

**Reyhanlı katliamının sorumluları
emperyalistler ve taşeronlarıdır...**

**Hesabını
emekçiler soracak!**

İÇİNDEKİLER

Reyhanlı katliamının sorumluları emperyalistler ve yerli taşeronlarıdır!	3
Tayyip Erdoğan Washington'da	4
Amerikancı gericilerin özlü sözü	5
Sahibinin sesi medya iş başında	6
Bu fotoğrafa iyi bakın!	7
Reyhanlı için emekçiler hesap soruyor!	8-9
THY siyonist İsrail'e sponsor oldu	10
Kargo işçisi geleceği için direniyor!	11
THY'de baskılara rağmen grev kararlılığı	12
"Bu işin peşini bırakmayacağız!"	13
Taşeron cumhuriyeti...	
Volkan Yaraşır	14-15
Anti-emperyalist mücadele ve ulusal etken - H.Fırat	16-21
Libya'da çeteler savaşı.	22
Ölümü değersiz gören değersiz yaşayanlara dair... - T. Kor	23
15-16 Haziran direniş ruhuyla	24
"Bedeller ödemeliyiz ki yarın çocuklarımız daha iyi bir dünyada yaşasınlar!"	25
Üniversitelerden...	26
Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için yaz kampında buluşalım!	27
Faşizmin işkencehanelerinde devrim savunması!	28-29
Nükleer tekellerin çıkarına insan ve doğa sağlığı katlediliyor!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Geçtiğimiz haftanın en temel gündemi, Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde yaşanan bombalı saldırı ve saldırının ardından ortaya çıkan kanlı katliam tablosu oldu. Onlarca insanın hayatını kaybettiği ve yüzlencesinin yaralandığı, Türkiye tarihinin en kapsamlı katliamlarından birisi olarak tarihe geçecek olan Reyhanlı katliamı, sadece Türkiye'nin değil tüm dünyanın siyasal gündeminin ilk sıralarına oturdu.

Reyhanlı'yı savaş alanına çeviren ve onlarca insanın hayatına mal olan bombalı saldırı, AKP gericiliği tarafından hızla Suriye istihbaratına mal edildi, Alevilerle ve marksistlerle ilişkilendirilmeye çalışıldı. Sermaye medyası anında bunun propagandasına soyundu. Yayın yasağı getirilerek gerek ortaya çıkan yıkım tablosu gerekse Reyhanlı halkının tepkileri gözlerden uzak tutulmaya çalışıldı.

Fakat AKP iktidarının bu çabaları, gerçekte kendisinin yarattığı yıkım ve katliam tablosunu örtmeye yetmedi. Başta Reyhanlı olmak üzere, Türkiye'nin dört bir yanında emekçiler AKP gericiliğini ve onun emperyalistlere hizmetindeki savaş politikalarını hedef alan eylemler gerçekleştirdiler. Katliamın gerisinde AKP gericiliği ve onun savaş ve saldırganlık politikalarının olduğunu haykırdılar.

Gençlik kitlelerinin siyasal gelişmeler karşısında ortaya koyduğu dinamizm, Reyhanlı sürecinin öne çıkardığı bir başka olgu oldu. Son dönemde hemen her siyasal gelişmede sokaklara inen ve militan bir mücadele pratiği sergileyen gençlik güçleri, Reyhanlı katliamı karşısında da mücadelenin ön sıralarında yerini aldı. Ankara'dan İstanbul'a, Adana'dan Mersin'e ve birçok kentte gençlik militan eylemler gerçekleştirdi.

Emperyalistler ve taşeronlarının bölge halklarını yıkıcı bir savaşa doğru sürükleyen politikalarına karşı gençliğin mücadele dinamizmi gözler önüne seren bu eylemler, aynı zamanda birleşik, kitlesel ve devrimci

bir gençlik hareketi yaratma ihtiyacını da yakıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Önümüzdeki dönemde genç komünistleri bu açıdan büyük görevler bekliyor.

THY grevi geçtiğimiz haftanın sınıf hareketi cephesinden öne çıkan gelişmesi oldu. TİS sürecinde yaşanan uyuşmazlık THY işçilerinin greve çıkmasıyla yeni bir boyut kazandı. THY yönetimi başta olmak üzere sermaye devleti dört bir koldan grevi boğmak ve etkisizleştirmek için hemen harekete geçtiler.

Grevin başladığı günden itibaren sermaye devleti ve THY yönetimi, havaalanlarına polis yığarak, greve çıkan işçilere baskı uygulayarak, grev kırıcı işçi çalıştırarak fiili bir grev yasağı uygulamaya çalışıyor. Sermaye devletinin ve THY yönetiminin bu çabalarını boşa düşürmenin ve grevin başarıyla sonuçlanmasının yolu ise grevle eylemli sınıf dayanışmasını büyütmeyle geçmektedir.

Önümüzdeki günler sınıf hareketi cephesinden yaşanacak başka gelişmelere de sahne olacaktır. Zira hala devam eden grup metal TİS'lerinde yaşanan uyuşmazlık süreci yeni bir grevi gündeme getirebilir. Bütün bu hareketli döneme hazırlanmak sınıf devrimcilerinin öncelikli gündemi olabilmelidir. Bununla birlikte bu dönemde sınıfı grev iradesini kuşanarak mücadeleye çağırarak ve greve hazırlamak sorumluluğu ile hareket edilmelidir.

Ekim Gençliği, 8-14 Temmuz tarihleri arasında yaz kampı örgütleyeceğini duyurdu. Kampın başarılı bir şekilde gerçekleştirilebilmesi için bugünden güçlü bir hazırlık yapmak kolları sıvamak gerekiyor.

Bu nedenle kamp organizasyonu bir süreç olarak ele alınmalı, kampın politik gündemleri üzerinden en geniş gençlik kesimlerine ulaşma bakışıyla hareket edilmeli ve önümüzdeki kısa zaman dilimi tam bir örgütlenme seferberliği olarak değerlendirilebilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/20 * 17 Mayıs 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Akosman Basım Yayıncılık Ltd. Şti Ofset Tesisleri
Sanayi Mh. Sancaklı Cd. Çarşı Sk. No 24
Güngören / İSTANBUL

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

Kitapçılarda...

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Reyhanlı katliamının sorumluları emperyalistler ve yerli taşeronlarıdır!

Reyhanlı katliamı, AKP'nin ve olası faillerinin hesaplarını boşa çıkaran gelişmelere yol açtı. Dinci-gerici iktidar bombalı saldırının ilk anlarından başlayarak Suriye'yi, daha doğrusu Esad rejimini suçladı. Hatta olay üzerinden yalnızca saatler geçmişken, Suriye istihbaratıyla ilişkili olduğunu iddia ettiği failerin bir kısmını, en azından yardım ve yataklık edenleri yakaladığını ilan etti. Sonraki günlerde dinci basın başta olmak üzere AKP'nin çanak yalayanları bu iddialara inandırıcılık kazandırmanın gayretiyle kirlili bir propaganda yürüttüler. Fakat iktidar olmanın bütün avantajlarına rağmen eldeki hesaplar tutmuş görünmüyor. O yüzden ki daha ilk günlerde yayın yasağından kitle eylemlerine saldırmaya kadar varan bir dizi faşist uygulamaya başvurdular. Dinci iktidar ithamlarına delil gösteremediği gibi, delilleri kararttığı suçlamalarına da hedef oldu. Nitekim MOBESE kameralarının o gün bozuk olduğunun öne sürülmesi, bu suçlamayı şüpheye yer bırakmayacak derecede doğrulamaktadır.

Saldırının ipuçları

Bütün bunların hangi ihtiyaçtan kaynaklandığını tespit etmek, failerin adresine de ışık tutacaktır. Her şeyden önce AKP'nin daha olayın başlangıcında, yani elinde ciddi herhangi bir kanıt yokken olayı Esad'a yıkmaya kalkışması saldırının kaynağı konusunda fikir veren ilk ipucudur. Normalde böyle bir saldırı tam da istedikleri gibi, Türkiye kamuoyunda Suriye rejimine karşı tepkileri büyütme hizmet edecek bir olaydır. Daha ilk anlardan itibaren Başbakan'ından Dışişleri Bakanı'na neredeyse tüm hükümet sözcüleri tarafından, "çözüm süreci" ile "siyasal istikrarını" pekiştiren Türkiye'yi karışıklığa sürüklemek isteyenlerin (daha açığı Suriye istihbaratının) işi olarak lanse edilmesi de umulanın bu olduğunu göstermektedir. Şayet son seçimlerde seçmenin yarıya yakını AKP'ye oy vermiş Reyhanlı halkının iktidara ve Tayyip Erdoğan'a yönelik suçlamaları ve tepkileri olmasaydı ve bu tepkiler sıradan yığınların bilincini uyarıp ülkenin dört bir yanında AKP karşıtı eylemler yaratmasaydı, AKP sözcüleri toplumun gözünde olayı Suriye devletine yıkmış olacaktı. Böylece Suriye'ye yönelik olarak kışkırtılan emperyalist saldırının içerde ve dışardaki kamuoyu desteği büyütülecekti. Oysa Reyhanlı ve genelde Antakya halkı saldırıdan doğrudan ÖSO'yu sorumlu tutan, nitekim Tayyip Erdoğan ve hükümetini de bunun üzerinden hedef alan bir yaklaşım sergiledi. Hesabın boşa çıkması bu öngörülme tepkiden dolayıdır.

Toplumdaki tepkinin ardından saldırının delillerinin karartılmaya girişilmesi ise ikinci büyük ipucudur. Eğer dinci-gerici iktidar iddia edildiği gibi Suriye istihbaratını itham edebileceği somut delillere, örneğin MOBESE görüntülerine vb. sahip olsaydı, sırf kendisine yönelik tepkileri yatıştırmak için dahi bunları en açık şekilde kullanmak yoluna giderdi. Fakat bir kez daha dinci iktidarın hizmetindeki polis, yargı ve medyanın klasikleşmiş taktiği devreye girdi.

Gözetilene alınanlar hangi delillere dayalı olduğu bilinmeksizin tutuklandılar. Gerçeği saptırmanın yolunu düzlemeye pişkince devam edildi. Çünkü gerici yobazlar gerçeği gizlemenin etkili yolu olarak onu saptırmayı alışkanlık haline getirmiş bulunuyorlar.

Kanlı saldırıların olağan faileri

Üçüncü olarak kitlelerin hiç de öngörülme, beklenmeyen tepkisi bir yana bırakılırsa, saldırının kimlere hizmet edeceğinin düşünülmüş olduğuna bakılmalıdır. Bu açıdan Suriye devletinin-istihbaratının (dolayısıyla uzantılarının) bu tür bir katliam yapması için deyim yerindeyse aklını kaçırmış olması gerek. Zira sonuç vermemiş olmasından bağımsız olarak, saldırıyla amaçlanan Suriye rejimine karşı kamuoyu tepkisini büyütme ve emperyalist saldırının desteklerini güçlendirmektir. Nitekim eğer ortalığa saçılan bazı veriler (örneğin olay esnasında çekilen video ve orada söylenenler) dinci çeteleri işaret etmeseydi, Reyhanlı halkının tepkisi hesapları bozmasaydı bunun olması kaçınılmazdı. Ve şimdiye kadarki tüm deneyimler gösteriyor ki Türk sermaye devleti ve bugün onun dümenine oturan dinci-gericiler, bu tür yöntemleri kullanmak konusunda herhangi bir ölçüye, sınıra sahip değildiler. Özelden AKP iktidarının yolunu açan cemaat için, genelde ise dinci-gerici yapılanmalar için amaca giden her yol mübahtır. Onlar bugün Suriye'de olduğu üzere en hunhar katliam fetvalarını bile açıktan vermekten çekinmiyorlar.

Bunlara ek olarak Tayyip Erdoğan'ın salt Suriye'de değil, etkinlik gösterebildikleri her yerde tam da bu tür hunharca yöntemleri kullanan cihatçı gerici çetelere alelacele kefil olması da önemli bir veridir. Reyhanlı saldırısının failerini bulmak isteyenler, bütün bunları AKP iktidarının 11 yıllık yalan ve çarpıtma konusundaki mahareti üzerinden ayrıca değerlendirmelidir. Çok uzağa gitmeye gerek yok; Roboski'de, Cilvegözü'nde alınan tutumlar dahi yeterli bir fikir verecektir.

Saldırgan dış politikanın olağan sonucu

Öte yandan kimlerin, hangi amaçla yaptığından öteye, AKP bölgesel dış politikasıyla Reyhanlı katliamının birinci dereceden sorumluluğunu taşıyor zaten. Bilindiği gibi ABD'nin yeni dönem bölgesel planlarında kendisine taşeronluk rolü biçilen Türk sermaye devleti, Libya'ya yönelik NATO saldırısının merkez üssü olarak hizmet etmiş, Suriye'deki kitle hareketinin dinci çeteler aracılığıyla saptırılmasında da başrolü üstlenmişti. "Yeni Osmanlıcı" hayaller ve bölgesel aktör olma hevesiyle, "komşularla sıfır sorun" söyleminden saldırgan bir komşu olmaya çark etmişti. AKP, Suriye'de Esad diktatörlüğüne son verebilecek bağımsız bir kitle mücadelesinin gelişmesini boğmakla kalmadı, emperyalizmin kucağında iktidar hayali kuran SUK-ÖSO çetelerinin kuruluşuna da önyak oldu, sevk ve idaresini üstlendi.

Antakya başta olmak üzere tüm sınır kentlerini çetelerin üssü haline getirdi.

Tayyip Erdoğan ve Davutoğlu'nun Libya benzeri kolay zafer beklentileri, emperyalist nüfuz mücadelelerinin ve bölgesel güç dengelerinin acımasız gerçeğine, bununla birlikte Esad diktatörlüğünün direncine çarptı. Ama en büyük hayal kırıklığı herhalde 2012 yazında Esad rejimi ile Kürt hareketinin zımnı anlaşmasının ifadesi sayılabilecek Batı Kürdistan inisiyatifinin ortaya çıkışıyla yaşandı. AKP'nin bölgesel dış politikası tam anlamıyla iflas etmiş olarak bugünlere kadar geldi.

Bu dönem boyunca dinci-gerici tetikçi gruplara, cihatçı vahşet sürülerine verilen destek daha da büyüdü. Bölgede Şiilere ve Alevilere yönelik düşmanlık kışkırtıldı. Bunlar batı emperyalizminin bölgeye dair politikasına uygun saflaştırma çabasıyla da uyumluydu. Uzun dönemdir batılı emperyalist ittifakın hedefi durumunda olan İran ve Suriye, Şii ittifakı olarak tanımlanıp, karşısına Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte Sünni ekseri oluşturulmuş oldu. Sınıf mücadelelerinin, emperyalist ve yerli işbirlikçilerine karşı gelişme potansiyeli olan kitle hareketlerinin saptırılıp yozlaştırılmasının bundan daha etkili yolu bulunmaz herhalde.

Katliamlardan medet umanlar ve vebalini taşıyanlar

Ne var ki bölgenin ezilen halkları ile ülkemizin sınıf ve emekçi kitleleri henüz buna prim vermiş değiller. Yakın bir zamana kadar İsrail karşıtı göstermelik çıkışlar dolayısıyla bölgede hatırı sayılır bir popülaritesi olan Tayyip Erdoğan, Türkiye'ye yeni NATO üsleri ve silah yığınağı yapıldıkça, Suriye savaşında emperyalizmin tetikçiliğini yapan çetelere her türlü desteği verdikçe, dahası bu savaşı örtülü bir şekilde vekaleten sürdürdüğü görüldükçe itibarını yitirmeye başladı. Suriye'de Esad rejimini devirecek bir emperyalist saldırı, en çok AKP iktidarının ihtiyacı haline geldi.

Bütün bunlardan kaynaklı Türkiye'de ve bölgede bu çerçevede yaşanan her gelişmenin, gerçekleşen her olayın vebali dolaysız olarak AKP'nin, Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu'nun boynundadır. Reyhanlı katliamının acısını yaşayanlar bunun bilincinde olduklarını etkili bir şekilde ortaya koydular ve böylece emperyalistler ile yerli taşeronlarına okkalı bir ders verdiler. Bu ders aynı zamanda dar milliyetçi hayaller uğruna "hükümetin yanındayız" diye açıklama yapacak, sonra da bunu teorize etmeye kalkacak ölçüde savrulanlara da verilmiştir.

Gelinen yerde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halklar arasında yaratmaya çalıştığı sahte ayrımlara ve dayattığı boğazlaşmalara karşı işçi ve emekçi kitlelerin sınıf mücadelesini büyütmesi yakıcı bir hale gelmiş bulunuyor. Reyhanlı'dan kopan acılı çığlıklara yenilerinin eklenmesini, ancak emperyalizme ve yerli taşeronu olan sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesini yükselterek önleyebiliriz.

Tayyip Erdoğan Washington'da...

AKP iktidarı savaş kışkırtıcılığında ısrarlı!

AKP şefi Tayyip Erdoğan, büyük bir hevesle beklediği ABD gezisine çıktı. Ankara'dan gelen ısrarlı randevu taleplerini bir süre karşılıksız bırakan ABD Başkanı Barack Obama, siyonist İsrail'in başbakanı Benyamin Netanyahu ile barışan Tayyip'e Washington'un kapılarını açtı.

Kalabalık bir kabile ile Washington'a giden Erdoğan'ın gezisine bakanlar, kapitalistler ve şirket yöneticileri katılıyor. Kafilenin bileşenlerinden de anlaşılacağı üzere, Ankara'daki işbirlikçilerle Washington'daki efendilerin gündemleri yoğun. Belirtildiğine göre Obama, AKP şefini özel bir şekilde ağırlayacak. Buna göre Obama, ABD'nin Ortadoğu'daki tek NATO üyesi ve en güçlü müttefiki olan Türk devletinin başbakanına özel bir ihtimam gösteriyor.

Temel gündem Suriye

"Kaynağından" haber devşirme konusunda maharetli olan "organik gazeteci"lerin aktardığına göre Obama-Erdoğan görüşmesinde ekonomik-ticari işbirliğinin geliştirilmesinin yanı sıra Türkiye-İsrail ilişkileri, Irak ve Güney Kürdistan'la ilişkiler, İran üzerindeki baskının arttırılması gibi başlıklar da olacak.

Ancak belirtildiğine göre bu yoğun gündemin merkezinde Suriye var. Nitekim AKP şefi de, Washington'a gitmeden önce yaptığı açıklamada, kendisi için öncelikli meselenin Suriye olduğunu ifade etmişti. "2. Cenevre Konferansı"na hazırlanan Obama yönetiminin gündeminde de Suriye öncelikli bir yer tutuyor. Ancak son haftalarda yaşanan gelişmeler, ABD ile Ankara'daki işbirlikçi takımının Suriye olaylarıyla ilgili duruşlarında farklılaşma olduğuna işaret ediyor. Görüldüğü kadarıyla AKP şefini en çok tedirgin eden konu da budur.

İflas eden politikada ısrar histerisi

AKP iktidarının Suriye politikası iflas etti. Bu gerçek artık herkesin malumudur. Reyhanlı'daki vahşi katliam iflas eden politikanın dolaysız sonucudur. İki yıldan beri Suriye'de kan döken ve yayınladıkları videolarla yamyam olduklarını belgeleyen çeteleri destekleyen AKP iktidarı, Reyhanlı halkının katledilmesinden de birinci dereceden sorumludur.

Emperyalistler, AKP iktidarı ve Körfez Şeyhleri tarafından finanse edilen, eğitilen, silahlandırılan kökten dinci çetelerin Beşar Esad yönetimini yıkmaya gücünden yoksun oldukları kesinleşti. Son haftalarda Suriye Arap Ordusu, birçok stratejik noktayı çetelerden geri aldı. Yani iki yılını geride bırakan savaş alanında, Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin umut bağladığı çeteler birçok vahşi katliamlar yaptılar ama bunun ötesine geçemediler.

Gelinen yerde, çetelere sadece aldatılmış bir azımlık destek veriyor. Suriye halklarının büyük çoğunluğu ise, haklı olarak onlardan nefret ediyor. Artık sevse de sevmese de Suriye'de halkın çoğunluğu Beşar Esad yönetimini destekliyor. Bu arada halkın çoğunluğu, emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki gerici güçlerin Suriye'ye savaş ilan ettiğinin de farkındadır. 29 devletten devşirilen ve El Kaide bayrağı altında

toplanan kökten dinci katil sürülerinden ve çoğunluğu onların güdümüne biat eden Özgür Suriye Ordusu'ndan demokrasi ve özgürlük değil, yıkım ve ölümden başka bir şey gelmeyeceğini, sadece Suriyeliler değil Arap halklarının büyük bir çoğunluğu da fark etmiştir.

Hal böyleyken Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, iflas eden politikalarını histerik bir şekilde savunarak ülkeyi bu kanlı bataklığın içine doğru itmeye devam ediyorlar.

"Uçuşa yasak bölge" savaş ilanıdır

Uluslararası yasa ve anlaşmaları ayaklar altına alarak El Nusra Cephesi adıyla anılan El Kaide teröristlerine her türlü desteği sağlayan AKP iktidarı, bu kadarının Esad yönetimini yıkmaya yetmediğini gördükçe saldırganlaşıyor. Buna karşın Suriye'ye açık bir savaş ilan edebilecek güç, cesaret ve kitle desteğinden yoksun olduğu için, çaresizlik içinde hırçınlaşıyor.

Bu durumda geriye, Pentagon'un savaş baronlarını Suriye'ye savaş ilan etmeleri için ikna etmek kalıyor. Tayyip Erdoğan'la müritleri, Washington gezisinde bu heveslerine ulaşmaya çalışacaklar. Görünen o ki, Tayyip'le müritleri son umutlarını bu geziye bağlamışlar.

AKP iktidarı, iki yıldır ABD'nin Suriye'ye saldırması için çaba sarf etti. Şu ana kadar bu yayımlı heveslerine ulaşamayan Erdoğan, sonunda Washington'a gitmeye muvaffak oldu. Bu ziyareti "son koz" olarak gören AKP'nin şefleri, savaş için bastırmaya devam edecekler.

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, AB Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'ın da bulunduğu heyete başkanlık yapan AKP şefinin Obama'dan öncelikli talepleri; "uçuşa yasak bölge" ilan edilmesi, Suriye içinde "güvenli bölgeler oluşturulması" ve "çetelerin daha ağır silahlarla donatılması" şeklinde sıralanıyor.

Ancak pek çok kaynak, AKP heyetinin bu konudaki beklentilerinin gerçekçi olmadığını dile getiriyor. Zira Obama yönetimine yakın "düşünce kuruluşları" bu isteklerin açık bir 'savaş ilanı' olacağını ifade ediyorlar.

Bu kaynaklar, Obama yönetiminin "Suriye bataklığı"na dalmak istemediğini, Afganistan ve Irak örneklerinden sonra bunu göze alamayacağı, zaten ABD'nin yeni bir savaşı göze alabilecek durumda olmadığı vurguluyor.

7 Mayıs'ta Moskova'da yapılan Sergey Lavrov-John Kerry görüşmesinde varılan anlaşmaya uymaya çalışacağı belirtilen Obama yönetiminin, AKP şeflerinin bu taleplerini karşılaması pek olası görünmüyor.

ABD karşısında bile daha saldırgan bir tutum alan AKP iktidarı, geleceğini halkların yıkımına yol açacak bir savaşa bağlamış görünüyor. Tüm veriler, Tayyip'in bu taleplerle ilgili Obama'dan ret cevabı alacağına işaret ediyor. ABD'nin aldığı tutum, savaşa karşı olmasından değil, savaşı göze alamamasından kaynaklanıyor. Tayyip Erdoğan'la müritlerinin açmazı da bu noktada düğümleniyor.

Savaş kışkırtıcılığına karşı halkların kardeşliği!

AKP iktidarı ile Katar-Suudi Arabistan-İsrail üçlüsü savaş kışkırtıcılığına devam ediyor. İki yıldır silahlı çeteleri finanse edip silahlandıran, eğiten bölgenin bu azgın gerici devletleri, emellerine ulaşabilmek için emperyalistlerin doğrudan müdahalesi için de çaba sarf ediyorlar.

Baas yönetiminin ayakta durduğu, rejim ordusunun gücünü önemli ölçüde koruduğu, Esad'a verilen kitle desteğinin arttığı, Hizbullah, İran, Rusya, Çin gibi güçlü müttefikleri varken Suriye'ye savaş ilan etmek, sonucu nereye varacağı kestirilemeyen bir savaşa davetiye çıkarmaktır. Tayyip Erdoğan ile hükümetinin yaptığı da bundan başka bir şey değildir.

Bu savaş kışkırtıcısı politika, Türkiye halkları başta olmak üzere tüm bölge halklarının geleceğini açık bir şekilde tehdit ediyor. Reyhanlı katliamından sonra AKP iktidarının bu politikasına karşı oluşan duyarlılığı derinleştirip yaygınlaştırmak ve savaşa karşı halkların kardeşliği şiarını yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır.

Bölgede savaş kışkırtıcılığı, iç politikada sosyal yıkım ve devlet terörünü esas alan AKP hükümetine dur diyebilmek için yaygın, kitlesele, militan bir mücadele hattının örülmesi şarttır.

Amerikancı gericilerin özlü sözü:

“Bir elin işlediği cinayeti, diğer elin görmemesidir!”

Reyhanlı’da senaryosu önceden hazırlanan katliamın ardından AKP hükümeti senaryonun geri kalan bölümünü de hayata geçirmektedir. Çok hızlı çalışan istihbarat ve emniyet teşkilatı hemencecik suçluları tespit edip yakalayivermiştir.

Katliamın hemen öncesindeyse yaşanacak bu felaket için koşulların nasıl da hazırlandığı bizzat istihbarat tarafından duyurulmaktaydı. MİT’in söz konusu istihbaratı, olaydan önce de kamuoyuna sızdırılmıştı. Patlamadan bir gün önce *Sabah* gazetesinde çıkan “İkinci Cilvegözü planı” başlıklı haberde, “Güvenlik birimleri Suriye Rakka’da 23 Nisan günü üç otomobile bomba yüklendiğini ve zanlıların kişisel eşya kamufleajıyla Türkiye’ye dönük saldırı planladığını deşifre etti. Zanlıların tespit edilmemek için Gaziantep, Hatay ve Şanlıurfa’da üç ayrı sınır kapısını kullanmayı planladığı saptandı” denilmiştir.

Oysa Rakka kenti, emperyalizmin küresel tetikçilerinden El Kaide’ye bağlı El Nusra Cephesi’nin kontrolünde ve Türkiye sınırına çok uzaktaydı. Ancak yaratılan bilgi kirliliği ile bu gibi gerçeklerin üzeri örtülebileceğinden AKP hükümetinin sözcüleri ve güven(siz)lik birimlerinin başlarında bulunanlar rahatlıkla demeçler verebilir, kendi rollerini oynayabilirlerdi.

Ve yine *Hürriyet*’te yer alan haber de benzer içerikteydi ve MİT’in bu bilgisinin jandarma ve polisle de paylaşıldığı, bu araçların, sınır kapılarına ihbar edildiği de yazılmıştı. *Milliyet*’te yer alan haberde ise Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi’nin, 9 Mayıs tarihli yazısında emniyet birimlerini Suriye kaynaklı bombalı saldırılara karşı uyardığı ifade edildi. Haberde, Acilciler’in bomba yüklü iki transit tip minibüsle eylem planladığı belirtildi. Araçların gizli bölmelerine 25-30 kiloluk paketler halinde toplam 1000 kilograma yakın C-3 bomba malzemesinin yerleştirildiği ve patlayıcıların Suriye’den Türkiye’ye sokulduğu bilgisi verildi. Reyhanlı patlamasından önce çıkan haberlerde yine Cilvegözü Sınır Kapısı’nda ikinci patlama olacağına dair istihbarat alındığı ifade edildi.

Türk istihbaratının ne kadar marifetli olduğu herhalde daha iyi anlatılamazdı. İşte bu üstün zeka katliamın faillerini en kısa zamanda kısıkrak yakalayıp, etkisiz hale getirmiş ve böylece Reyhanlı halkının gönlüne su serpmişti. Bölgesel emellerine ulaşabilmek için ABD, İsrail, Türkiye ve ABD kuklası gerici Arap rejimlerinin imzasını taşıyan bu senaryoyu yazan, yöneten ve oynayanlar, Reyhanlı halkına figüranlık görevini vermiş ve yaşanan bu katliamın bedelini de onlara ödettirmişlerdir.

Emperyalizmin bölgesel hesaplarından nemalanmak için ellerinde bulundukları imkanların sınırsızlığı, yandaş medyası ile işbirlikçi Türk sermaye devleti, kimseyi inandıramayacakları bu yalanlara kanılmasını beklemektedir. Oysa öncesinde de Cilvegözü Sınır Kapısı’nda düzenlenen bombalı saldırıda da 14 kişi hayatını kaybetmişti. Ve yine Reyhanlı’dan kısa bir zaman önce Akçakale Sınır Kapısı’na yapılan saldırıda bir polis öldürülmüş, beş kişi de yaralanmıştı. Cilvegözü’de olduğu gibi bu saldırıyı yapanlar da, Suriye’den gelen kökten dinci silahlı çetelerdi.

Erdoğan’ın ABD ziyareti öncesine denk gelen Reyhanlı katliamının gerçek faillerine gelince, en başta Reyhanlı ve Antakya halkı AKP’nin açıklamalarına inanmamakta, faillerin bizzat gerici çeteler olduğu

konusunda kesin bir kanı taşımaktadırlar.

Emperyalizmin tetikçiliğini yapan cihatçıların internette dolaşan bomba imal görüntüleri, tehditleri bile gerçeğin açığa çıkması için yeterlidir. Öte taraftan bizzat yerel halkın bir dizi iddiası bulunmaktadır.

Saldırdan birkaç ay önce yerel basında Antakya’da özellikle 4x4 araçların çalındığını hatırlatan bazı Reyhanlılar da söz konusu araçların bombalı araca dönüştürüldüğünü, bunun da Reyhanlı Organize Sanayi Sitesi’nde yapıldığını iddia etmektedirler. Reyhanlı saldırılarında kullanılan araçların da çalınan araçların tipinde olduğuna dikkat çekiliyor. Öne çıkan iddialardan biri de saldırıya ait görüntülerin tamamının El Kaide ya da El Nusra’ya ait internet sitelerinde yayımlanmış olmasıdır. Ayrıca Suriyeli sığınmacılar katliam hakkında önceden bilgilendirilmişlerdir. Katliamın gerçek faillerinin açığa çıkmasını sağlayacak detaylar ise titizlikle düşünülmüş, deliller her zamanki gibi yok edilmiştir. Ne de olsa faili önceden tespit olunan bir katliamda delillerinin de önceden yaratılması ihmal edilemezdi.

Reyhanlı katliamının sözde faillerinin 24 saat içinde yakalanma hızına gelince... Bu sürenin kısalığıyla övünen sermaye devletinin yetkililerinin övünecekleri tek gerçek zaten asıl faillerin daha en baştan korunduğu, kendileri tarafından silahlandırıldığı, bölgedeki kamplarda eğitildiğidir. Ki zaten mevzu bu gerici tetikçiler olunca Erdoğan’dan diğerlerine bu katiller sürüsü açıktan savunulmaktadırlar.

Yakalananların katliamla hiçbir ilişkilerinin olmaması, sermaye devleti için hiç de geçerli bir neden değildir. Burjuva hukuk sisteminde suç yoksa suç, suçlu yoksa da suçlu çok kolay yaratılır. Bu açıdan oldukça zengin bir hazineye sahibiz. Sadece Pınar Selek davası, 2008 yılında meydana gelen ve 18 kişinin öldüğü Güngören’deki patlama, Umut Kitabevi’nin bombalanması, Hrant Dink’in katli ve son olarak Roboski katliamlarının soruşturma süreçleri yeterli fikir vermektedir. Sermaye devleti sadece yaptığı katliamlar yüzünden değil, devamındaki hukuksuzluğu yüzünden de sabıkalıdır. Siciline bakıldığında gerçek katillerin nasıl korunup kollandığı, gerektiği durumlarda ise nasıl fail yaratıldığı çok iyi görünmektedir.

Örneğin, 2008’de Güngören’deki patlamanın ardından kısa bir zaman geçmişken AKP faillerin, yardım edenlerin ve azmettirenlerin yakalandığını söylemişti. Oysa yıllar sonra, yakalanan kişilerin olayla

herhangi bir ilgisinin bulunmadığı ortaya çıkmıştı. Son büyük katliam olan Roboski’nin failleri ise sermaye devletinin hukuk kayıtlarında yoktur. En çok “faili meçhul” cinayet ve katliamla insanlığın vicdanında hüküm giymiş, işkence merkezlerinde ve darağaçlarında katlettiği devrimcilerin bile mezarlarını “meçhul” yapan inkar ve imhacı bir devletin adalet, istihbarat ve güven(siz)lik güçlerinin bir infaz soruşturmasını nasıl yaptığını görmek istiyorsanız Hrant Dink’in katli süreçlerinde ortaya çıkan belgelere ve devletin tüm bunlara karşı vurdumduymazlığına bakmanız yeterlidir.

Reyhanlı halkına havalarda uçan ceset parçalarını reva görenler, ancak soğukkanlı bir katilin yapabileceği pişkince açıklamalarla sözde failleri yakaladıklarını buyurmaktadırlar. Onların katletmekte ne kadar uzman olduklarını gösteren ne kadar acılı hatıramız varsa bir o kadar da gerçekleştirdikleri katliam ve cinayetlerin ardından nasıl hedef saptırdıklarını gösteren yaşanmışlıklarımız vardır. Sömürüde, yağmada ve emek hırsızlığında hünerli olan ellerin ne kadar kanlı olduğu kendi tarihimizde kayıtlıdır. İşte böyle bir devletin şefkatini kimlere gösterdiği de aynı tarihin içindedir. “Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” sözleri, sonrasında eski bir Genelkurmay Başkanı’nın ağzında “tanırım, iyi çocuklardır” olmuştur. Elbirliğiyle “bebekten katil yaratmışlar” ve sonra bu katilleri temize çıkarma yoluna gitmişlerdir. Şimdi de Suriye halkına kan kusturan gerici çetelere laf söylenmemektedir.

Devlet Bahçeli’ye atfen “sınırları korumak için Bozkurtlarını görevlendir” diyen Erdoğan, elbette ülkücü katillerin işlediği insanlık suçlarından haberdardır. Kontrgerillası, komando kampları, Özel Harp Dairesi, özel timleri ile bir cinayet ve terör şebekesi olan sermaye devleti bu başarısını ayrıca bir de zamanında bugünün gericilerinin de üyeleri olduğu “Komünizmle Mücadele Dernekleri”ne borçludur. Bundandır ki, bugün emperyalizmin küresel tetikçisini yapan cihatçıları kolaylıkla korumaları altına almışlardır. Sivas Katliamı’nın faillerini “zamanaşım”ı diye örtbas edenlerin hapisanelerde tek bir hizbul-kontra tetikçisini bırakmaması tesadüf değildir. Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, ‘77 1 Mayıs vb. daha pek çok katliamda burjuva hukuk sistemi tarafsız olmadığını açıkça beyan etmiştir.

Emperyalizmin bölgesel çıkarlarını savunan Amerikancı gericiler için ise zamanın özlü sözü: “Bir elin işlediği cinayeti, diğer elin görmemesidir”

Sahibinin sesi medya iş başında...

Emperyalist savaş çığırtkanlığına izin vermeyelim!

Burjuva medya savaş borazanlığına tam gaz devam ediyor. Medya, Reyhanlı patlaması sonrası hükümetin söyledikleri doğrultusunda jet bir hızla olayı soruşturmuş, yargılamış ve faili bulmuş oldu. Reyhanlı ile ilgili bilgi ve belgelerin kamuoyuna ulaşmasını engellemek için basın yasağı getirilirken, her ne hikmetse medyada konuya dair net hedef belirten ve AKP'yi aklayan haber ve yorumlar genişçe yer bulabildi. Yandaş medyanın her daim bu yönlü davrandığı aşikardır. Ancak burjuva medyanın farklı sesleri kimi zaman muhalif görünse de Reyhanlı katliamında tek ses oldular.

Sorumlu belliydi: Suriye rejimi! Yanı sıra veriler çarpıtıldı, yok sayıldı, AKP'nin işine gelecek ve Suriye'ye yönelik politikasına meze olabilecek yorumlar türetildi, senaryolar yazıldı...

Bildiğimiz gibi, İçişleri Bakanı Güler, daha patlamanın üzerinden 7 saat geçmişken "örgüt belli, kişiler büyük oranda belli, Suriye muhalefetiyle alakası yok, olay El Muhaberat'la bağlantılı" açıklaması yaptı. '77 yılından beri 1 Mayıs katliamının faillerini bulamayanlar, 500 gündür Roboski katliamını aydınlatamayanlar 7 saatte bu olayı "çözdü"! Bakanın bu açıklaması burjuva medyanın yayın rotasını da belirlemiş oldu.

Burjuva medyanın borazanlık yarışı!

Burjuva medyanın çeşitli renkleriyle birlikte aynı "ses", yani sahibinin sesi olduğu şu örneklerden de anlaşılmaktadır: **Vatan** gazetesi manşete "Esad'ın katilleri" yazarken, **Zaman** gazetesi "Reyhanlı'da ağır tahrik" şeklinde bir manşet attı, saldırının El Muhaberat bağlantılı olduğunu iddia etti. "Sınırsız terör" başlığı atan **Hürriyet** gazetesi hükümetin yandaş gazetelere ortak metin gibi geçtiği "El Muhaberat" iddiasını öne çıkardı. **Akşam** gazetesi manşetinde "El provokasyon" ve "şeytani plan" manşetlerini kullandı. Gazete AKP'nin olayı çözdüğünü ve saldırının El Muhaberat bağlantılı olduğunu öne sürdü. **Star** gazetesi de "vahşet" başlığını atarak saldırı için El muhaberat bağlantılı dedi.

Taraf gazetesi "Suriye'deki savaş bize geldi" manşetiyle, "El Muhaberat'ı" fail olarak öne çıkardı. **Radikal** "katliam" manşetini kullanırken, sadece spotta yer verdiği manşetinde "Emniyet istihbaratını" yazdı. Gazete AKP'nin sorumluluğuna ilişkin tek kelimeye yer vermedi. "Savaşta gibiyiz" manşetiyle saldırıyı duyuran **Güneş** gazetesi alt başlığına "Tek şüpheli Suriye" yazdı. **Milat** gazetesi "PKK gitti Esed geldi" derken, **Sabah** gazetesi "Sinsi el katliamı" şeklinde verdiği haberinde "sorumlu Suriye yönetimidir" dedi.

Yeni Akit gazetesi de yoruma biraz farklı bir sos katarak, "Sürece bomba" başlığıyla verdiği haberde "Yıllarca PKK'yı ülkesinde barındıran Suriye ile uluslararası şer odakları, Çözüm Süreci ile başlayan huzur ortamını sabote etmek için yine sahneye çıktı" ifadelerini kullandı. **Yeni Şafak** "Reyhanlı'da Suriye terörü" şeklinde verilen haberde baş şüpheli olarak Muhaberat ve Acilciler'i gösterdi.

AKP'ye fail bulma işinde destek olarak Acilciler'i öne çıkaran bir başka gazete ise **Sözcü** gazetesi oldu. "Terörü affedersen işte böyle olur" manşetiyle saldırının faili olarak "Apo'nun arkadaşı THKP-C lideri"ni gösteren **Sözcü**, bu "habere" iki tam sayfa ayırdı. **Takvim** gazetesi de manşetten duyurduğu haberde saldırının DHKP-C destekli olduğunu yazarak, esas sorumluluğun Suriye'de olduğunu yazdı.

Reyhanlı katliamının siyasi sorumluluğunun temel aktörlerinden AKP hükümetine dair yandaş ya da "muhalifi" ile burjuva medyada hiçbir veri bulmak mümkün değildir. Oysa gerçekler ortadadır. "Özgür Suriye Ordusu"nu silahlandıran, Antakya'daki kamplarda eğiten, silahlı çeteleri her yönüyle destekleyen AKP hükümeti Suriye'ye emperyalist müdahale ve saldırı için canhıraş bir çaba içindedir. Daha birkaç gün önce Tayyip Erdoğan'ın ABD'den Suriye'ye saldırmasını isteyen bir açıklama yapmış olması dikkat çekicidir. Sonrasında da Reyhanlı katliamının, gerek hükümet gerekse baş destekçisi medya eliyle Suriye devletiyle ilişkilendirilmesi de açık bir savaş çığırtkanlığıdır.

Tüm bunlardan dolayı Reyhanlı halkının patlamaların ardından sokaklara çıkarak "Erdoğan istifa!" sloganlarını atması oldukça isabetli ve anlamlıdır. İstedikleri kadar yayın yasağı uygulasalar ya da medyada savaş çığırtkanlığı yapılsa da işler sermaye hükümeti AKP'nin istediği gibi gitmemiştir. Birçok kentte refleks eylemler yapılmış, sosyal medyada muhalif haber ve görüntüler oldukça ilgiyle izlenilmiştir.

Devlet cephesi ise her zamanki gibi bildik yol ve yöntemi uygulamıştır. Baskı, yasak, sansür, gözaltı... Davutoğlu saldırının olduğu gün AKP'ye tepki

gösterenleri hedef olarak "twitter hesaplarını biliyoruz" diyerek tehdit savurmuş, Reyhanlı'da yaşanan saldırılar sonrası mahkemenin böyle bir yetkisi olmadığı halde alınan yayın yasağı kararı sonrası bölgede çekim yapan iki gazeteci gözaltına alınmış, protesto eylemlerine polis saldırmıştır. Yanısıra belge ve deliller olay yerinden "itinayla" yok edilmektedir. CHP Hatay Milletvekili Mevlüt Dudu açıklamasında "Gördük ki delil toplamıyor tam tersine iş makineleri ile delilleri yok ediyorlar" tespitinde bulunmuştur.

Türk sermaye devletinin katliamcı tarihi Reyhanlı katliamının ne amaçla, kimler tarafından yapıldığını ve yaptırıldığını anlamak bakımından oldukça veri sunmaktadır. Katliamda emperyalistlerin, onun aktif taşeronluğunu yapan Türk sermaye devletinin ve hükümeti AKP'nin sorumluluğu ortadadır. Bu katliam, akıtılan insan kanı üzerinden, Ortadoğu'daki emperyalist hesapların dayanağı haline getirilmek istenmektedir. Reyhanlı katliamı Ortadoğu'ya yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının kaçınılmaz bir sonucudur. Bu açılardan bakıldığında, katliamın doğrudan failinin kim olduğu belirleyici değildir.

Savaş çığırtkanlarına karşı duralım!

Düzen partilerinden, sahibinin sesi medyasına, satılmış yazarlarından, sözde aydınlarına kadar sermaye düzeninin her kesimi ağız birliği ile savaş çığırtkanlığı yapmaktadır. Bu nedenle emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandırılmasına ve savaş borazanlığı yapanlara karşı eylemli tepkilerin artması gerekmektedir. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla, emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden hesap sormak için örgütlü mücadele büyütülmelidir.

“Hükümetin yanındayız!”

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Eş Genel Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, Siirt'te düzenlenen mitingin öncesinde, 11 Mayıs'ta Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde gerçekleşen saldırılara ilişkin açıklama yaptı.

Saldırının akıllara 'Suriye'de yaşanan olayları' getirdiğini ifade eden Demirtaş şunları söyledi: *“Doğrusu çok üzücü çok sarsıcı bir katliam oldu. Her şeyden önce bu katliamda yaşamını yitirenlere Allah'tan rahmet diliyorum. Saldırı mahiyeti itibarıyla çok planlı ve çok büyük tahribatta olmuştur. Büyük bir etki yaratmak için yapıldı, bunun sınıra yakın yerde meydana gelmesi nedeniyle akıllara Suriye'deki olaylar geliyor. Sonuçta orada yapılacak inceleme ve ulaşılabilecek delillerden ve hükümetin bu konuda yürüteceği sağlıklı bir çalışmanın sonucunda ulaşılabilecek delillerle failerin hızlı bir şekilde kamuoyuna deklare edilmesi gerekir ki o zaman çok daha sağlıklı değerlendirme şansımız olur. Bu aşamada akla Suriye'de geliyor, iç çatışma ve kargaşaların Türkiye'ye yansımaları olarak değerlendirilebilir. Soruşturmanın sonucunu beklemek gerekir. Hükümetin bu konuda hızlı hareket ederek kamuoyuna bu işin özünü anlatması gerekir.”*

“Hükümeti eleştirmek yerine birlik olmamız gerekir”

Türkiye'nin zorlu bir süreçten geçtiğini belirten Demirtaş, konuşmasının devamında, böylesi saldırılarda öncelikle hükümeti eleştirmek yerine birlik olunması gerektiğini söyledi. Dinci-gerici AKP hükümetinin saldırılardaki sorumluluğu tüm açıklığı ile orta yerde dururken, Demirtaş hükümetin yanında olduklarını beyan etti.

Demirtaş konuşmasının devamında şunları söyledi: *“Bu konu Türkiye'de devam eden çözüm süreci ile bir bağlantılı mı değil mi onu kestirmek zor. Fakat hedeflenen Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi atmosferdir. Bu nettir, hükümetin Suriye politikasının yanlış olduğunu BDP olarak yıllardır söylüyoruz. Fakat bu dönemde özellikle Türkiye'ye yönelik saldırı sivil yurttaşlara yapılan saldırılarda öncelikli olarak hükümeti eleştirmek yerine birlik olmamız gerekir. Bu saldırı herkesi hedef almıştır, Kürt Alevi çatışmasını körükleyebilir. Biz bu saldırılara karşı hükümetin yanında olacağız.”*

Bu fotoğrafa iyi bakın! Yüreğiniz titreyinceye kadar!

Z. Eylül

Bu fotoğraf, savaşların acı ve yıkımlarına dair söyleyecek söz bırakmıyor bize. Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde yaşanan katliamın hemen ardından çekildi. Yanmış insan cesetleri arasında belki de kendi yavrusunu arayan bir ananın isyanı bu. Yüreğine sığdıramadığı çığlıklarını gökyüzüne haykırıyor o. Güneşli ve güzel bir günde, kulakları sağır eden bir bombanın gürültüsüyle irkildi yaşlı yüreği. Sonra karanlık, kapkaranlık bir duman kapladı her tarafı. Yer yerinden oynamıştı Reyhanlı'da. Bizim çok uzaktan izlediğimiz savaşı her gün yanı başlarında hissediyorlardı, ama o bombaların bir gün kendi topraklarında patlayabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Tıpkı bizim düşünmediğimiz gibi.

Duyabiliyor musunuz? Sirenler, çığlıklar, ağıtlar... Hissedebiliyor musunuz Reyhanlı'da yaşanan acıyı? Bu duygular bizi birbirimize bağlıyor. O bombalar yalnızca Reyhanlı'da değil, hepimizin beyninde patladı. Kimin savaşı bu? Ellerini gökyüzüne açan, acısı bedeninden taşan şu ananın mı? Ya da onun hemen arkasında ne yapacağını, nereye koşacağını bilemeyen çocukların mı? Reyhanlı'nın savaşı mı bu? Bizim savaşımız mı? Yüzyıllarca yan yana yaşadığımız Suriye halklarıyla ne sorunumuz var bizim?

Hepimiz biliyoruz aslında Reyhanlı'da patlayan bombaların pimini kimin çektiğini. Bitmek bilmez bir hırsın, insan kanı üzerinden hüküm süren savaş baronlarının, emperyalist yağmacıların, onların işbirlikçilerinin kanlı elleriyle çizdikleri bir resim bu. Katliamın hemen ardından dökülen timsah gözyaşları saklayamıyor asıl faileri. Reyhanlı'da yaşanan vahşete dair haberlere ve görüntülere yasak koydular. Bu yasakların işlevini çok iyi biliyoruz. Reyhanlı emekçilerinin öfkesinin çığ gibi büyümesinden, dalga dalga yayılmasından korkuyorlar. 100'ü aşkın insanın

yaşamını yitirdiği patlamalarda bilançonun 50 olarak açıklanması bu korkunun bir sonucudur.

Ama biz hala susuyoruz. Kitlel bir halde susmaya devam ediyoruz. Peki, daha ne kadar sürüp gidecek bu? Bizim olmayan savaşlarda en önce biz ölürken, şans eseri yaşamaya devam etsek bile yaşamımız cehenneme çevrilirken daha ne kadar susacağız? Irak'ı hatırlayın. Filistin'i, Afganistan'ı, Libya'yı hatırlayın. Emperyalizm dünya halklarına ne vaat ediyor? Demokrasi! Barut kokan, kan kokan, gözyaşı ve ölüm getiren bir demokrasi vaat ediyor. Üstelik zorla, zorbalıkla, tanklarla, toplarla, F-16'larıyla insansız-hayalet uçaklarıyla talan ediyorlar dünyamızı.

Şimdi gözlerini Suriye'ye diktiler. Ondan sonra sırada İran var. Liste böylece uzayıp gidiyor. Ortadoğu her gün yangın yeri. Reyhanlı'yı her gün yaşıyor Ortadoğu halkları. Suriye'de gerici bir savaşı körükleyip halkları birbirine boğazlatan el şimdi de bizim ensemizde. İnsan kanına susayan o canavarın soluğunu hissetmiyor musunuz? O canavarın adı emperyalizm! İşte sözünden çıkmayan, direktiflerini harfiyen yerine getiren taşeronlarının yarattığı Türkiye fotoğrafı: Her yer kan, revan. Akçakale'den, Reyhanlı'dan dumanlar yükseliyor.

Kim müttefik bize, kim dost? Dünya halklarının katili Amerika mı? Yoksa kirli bir savaş örgütü olan NATO mu? Evet, emperyalizmin taşeronu sermaye devletinin müttefiki ABD olabilir. Sermaye devletinin dostu NATO olabilir. Nitekim başbakanımız (!) patlamanın hemen ardından ABD'ye koştu. Ama hepsi bizim düşmanımızdır! Bizim dostumuz emekçi Suriye halklarıdır. Ve biz bu dostluğu tüm yeryüzüne yazmak için, halkların kardeşçe yaşayacağı bir dünya mücadelesini sürdüreceğiz. Susmayacağız! Emperyalist savaşların karşısına dikileceğiz!

Reyhanlı için emekçiler hesap soruyor!

Reyhanlı'da bomba yüklü iki aracın patlamasının ardından ülkenin dört bir yanında işçiler, emekçiler ve gençler sokaklara çıkarak sermaye hükümeti AKP'nin savaş çıkırtkanı politikalarını kabul etmediklerini haykırdılar. Polis bir dizi ilde eylemlere terör estiren emekçilerin yanıtı yeniden alanlara çıkmak oldu. Emekçilerin tepkisi patlamaların olduğu gün Hatay'dan başlayarak ülkeye yayılırken her gün bir eylemle Reyhanlı'nın faili sermaye devleti teşhir edildi.

Antakya

11 Mayıs günü Antakya Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla halk sokağa döküldü. Eğitim-Sen Hatay Şube önünde toplanarak Saray Caddesi'ne yürüyen Antakyalılar burada bir basın açıklaması yaparak Vali'yi istifaya çağırdı.

Demokrasi Platformu adına açıklamayı okuyan Eylem Mansuroğlu bu saldırının sorumlularının, Antakya'da serbestçe dolaşan eli kanlı katiller El Kaide, El Nusra benzeri cihatçı çeteler ve bunları koruyan, besleyen siyasi iktidar olduğunu söyledi.

12 Mayıs gününce TKP ve Halkevleri'nin çağrısıyla gerçekleştirilen eyleme ilerici güçler de destek verdi.

Armutlu Mahallesi Semt Pazarı'nda toplanan kitle buradan Saray Caddesi'ne yürüyüşe geçti. Yürüyüşte katılım sürekli artarken 10 bin işçi ve emekçi eyleme katıldı.

Nazım Hikmet'in "bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgası" mısralarıyla bitirilen açıklamanın ardından Reyhanlı'da hayatını kaybeden emekçiler için saygı duruşunda bulunuldu.

Basın açıklaması burada sona ererken emekçiler yeniden yürüyüşe geçerek Armutlu Mahallesi'ne döndüler. Armutlu Mahallesi'ne dönüş sırasında kullanılan yol ise Hatay Valiliği'nin daha önce eylemlere yasakladığı yoldu. Böylece valiliğe de bir kez daha yasaklarının tanınmadığı gösterildi. Valiliğin önünden geçilirken tüm kitle "Vali istifa!" sloganını atarak tepelerini gösterdi. Eylem mahalleye kadar süren yürüyüşün ardından bitirildi.

Samandağ

13 Mayıs günü Samandağ'da bir basın açıklaması

gerçekleştirilerek Reyhanlı patlamaları protesto edildi. Samandağ Oytun Meydanı'nda bir araya gelen DİSK/Genel-İş, SYKP, Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği, Samandağ Halkevi, Samandağ Kalkındırma Derneği bileşenleri adına basın açıklamasını Ali Karasu okudu.

Açıklamada sık sık "Katil ÖSO, Hatay'dan defol!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Başbakan-Vali istifa!" sloganları atıldı. "Reyhanlı halkı yalnız değildir!" ozalitinin açıldığı açıklamaya BDSP de destek verdi.

Adana

12 Mayıs günü bir araya gelen ilerici kurumlar ve sendikalar ortak bir basın açıklaması yaparak Reyhanlı'da onlarca kişinin yaşamını yitirmesine neden olan patlamaları protesto etti.

İnönü Parkı'nda yapılan açıklamada, Ortadoğu'da emperyalizmin taşeronluğuna, savaşa ve işgale soyunanların Reyhanlı'daki patlamalardan ve ölümlerden sorumlu oldukları dile getirildi.

Daha öncede Hatay'da Cilvegözü sınır kapısında yaşanan patlama hatırlatılarak açıklama Türkiye halklarının savaşa, işgale ve katliamlara karşı çıkması çağrısıyla bitirildi.

İstanbul

İstanbul'da Emek ve Demokrasi Güçleri 12 Mayıs günü eylemdeydi.

Şişli'de Cevahir AVM önünde bir araya gelen katılımcılar, "Reyhanlı için yasta, barış için ayaktayız işbirlikçi AKP düzeninden hesap soracağız!" pankartı açarak yürüdüler.

Trafik kesilerek yapılan eylemde öfke dışı vururken, yürüyüş AKP Şişli İlçe Binası'nı önüne kadar sürdürüldü. Polisin parti binası girişinde yığınak yaptığı eylemde açıklama polis barikatı önünde okundu. Kurumlar adına açıklamayı İstanbul Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Tosun okudu.

Açıklamada, Suriye'ye yönelik herhangi bir askeri müdahale yapılmaması çağrısında bulunularak, Davutoğlu ve Hatay Valisi'nin istifası istendi. Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, 15 Mayıs günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla Reyhanlı'daki patlamayı ve AKP şeflerinin savaş çıkırtkanı açıklamalarını protesto etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasında "Savaş ortamını yaratan ve destekleyenler, insanlık suçlarını işleyenler cezalandırılmalıdır" ozaliti açıldı. Eylemde ayrıca Reyhanlı'daki patlamadan fotoğraflar taşındı.

Katliam Adana'da protesto edildi

14 Mayıs günü Adana'da sendikalar ve BDSP'nin de olduğu devrimci ve ilerici güçlerin AKP İl Binası'na yürüyüş olarak planladığı eylem Büyükşehir Belediyesi önünde başladı. Burada Çevik Kuvvet ve TOMA'lar tarafından barikat kuruldu. Barikat önünde yürüyüş kararlılığını ifade eden sloganlar atıldı. Yürüyüşe izin verilmemesi üzerine kitle yürümek üzere harekete geçtiği esnada kısa bir arbeye yaşandı ve polis tarafından gaz sıkıldı. Kitle tekrar barikata yüklenerek kararlılığını gösterdi. Bu arada yapılan pazarlıklar sonucu AKP önüne değil Uğur Mumcu Meydanı'na yürüme kararı alındı.

Uğur Mumcu'ya çıkan Sular Kavşağı'nda katılımcılar içinde tartışma yaşandı. AKP önüne yürüyüşte ısrar edilmesi üzerine açıklama burada yapıldı. Eğitim-Sen Şube Başkanı Kamuran Karaca tarafından yapılan konuşmada Reyhanlı katliamındaki resmi rakamların gerçeği yansıtmadığı ifade edildi.

Eylemin sonlandırılmasının ardından alandan ayrılmakta olan Halkevleri üyelerine polis saldırısı gerçekleşti.

Eylemde basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe okudu. Açıklamanın okunmasının ardından eylem bitirildi.

Sarıgazi

14 Mayıs günü Sarıgazi emekçi halkı olarak Reyhanlı'daki patlamayı lanetlemek, aynı zamanda sorumlularına karşı birlikte mücadeleyi yükseltme çağrısı yapmak için eylem gerçekleştirildi.

Vatan İlköğretim Okulu'nun önünden başlayan yürüyüş "Hatay Reyhanlı'daki patlamanın sorumlusu TC devletidir!" şiarlı ozalit açılarak başladı. Yürüyüş boyunca Sarıgazi emekçilerine Reyhanlı'nın sorumlusunun AKP iktidarı olduğu, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılarak işçi ve emekçileri yürüyüşe katılmaları için ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Yürüyüşe alkışlarla Sarıgazi esnafı da destek verdi. Coşkulu yürüyüş sonunda Demokrasi Meydanı'na geldiğinde basın açıklaması okundu.

Açıklamanın okunmasının ardından eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Bursa

12 Mayıs günü Bursa Savaş Karşıtı Platform Fomara Meydanı'ndan AKP İl Başkanlığı önüne yürüyüş gerçekleştirdi. "Suriye'de Emperyalist Savaşa Hayır!" pankartı arkasında toplanan platform bileşenleri yürüyüş boyunca savaş çığırtkanlığı yapan AKP'yi teşhir konuşmaları yaparak, Bursa halkını Suriye'ye yapılacak emperyalist müdahaleye dur demek için mücadeleye çağırdı.

AKP İl Başkanlığı önüne gelindiğinde ise Bursa SKP adına basın açıklamasını Eğitim-Sen Şube Başkanı Hasan Özaydın okudu.

Basın açıklamasında 11 Mayıs'ta Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde iki ayrı araçla yapılan bombalı saldırıda onlarca kişinin yaşamını yitirmesine dikkat çekildi. Eyleme BDSP de destek verdi.

İzmir

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından 13 Mayıs yapılan eylemle Reyhanlı'da yaşanan saldırı protesto edildi. YKM önünde toplanan kitle buradan Konak Meydanı'na yürüdü. "Reyhanlı için yasta, barış için ayaktayız! / İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri" pankartının açıldığı eylemde her kurum kendi flamlarını taşıdı. Reyhanlı'da ölenler için kızıl karanfiller taşındı. Yürüyüş boyunca Reyhanlı'da yaşanan saldırı kınandı ve emperyalistlerin savaş politikaları teşhir edildi.

Konak Meydanı'na gelindiğinde DİSK, KESK ve TMMOB adına hazırlanan ortak metni Ferdan Çiftçi okudu. Basın metninin okunmasının ardından Reyhanlı'da ölenler için saygı duruşunda bulunuldu ve karanfiller ölenler için pankartın önüne bırakıldı. Eyleme BDSP'nin de içerisinde olduğu birçok kurum,

parti ve kitle örgütü destek verdi.

Gebze

Gebze Eğitim-Sen Şubesi tarafından örgütlenen eylemde Havuzlu Çarşı'dan Hükümet Caddesi'ndeki çeşme önüne yüründü.

Burada Eğitim-Sen Şube Başkanı tarafından basın metni okundu. Basın metninde AKP'nin savaş ve saldırganlık politikaları teşhir edildi ve saldırının sorumlusunun AKP olduğu dile getirildi. Eyleme direnişteki Yurtiçi Kargo işçileri, BDSP, ÖDP, BDP, TKP destek verdi.

Kayseri

Hatay Reyhanlı'da yaşanan katliamı protesto etmek için Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu Kayseri Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını KESK dönem sözcüsü Özdal Yıldırım okudu. Reyhanlı katliamının failleriyle ilgili yapılan açıklamalarda yalanda sınır tanınmadığını ifade eden Yıldırım, AKP iktidarının savaş çığırtkanlığını eleştirdi.

BDSP, ESP, EMEP'in destek verdiği eyleme düzen partilerinden CHP de katıldı.

"İzinsiz" eyleme polis saldırısı

13 Mayıs günü Kocaeli'de Reyhanlı'daki patlamaya ilişkin basın açıklaması yapmak için eylem gerçekleştiren kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. İzmit Belediye İş Merkezi önünde bir araya Emek ve Demokrasi Platformu üyeleri İnsan Hakları Parkı'na yürüyerek parkta basın açıklaması yapacaktı.

Polis, yürüyüşün "izinsiz" olduğu gerekçesine sarılarak Taksim'de başlayan keyfi yasağı Kocaeli'ye taşıdı. "Gazlı ve sulu müdahale" tehdidine rağmen barikata yüklenen kitleye polis saldırdı. Kitle

barikata tekrar yüklenirken panzerden tazyikli suyla saldırı devam etti.

Tazyikli su nedeniyle EMEP Kocaeli İl Başkanı Güner Kizir başından yaralandı. Daha sonra çevik kuvvet polisi Fethiye Caddesi'nin ara sokaklarında kitleye saldırıyı sürdürerek gözaltına aldı. Polisle birlikte faşist çeteler de kitleye saldırarak linç etmeye kalktılar.

13 Mayıs 2013 | Kocaeli

Reyhanlı için Aleviler sokakta

Erdoğan'ın savaş çığırtkanı açıklamalarına ve burjuva basında Alevileri hedef gösteren haberlere karşı Alevi emekçiler 14 Mayıs günü sokağa çıktılar.

Kadıköy İtfaiyesi önünde toplanan emekçiler "Katil ABD, işbirlikçi AKP, Ortadoğu'dan elinizi çekin!" pankartı açtılar. Pankartın arkasında PSAKD başta olmak üzere bir dizi Alevi örgütü yer alırken eyleme ilerici güçlerden HDK, BDP, TKP, Halkevleri de kendi flamlarıyla katıldı.

Yürüyüşle Kadıköy Meydanı'na gelindiğinde ilk olarak Reyhanlı'daki yerel kaynaklardan alınan bilgiye göre 150'den fazla emekçinin hayatını kaybettiği

belirtilerek yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapıldı.

Ardından Alevi örgütlerin temsilcileri konuşmalar yaptı.

PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül, "Demokrasi yürüyüşünü daha da büyütmemiz lazım" diyerek başladığı konuşmasında emperyalist politikaların halklar için kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyeceğini ifade etti. "Alevi inancının adı kirletilmek isteniyor" diyen Bülbül, Erdoğan'ın konuşmalarında sistematik olarak Alevilere saldırı olduğunu söyledi. Reyhanlı patlamalarının ardından "Marksist-Alevi bir örgüt"ün hedef gösterildiğini

söyleyen Bülbül, böyle bir örgütün olmadığını, fakat Aleviler'in sınıfsal ve siyasal olarak marksist olduğunu doğru olduğunu söyledi. Bülbül Kürt halkıyla, komünistlerle, sosyalistlerle eşitlik ve özgürlük isteyen herkesle yan yana mücadele etmeye hazır olduklarını belirterek şunları söyledi: "Biz ezenlerle, sömürenlerle, katledenlerle mücadele etmeyi biliriz".

Bülbül, Reyhanlı'daki patlamayı yapanların Madımak'ı yakanlarla, Roboski'de katledenlerle aynı yere hizmet ettiklerini söyledi.

Bülbül'ün ardından Şahkulu Sultan Dergahı Başkanı Av. Mehmet Turhal ve Alevi Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı Hüsnüye Takmaz konuştu. Yapılan konuşmalarda Suriye'ye yönelik savaş politikaları eleştirilerek Alevilerin diğer halklarla karşı karşıya getirilemeyeceğinin altı çizildi.

THY siyonist İsrail'e sponsor oldu...

Sermaye devletinin siyonizmle kirli işbirliği!

Mavi Marmara sonrası başlayan tazminat görüşmeleri bile daha sonuçlanmadan, Türk devleti İsrail'le olan köklü ilişkilerini pekiştiren adımlarına bir yenisini daha ekledi. THY, İkinci Kudüs Uluslararası Turizm Zirvesi'ne destek vermek için harekete geçti. Siyonist İsrail'in resmi turizm zirvesine sponsor oldu.

Sponsorluk AKP'nin siyonist rejimle yaşadığı muhabbete ışık tuttu

Uluslararası sularda İsrail siyonizmi Mavi Marmara katliamını gerçekleştirmişti. AKP iktidarı önce katliama göstermelik olarak "büyük tepki" gösterdi. İsrail devletinin özrünün ardından ise AKP iktidarı hızlı adımlarla siyonist İsrail'le olan ilişkilerini daha da derinleştirdi. Bu sayede İsrail'le ticaret hacmi arttı. Bu da yetmedi. AKP iktidarı İsrail devletine sponsor olması için THY'yi harekete geçirdi.

AKP iktidarı İsrail'le kucaklaşırken, İsrail devleti Filistin halkına yönelik olarak kimyasal silahlar da dahil tüm kan kusan silahları kullanmaya devam etti. Gazze'ye yönelik insanlık dışı ablukasını sürdürdü. Mavi Marmara katliamının faileri hakkında göstermelik soruşturmalar bile açmadı. Kudüs'ün Yahudileşmesi hedefi doğrultusunda attığı adımları hızlandırdı. Mescid-i Aksa'ya yönelik devlet terörünü ayyuka çıkardı. Tüm bunlar olup biterken AKP iktidarı göstermelik özrü büyük bir kazanım olarak işçi ve emekçilere sundu. Bununla da yetinmeyip İsrail siyonizmine sponsor oldu.

AKP iktidarı Van depremi sonrasında deprem nedeniyle büyük can kayıpları yaşanırken, depremzedelerin ücretsiz olarak THY uçaklarıyla taşınması taleplerine kulaklarını tıkamıştı. THY Genel Müdürü Hamdi Topçu "maliyetine uçtuk, burası hayır kurumu değil" sözleri ile depremzedelerin taleplerini tepkiyle karşılamıştı. İsrail siyonizmine sponsor olmak için THY'yi devreye sokan AKP iktidarı depremzedeler için THY uçaklarını hizmete sokmayı aklından bile geçirmemişti. Depremzedeler gelince "biz bir hayır kurumu değiliz" diyen THY Genel Müdürlüğü, İsrail için sponsorluk masraflarını karşılamakta ise herhangi bir beis görmedi.

AKP iktidarının İsrail ile muhabbeti AKP'nin kuruluş sürecine dayanıyor. AKP öncelikle Millî Görüş çizgisinden koptuğunu ilan ederek hem ABD emperyalizmine, hem de İsrail devletine güvence verdi. İlmî islamcılık çizgisinde yürüyeceğini söyleyen AKP, ABD emperyalizmine yakın bir duruş içinde olacağını, siyonizm karşıtlığı içinde olmayacağını göstermişti. Hatta AKP iktidarının şefi ABD'de Yahudi lobisinin önde gelenleriyle yaptığı temaslarda da bu tutumunu açıkça ifade etmişti.

57. Hükümet devrildiği ve AKP'nin iktidar olmasının önünün açıldığı dönemde ABD-AB-İsrail eksenindeki tüm aktörler AKP'nin seçimleri kazanması için seferber olmuşlardı. AKP iktidarı yıllardır özellikle de ABD'nin Irak saldırısı sırasında ABD ve İsrail'e hizmet için çaba gösterdi. Irak halkına karşı ABD'yle beraber Türk ordusunu Irak savaşına, Irak halklarının katliamına ortak etmek için tüm hünerini sergilemişti.

AKP'nin bu hizmetlerine paralel olarak İsrail'in Filistin halkına yönelik terörü sürdürdü. Bu durum AKP şefini İsrail'i eleştiren bazı sözler söylemeye mecbur bıraktı. AKP gericiliğinin tüm bu söylemlerinin

gerisinde Ortadoğu halklarının sempatisini kazanmak yatıyordu.

AKP: İsrail'le en iyi ilişkileri olan iktidar!

AKP iktidarı Türk devletinin tarihi içinde en Amerikancı olma kimliği ile öne çıktı. AKP iktidarı Amerikancı olmasının yanı sıra siyonist İsrail'le işbirliğini derinleştirdi. Manavgat suyunun İsrail'e satılması konusunda ilk somut adım AKP iktidarı döneminde atıldı. İsrail'le ticari ilişkiler de en yüksek hacmine AKP iktidarı döneminde ulaştı.

AKP, İsrail'e yaptığı hizmetlerin karşılığını aldı. Başhaham İzak Haleva, AKP şefini ziyaret edip "hayır dualarını" iletti. İsrail'in İstanbul Başkonsolosu Amira Arnon'un yaptığı açıklamada; "Türkiye ile ilişkilerde AKP iktidara geldikten sora hiçbir olumsuz değişiklik hissetmedim. Durum sadece iyi değil, daha da iyi diyebilirim" diyerek İsrail'in memnuniyetini ifade etti.

Dinci partinin şefi Erdoğan devlet terörü uygulamakla suçladığı İsrail devleti ile Heronlar için yapılan anlaşmanın altına imza attı. Bununla da yetinmeyen AKP şefi 200 milyon dolarlık M 60 tanklarının modernizasyonu için gerekli olan 17 protokol anlaşmasını da onayladı.

13 Haziran 2004'te bir panele katılan Tayyip Erdoğan; "Ben Barak'ın başlatmış olduğu barış sürecine katılıyorum. Ancak sayın Barak'ın başlattığı süreç devam etmedi. Sayın Arafat büyük bir fırsatı tepmiştir. Eğer o zaman oturulan masadan kalkmasaydı isabetli olurdu. Şu anki sıkıntı budur. 80 yaşına

merdiven dayamış bir Arafat barışın önünde bir engel olamaz" diyerek geçmişte açıkça İsrail'i savunup, Arafat'ı suçlamıştı. Davos'ta sözde "one minute" krizi yaşanırken, TBMM'de Türkiye-İsrail Dostluk Grubu üyesi 361, Türkiye-Filistin Dostluk Grubu üyesi 60 milletvekili bulunuyordu.

AKP iktidarı Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin 49 yıllığına bir İsrail şirketine peşkeş çekilmesine onay vermişti. Bu karara itiraz edenleri "Yahudi düşmanlığı" yapmakla suçlayan da Erdoğan'dı. AKP iktidarı İsrail devletinin gerçekleştirdiği Mavi Marmara katliamından sadece iki hafta önce İsrail'in OECD'ye üye olmasına "evet" demişti.

İsrail hem Kürdistan'da, hem de Konya'da 2004 yılının sonunda 40 bin dönüm arazi aldı. "Tarımsal İşbirliği ve Kalkınma Projesi" ile bu satışın önünü açan AKP iktidarıydı. Bu satışlar için verilen topraklar, ABD ve İsrail'in eğitimi için kullanılan hava üssünün hemen yanında bulunuyordu.

İsrail 6 Eylül 2007 tarihinde Suriye'nin gizli nükleer reaktörünü vurduğunda Türkiye hava sahasını kullanmıştı. AKP bu saldırıya da onay vermişti. İsrail Lübnan'a saldırdığında ve 28 gün sonra Hizbullah'a yenilip geriye çekilmek zorunda kaldığında, bölgeye AKP iktidarı emriyle Türk askeri gönderilmişti.

AKP iktidarının savaş baronları Suriye'ye müdahale konusunda oldukça isteklidir. Ancak ABD emperyalizmi muhtelif bir Suriye savaşında bedel ödemek istemiyor. Bedeli ödeme görevini ise taşeronları Türkiye ve İsrail'e havale ediyor. Bu çerçevede İsrail-Türk devletlerinin işbirliği için çaba sarf ediyor.

Metalde grev yürüyüşü

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi sürecindeki metal işçilerinin biriken öfkesinden korkan Türk Metal ve Çelik-İş grev prosedürlerini adım adım uyguluyor. Metal işçilerinin grev süreci adım adım ilerliyor. Metal işçilerinin dinamiği işbirlikçi-ihanetçi çeteyi de gerici sendikayı da greve zorluyor.

Türk Metal işçileri kararı fabrikalara astı

Türk Metal üyesi işçiler 6 Mayıs'ta açıklanan grev kararını tek tek fabrikalara asmaya başladı. MESS'e bağlı fabrikalarda sendika panolarına grev kararı asılırken birçok fabrikada kararın asılması birer eyleme döndü. Metal işçileri böylece haklarını almak için grevi önemli bir silah olarak gördüklerini bir kez daha gösteriler.

Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak grev kararının ardından ziyaretlerine Eskişehir'den devam etti. Eskişehir Arçelik Buzdolabı fabrikasındaki işçilerle bir araya gelen Kavlak işçilerle tek tek tokalaştı.

Kavlak ziyaret şovunun ardından fabrika bahçesinde işçilere seslenerek "dayatılan esnek çalışma, ikramiyelerden kesinti, kistelyevm maddelerini kabul eden alçaktır" dedi.

Metal işçilerinin eylem talebini görmezden gelemeyip meydanlara çıkartan bürokratlar ayrıca yemekhanede yapılan pasif eylemlerle işçileri yönlendirmeye çalışıyorlar. "Kaşık vurma" eylemine işçilerle birlikte katılan Kavlak, işçilerin ardından Arçelik yönetimiyle görüştü.

Çelik-İş de "grev" diyor

Çelik-İş de metal işçilerinin hareketi karşısında "grev" basıncını hissetmeye başladı. 3 fabrikasında grev kararı aldığını açıklayan sendika şimdi de Kardemir A.Ş'de 2 Ocak'ta başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden anlaşma sağlanamadığını, yönetim kurulunun grev kararı aldığını açıkladı. Grev kararı için "Hayırlara vesile olmasını diliyoruz" demekle yetinen sendika yönetimi böylece üretimden gelen güçten ne anladığını gösterdi.

10 Mayıs'ta ayrıca Çelik-İş Sendikası, Feniş Alüminyum fabrikasında TİS sürecine dair bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Fabrika önünde yapılan basın açıklamasına Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç ve temsilciler katılırken "işverenle yapılacak toplu sözleşmelerde anlaşamadıkları takdirde 25 Haziran da greve gideceklerini" açıkladılar. Feniş'te işçiler maaşlarını düzenli alamadıkları için geçtiğimiz Aralık ayında iş bırakma eylemleri örgütlemişlerdi.

Kargo işçisi geleceği için direniyor!

Güvencesizliğe, düşük ücretlere, kölece çalışma koşullarına karşı kargo ve taşımacılık işkolunda çalışan işçilerin direnişi ve örgütlenme mücadelesi sürüyor. Farklı kargo firmalarında yürüten mücadeleler gerek örgütlenme çabalarının sürdürüğü kargo firmalarının yapısı gerekse de çalışan sayısı açısından farklı özellikler gösteriyor. Yurtiçi Kargo, MNG Kargo ve DHL Lojistik'te kapı önü direnişleri sürüyor.

DHL'de 1 yıla yaklaşan direniş

Geçtiğimiz yıl sendikal örgütlenme adımlarının atıldığı Almanya merkezli lojistik devi DHL Lojistik'teki direniş 330'lu günlerine ulaşmış bulunuyor. Türk-İş'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) üyesi DHL işçilerinin üç ilde DHL depoları önünde başlattığı direnişler kararlı biçimde devam ediyor. Bursa, Kocaeli/Gebze ve Esenyurt Kırış'aki DHL depolarında sendikaya üye oldukları için işten atılan TÜMTİS üyesi işçiler direniş çadırlarında bekleyişlerine devam ederken baskılara rağmen mücadelelerine ara vermiyorlar.

Direniş sürecinin başından itibaren süren sendikadan istifa baskılarının yanısıra son aylarda ise Hak-İş'e bağlı Öz Taşıma-İş eliyle mücadele kırılmak ve etkisizleştirilmek isteniyor. Müdürler aracılığıyla paravan sendikaya geçirilen işçiler zam, ikramiye gibi vaatlerle oyalanmak isteniyor.

DHL'de patron desteğiyle "takım sözleşmesi" imzalandığı iddialarının sendika üyesi işçilerle beraber henüz TÜMTİS'e üye olmayan diğer işçiler üzerinde herhangi bir karşılığı bulunmuyor. Önce Nisan ayı içerisinde ardından da sürekli ileri tarihlere atılarak işçilere maaş farkları verileceği sözleri ise tutulmuyor. Son olarak, şirket yöneticilerinin imzasının dahi bulunmadığı takım sözleşmesinde işçilere her yıl için 1 ikramiye ve 300'er TL yakacak parası verileceği iddiaları geçiyor.

Tüm oyalama taktiklerine rağmen DHL işçileri sendikal örgütlenme sürecinden umutlular ve uluslararası sendikaların da desteğiyle kazananın er ya da geç kendileri olacağını söylüyorlar. DHL'nin Türkiye genelindeki depolarında taşeron işçiler ve kadrolu işçilerin toplam sayısı 2500'ü buluyor.

Yurtiçi'nde örgütlenme çabaları sürüyor...

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası çatısı altında sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren Yurtiçi Kargo işçileri de patronun kölelik dayatmalarına ve sendikasılaştırma saldırılarına karşı direniş yolundan

vazgeçmiyorlar.

Türkiye'nin birçok ilinde 1000 şubesi ile 32 aktarma merkezinde toplam 12 bin çalışını bulunan Yurtiçi Kargo'daki direniş süreci 4. ayına yaklaşıyor. Haklarında açılan davalar, direniş çadırlarına yönelik sivil-resmi polis baskısı gibi engellemelere rağmen, işten atılan işçilerin Gebze Çayırova, Esenyurt Haramidere Transfer Merkezi, Kadıköy Şube ve Konya Aktarma Merkezi ile Ankara'daki şubelerde işten atmalara karşı mücadeleler devam ediyor.

İşe iade davaları devam eden işçilerin yargı süreçleri de sendikanın lehine işliyor. Yurtiçi Kargo'nun sendika düşmanlığı ise çoğunluk alınan kimi acenteleri şirket şubesine çevirerek kendini gösteriyor. Kapatılan şubede de yasal mevzuat gereği grev süreci işliyor.

İşçilere yoğun bir şekilde "sendikadan uzak durun", "işinizden olursunuz" baskısı yapan Yurtiçi Kargo yönetimi, acenteler bünyesindeki işçilere 'ekstra para' teklif ediyor. Ayrıca, işçilere sıfır faizle binlerce lira kredi açarak sendikal örgütlenmeyi baltalamaya çalışıyor.

MNG işçileri örgütleniyor

DİSK/Nakliyat-İş'in bu süreçte örgütlenme mücadelesi yürüttüğü bir diğer kargo şirketi ise MNG Kargo. Yurtiçi Kargo'daki mücadelenin buraya sıçramasıyla başlayan sendikal örgütlenme süreci yeni üyeliklerle hız kazanıyor. Ezici bir çoğunluğunu genç işçilerin oluşturduğu MNG'de de benzer sendikasılaştırma saldırıları yaşanıyor. Yurtiçi Kargo'da olduğu gibi MNG'de işten atmalara karşı direnişler devam ediyor. İstanbul'da Marmara Aktarma Merkezi'nde süren direnişle eşzamanlı olarak diğer büyük aktarma merkezlerinde de işçiler sendikaya yöneliyor.

Yılbaşı zammı olarak 35 TL gibi komik bir zammı karşı tepkilerini dile getiren MNG işçileri örgütlülüklerini büyütme mücadelesi veriyorlar. Diğer yandan, örgütlenmeyi kırmak için türlü ayak oyunlarına başvuran MNG Kargo yönetimi, örgütlenmenin önünü kesmek için işçileri patron sendikası Karsan-İş'e üye yapmaya çalışıyor.

MNG Kargo'nun Türkiye genelindeki şubeleri ve aktarma merkezlerinde toplam 6600 çalışan bulunuyor.

Kargo ve taşımacılık sektöründe yürüten örgütlenme mücadelelerinin başarıya ulaşması güvencesizliğe ve taşeron çalışmaya büyük bir darbe anlamına gelecek. Bu yüzden, direnen işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltmek işçi sınıfı mücadelesini yükseltmek anlamına geliyor ve işçiler bu dayanışmayı hak ediyor.

Çerkezköy ve Bursa'da Türk Metal eylemi

Türk Metal, 15 Mayıs'ta Çerkezköy ve Bursa'da grev süreci ile ilgili bir eylem yaptı. Eylemlerde işçilerin kararlılığı yansırken, kitlesel katılımlarla tepkiler ve talepler dile getiriliyor.

Bursa

Türk Metal Bursa'da eylemi Kent Meydanı'nda gerçekleştirdi. Eylem gündüz vardiyasından çıkan işçilerin Kent Meydanı'na gelmesiyle başladı. Birçok fabrikadan işçiler, fabrika pankartlarıyla eyleme katıldı. Tofaş, Renault, Mako, Coşkunöz, Grammer, Farba, Yazaki, Valeo, Delphi işçilerinin de aralarında bulunduğu eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı.

Eylemde "Alçaklara kar yağdı üşümedin mi? MESS sen bu işin sonunu düşünmedin mi?" dizeleri söylendi. Yazaki işçisi kadınların yazdığı bir şarkı da kürsüden işçiler tarafından okundu. Basın açıklamasını 3 No'lu Şube Başkan Zafer Öztürk okudu. Bu süreci zafere taşıyacaklarını söyleyen Öztürk, 120 gündür meydanlarda olduklarını dile getirdi. Öztürk'ün MESS'in inat ettiğini yineleyerek, onları fabrikalarda, meydanlarda sonuna kadar bekleyeceklerini söylemesi üzerine kitleden "bekleme, bekleme" diyerek tepki verildi.

Eylemden sonra görüşlerini aldığımız işçilerin çeşitli eğilimlere sahip olduğu görüldü. Bir kısmı Türk Metal'e güvensizlik ifade ederken, yine düşük ücretlere imza atılacağına inandıklarını belirtti. Bir kısmı ise bu sefer umutlu olduklarını söyleyerek, fabrikalarda sürekli eylemler yapıldığını (alkış, ısıklık, kısa süreli iş durdurma vb), sendikanın her dediğini yaptıklarını, greve çıkılması durumunda da tereddüt etmeyeceklerini belirtti.

Çerkezköy

6 Mayıs'ta grev kararını asan Türk Metal, Çerkezköy Meydanı'nda grev süreci ile ilgili bir eylem yaptı. Eyleme, Türk Metal'e rağmen Arçelik, BSH, Hema fabrikalarından pankartlarıyla gelen işçilerde büyük bir coşku, öfke ve kararlılık hakimdi. Yaklaşık 1000 işçinin katıldığı eylemde sık sık "Direne direne kazanacağız!", "Ölmek var, dönmek yok!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Vur vur inlesin MESS, MESS dinlesin!" sloganları atıldı. Ardından Çerkezköy Şube Başkanı Murat Koçak basın açıklamasını okudu. Türk Metal'in merkezi olarak hazırladığı açıklamanın okunmasının ardından eylem bitirildi.

THY'de baskılara rağmen grev kararlılığı

THY'de 24. Dönem TİS görüşmelerinin tıkanmasının ardından alınan grev kararı 15 Mayıs sabah 03.00'te resmen uygulandı. THY'de greve çıkan Hava-İş Sendikası yaptığı basın açıklamasıyla tüm baskılara ve polis ablukasına rağmen grevi sürdüreceğini ifade etti.

Grev öncesi sermaye hükümeti AKP'nin bakanları tarafından yapılan "THY'nin yanındayız" açıklamalarının da ne anlama geldiği ortaya çıktı. 500 civarında polis ve TOMA'larla havaalanı etrafı kuşatılırken grevin başlayacağı gecenin akşamı, THY Dış Hatlar Terminali önündeki 305 işçinin direniş alanı polis tarafından boşaltıldı. "Havaalanı güvenliğinde infiale neden olacağı" gerekçesiyle grevin tüm eylemlerine yasak getirildiği ifade edilerek THY işçileri ve destekçiler aylardır direnişin sürdüğü alandan uzaklaştırıldı. Polis işçilerin çay ocağına ve direniş alanındaki eşyalarına el koydu. Polisin tutumu üzerine Hava-İş işçileri THY Genel Müdürlüğü önüne geçti.

Yağmura rağmen THY Genel Müdürlüğü önünde beklerken işçilere Genel-İş, Nakliyat-İş üyesi direnişçi Yurtiçi-MNG Kargo işçileri, Sendikal Güç Birliği üyeleri ve ilerici kurumlar da destek verdi. THY işçileri grev kararını astıktan sonra sendika binasına döndü. Grev gözcüleri ise pankartların asıldığı noktalarda grev nöbetini sürdürdü.

Erzurum, Sivas, Samsun ve Ankara'dan kalkması gereken uçakların kalkmaması ile grevin ilk sonuçlarıyla karşılaşan THY yönetimi, saldırılarının dozunu arttırdı.

Grev kırıcılar işbaşında!

Grev kararı karşısında harekete geçen THY yönetimi grev kırıcılığa soyundu. Yeni mezun olan öğrencileri uçuşa hazırlayan THY yönetiminin, SunExpress çalışanlarını da THY uçaklarına yönelttiği ifade ediliyor. Ayrıca hava işkolundaki kimi meslek odalarını da yanına çeken THY yönetimi, yaptırdığı çağrılarla "greve katılmama kararları" açıklattı. Hava Yolları Kabin Memurları Derneği'nin (TASSA) ardından son olarak Türkiye Havayolu Pilotları Derneği (TALPA), açıklama yaparak yönetim kurulu kararı ile greve katılmayacaklarını ifade etti.

Grev kırıcılığının yanısıra THY yönetimi riyakar

açıklamalarla Hava-İş'i suçladı. Türk Hava Yolları Basın Müşaviri Ali Genç yaptığı açıklamalarla Hava-İş'i hedef alıp grevi zayıflatmaya çalıştı. Genç, "THY, çalışma hakkını kullanmak isteyen uçuş personelini arayarak baskı yapan Hava-İş Sendikası yönetimi hakkında suç duyurusunda bulunacak" diyerek sendikayı grev için baskı kurmakla suçladı. Genç havaalanındaki polis ablukasından ve THY'nin grev kırıcı baskılarından söz etmedi.

"Baskılara rağmen grevi sürdüreceğiz"

Polisin baskısı nedeniyle Dış Hatlar Terminali'nden ayrılan Hava-İş üyeleri grevle ilgili basın açıklamasını THY Genel Müdürlüğü önünde gerçekleştirdi. Basın açıklamasını Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin yaptı. Ayçin, grevi boşa düşürmek için THY'nin Uçuş İşletme Başkanı'nı kaptan olarak uçurduğunu, yeni eğitimden çıkan, daha üniforması hazır olmayan personeli göreve kattığını söyledi. Ayçin, yeni personelin acemiliğine dikkat çekerek "daha hangi kapıdan hangi tip uçağa bineceğini bile bizim grev gözcüsüne arkadaşımıza soran part-time personelle mi uçuş güvenliğini sağlayacaksınız?" sorusunu sordu. Ayçin, THY'nin grevi boşa düşürmek için grev nöbetçilerinin sudan sebeplerle engellendiğini, grev pankartı asılması gereken yerlere ulaşımın engellendiğini, dinlenme odalarında polisin beklediğini, Devlet Konuk Evi'nde kaçak işe giriş sistemi kurulduğunu ve parka boş uçak çekerek personeli gizlice dinlendirmeye çalıştıklarını anlattı. Ayçin THY işçilerinin işten atılma korkusuyla eyleme katılmadıklarını, yoğun bir baskı altında tutulduklarını söyledi. Atılay Ayçin açıklamayı grevin sürdürüleceğini ifade ederek bitirdi.

Eyleme sendikalar genel olarak yönetici düzeyinde katılırken direnişçi İsmaco, Kuzu Deri, HEY Tekstil, Yurtiçi-MNG işçileri ve Halkevleri, HDK, MBP, ÖDP gibi ilerici kurumlar da destek verdi.

Eylemde DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Sendikal Güç Birliği Platformu adına Kristal-İş Başkanı Bilal Çetintaş ve Almanya Essen-Thüringen Eyaletleri Sendikalar Birliği (DGB) Başkanı Stefan Kürzell, Sanatçılar Girişimi'nden Ataol Behramoğlu konuştular, Hava-İş greviyle dayanışma mesajlarını sundular.

Standard Profil'de mücadele kararlılığı

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Standard Profil fabrikası işçileri 8 aydır sürdürdükleri örgütlenme faaliyetinin sonunda 13 Mayıs günü işyerini terk etmeme eylemi yaptılar.

Patron, gece vardiyasında beklemek için yemekhaneye gelen işçilerin üzerine özel güvenlikleri salarak işçilerin toplanmasını engellemeye çalıştı. Her türlü baskıya rağmen yemekhanenin bahçesinde toplanan işçiler iki ayrı fabrikada eyleme başladılar. Sabah vardiyası ekipleri de direnen işçilere katılınca işyerini terk etmeme eylemi büyüyerek devam etti.

Patron işçiler üzerinde baskı kurmayı sürdürerek, fabrika içerisinde tezgah başlarında işçilere tutanak tuttu. İşçiler bu tutanakları imzalamazken ayrıca gecedan itibaren fabrikanın tuvaletleri kilitlenerek işçilerin tuvalet ihtiyaçlarını karşılamaları engellendi.

Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'nin örgütlenme çalışması yürüttüğü fabrikada sendikaların örgütlenme sorumlusu Cemal Topçu işçilere seslenerek sendikalaşmanın anayasal bir hak olduğunu, sendikal haklarına sahip çıkmalarını ve sendikaların bu fabrikaya mutlaka gireceğini ifade etti.

Öğlen saatlerinde polis fabrikayı ablukaya aldı. Üretim devam ettiği fabrikada, SP1 ve SP2'de yaklaşık 100 işçi içeride bekleyişlerini sürdürürken 07.00-15.00 vardiyasından çıkan işçiler de direnişe katıldı. Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İsmail Doğan'ın da katılımıyla SP1 önünde çadır kuruldu. Ardından topluca SP2'ye yüründü.

Emniyet Müdürü, Petrol-İş Şube Başkanı İsmail Doğan ile yaptığı görüşmede işçilerin fabrikadan çıkarılmasını istedi. Doğan ise hiçbir işçinin işten atılmayacağı garantisini verirse direnişe dışarıda devam edebileceklerini söylediği öğrenildi. Görüşmeler sonuç vermedi. Polis fabrikaya girdi. Şube başkanının konuşmasını dinlemek için dışarı çıkan işçilerin etrafı polis tarafından sarıldı. Polis "fabrikayı terk etmezseniz hepinizi gözaltına alırız" diyerek işçileri tehdit etti. Polis patronun hizmetinde işçilere pervasızca tehditler savururken adım adım işçiler fabrika dışına çıkarıldı. Polisin tutumu sloganlar ve oturma eylemiyle protesto edilirken şube başkanının konuşmasıyla işçiler direnişlerini kapı önünde sürdürmek üzere dışarı çıktılar.

KOMPENANTA fabrikası işçileri Standard Profil işçilerine destek olmak için yemek paydosunda fabrika dışına çıkarak sloganlarla eylem yaptılar. Türk Metal Sendikası'na üye işçiler "Petrol-İş - Türk Metal el ele!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atarak gösterdikleri dayanışmanın ardından işbaşı yaptılar. KOMPENANTA işçilerini karşılamak için yemekhaneden çıkılmasını fırsat bilen Çevik Kuvvet işçileri arkadan sararak yemekhaneye geri dönmelerini engelledi. Bunun üzerine tüm işçilerle birlikte SP1 önüne geçildi. İki fabrikadaki bütün işçiler dışarı çıkarıldıktan sonra direniş dışarıda devam etti. İşçilere ayrıca KESK Manisa Şubeleri olarak da ziyaret yapılarak destek verildi.

Petrol-İş Sendikası konu ile ilgili 14 Mayıs'ta yazılı bir açıklama yaparak 40'ın üzerinde işçinin işten çıkarıldığını, yöneticilerin tüm diyalog çağrılarına cevap vermediğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Manisa

“Bu işin peşini bırakmayacağız!”

Sendikal örgütlenme nedeniyle işten atılan Plasko Plastik işçileri fabrika önünde kurmuş oldukları direniş çadırı ile mücadelelerini sürdürüyor. Sendikalaşma sürecine dair direnişçi işçilerle konuştuk...

- Sizleri sendikalaşmaya doğru götüren nedenleri anlatabilir misiniz?

Davut Karadağ: Yaklaşık 15 yıldır burada çalışmaktayım. Aslında bir dizi nedenimiz vardı diyebilirim. Fabrika inanılmaz bir çalışma temposu var. Fabrika ilk açıldığında yapmış olduğumuz üretimin yaklaşık 10 katını üretiyoruz şimdi. Bu üretimi de aynı sayıda işçiyle yapıyoruz.

İşyerinde mobbing uygulamaları yapılıyor. Ustabaşılar ve yöneticiler tarafından yapılan bu uygulamadan biz işçiler çok olumsuz etkileniyoruz. Özellikle İsmail dediğimiz ustabaşı işçilerden bu yüzden çok tepki alıyoruz.

Her yıl enflasyon oranı ne olursa olsun 40-50 lira zam alıyoruz. Başlangıçta biraz yüksek gibi gözükken ücretler zamanla eriyor. Bu yüzden ay sonunu getiremez olduk.

Çalışma saatleri o kadar uzun ve düzensiz ki neredeyse evin yüzünü göremiyoruz. Zaman oluyor 16 saat çalışıyoruz. Hafta sonu tatillerini neredeyse tamamen unuttuk. 2 yıldır yoğun çalışma temposu yüzünden yıllık izinlerimizi kullanamıyoruz.

Serkan Çeşmeli: Fabrika ilk açıldığında ikramiye hakkımız vardı. Ancak patron “rekabet koşulları” diyerek, “büyümemiz gerekiyor” diyerek bu hakkımızı

elimizden aldı. Ben ‘98’de buraya iş başı yaptım. Fabrikaya onca emek harcadık ancak anayasal hakkımı kullandığım için kapı önüne konuldum

Patron fabrikası için Avrupa’nın en büyükleri arasındayız diyerek övünüyor. Ancak bunun bize hiçbir etkisi olmuyor.

Tuğrul Ülkü: Yoğun çalışma temposundan kaynaklı fabrikada çok fazla iş kazası oluyor. Birçok işçi arkadaşımız parmaklarını makinalara kaptırdı. Şu anda bir arkadaşımız Edirne’de tıp fakültesinde.

Size bir olay anlatayım. Bir işçi arkadaşımız parmakları makine silindirleri arasında kaldı ve ezildi. Mesai bitimine 2 saat kala olan kazada müdürlerin işçiye dediği şey şu oldu: “Servislerin gelmesine 2 saat var. Bekle servislerle gidersen!”

- Sendikalaşma çalışması ne zaman başladı? Şu an hangi aşamada?

Davut Karadağ: Yaklaşık 1 yıl önce sendikayla bağlantı kurduk. Bir kıpırtı oldu ancak çok fazla ilerleyemedik. Fakat koşullar gün geçtikçe çekilmez hale geldi. Bizde sendikaya gittik. Üyeliklere başladık ve hızla çoğunluğu aldık. İlk aşamada 110 işçinin

çalıştığı fabrikada 60 arkadaş sendikaya üye olduk. Çoğunluğu alıp Ankara’ya yetki başvurusunda bulunduk. Bu esnada ilk başta 4 işçi arkadaş sonrasında ise 23 arkadaş işten çıkarıldık. Ayrıca üyelik çalışmalarımız da devam ediyor. Biz sendika için kararlıyız.

Dün patron fabrikaya geldi. Sendika yöneticimiz ile konuştu. Ben işçilerle karşı karşıya gelmek istemiyorum ancak tek başına benimle olmuyor dedi. Bizler sendikalı olarak işbaşı yapmak istiyoruz.

Sağolsun sendika da bizim arkamızda duruyor.

- İşten çıkarılma sürecini ve içerdeki durumu özetleyebilir misiniz?

Serkan Çeşmeli: Yoğun mesailerden başını kaldıramayan bizler bir anda patronun “küçülmeye gidiyoruz” gerekçesiyle kapı önüne konulduk. Bu gerekçe gerçekten çok komik! Geceli-gündüzlü yoğun bir şekilde çalışırken bir anda “küçülmeye gidiyoruz” demelerinin bir ciddiyeti yok.

İşten atma nedenleri bizim sendikaya üye olmamız. Zaten atılan arkadaşlar da bu işin öncülüğünü yapan arkadaşlar.

Üretimin tamamında örgütlüyüz. Üretimi şu an yavaşlatmış durumdayız. Zaten işten çıkarılan arkadaşlarda çekirdek kadrodan arkadaşlar da var. Üretim neredeyse yarı yarıya yavaşlamış durumda. İçerden arkadaşlarla görüşüyoruz. Bize sonununa kadar destek veriyorlar. Biz de bu işin peşini bırakmayacağız.

- Direnişinize destek ziyaretleri oluyor mu? Gazetemiz aracılığıyla duyarlı kamuoyuna bir mesajınız var mı?

Davut Karadağ: Sağolsunlar Lüleburgaz’daki duyarlı sendika ve partilerden destek alıyoruz. Geçen fabrika önünde yapmış olduğumuz eyleme de geldiler. Yer yer destek ziyaretlerinde bulunuyorlar.

Geçenki eylemde başkanımız da söyledi. Bu mücadelenin kazanımı için desteğe ihtiyacımız var. Özellikle Lüleburgaz’da eylemimiz yankı yarattı. Ancak işçi arkadaşlar kendilerini güçsüz hissettikleri için desteklerini net olarak gösteremiyorlar. Bizler daha fazla destek bekliyoruz

Plasko Plastik’te işten atma ve direniş!

Lüleburgaz’da kurulu olan Plasko Plastik fabrikasında sendikaya üye olduğu için 27 işçi atıldı.

Plasko Plastik fabrikası azgın sömürü koşullarının olduğu bir fabrika. İşçiler asgari ücrete çalıştırılıyor. Düşük ücretlerden kaynaklı, işçiler yoğun mesailer yapmak zorunda kalıyor. Fabrikada sorumlu postabaşılarının işçilere dönük hakaret ve baskıları ise katlanılamayacak boyutlarda.

Bu uygulamalara karşı Petrol-İş Sendikası’nda örgütlenen işçiler Çalışma Bakanlığı’na yetki için başvurdular. Ardından, 3 Mayıs Cuma günü sabah vardiyası girişinde 27 işçi “daralma” gerekçesiyle işten çıkarıldı. İşten çıkarma saldırısına sendikalı işçiler fabrika önünde direniş çadırı kurarak cevap verdiler.

Petrol-İş Sendikası ve işçiler, işten atma saldırısına karşı kararlılıklarını göstermek amacıyla 10 Mayıs’ta

basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasına Petrol-İş Sendikası Trakya Şubesi’ne bağlı Zentiva, TPOA, BOTAŞ, Jotun Boya, Elba Bant fabrikalarından işçiler de katıldı. Yanısıra eyleme Yol-İş üyesi işçiler, Kristal-İş, DİSK Tekstil ve siyasi partiler destek verdi.

Açıklamayı Şube Başkanı Turgut Düşova yaptı. Açıklamada işçilerin kararlılığının altı çizildi. Yanı sıra sınıf dayanışmasının mücadelelerinin başarıya ulaşması açısından önemli olduğu vurgulandı. Direnişe destek veren işçilere, sendikalara ve siyasi partilere tek tek teşekkür edildi.

Taşeron cumhuriyeti...

Taşeronlaşma, ölümün diğer adı

Volkan Yaraşır

Finans kapital son derece soğukkanlı bir şekilde, stratejik saldırılarını yoğunlaştırdı.

TC içine girdiği transformasyon sürecine bağlı olarak, dışarıda agresyon politikaları uyguluyor. İçerde ise maksimum sömürüyü hedefleyen, sınıfı enkaz yığına dönüştüren stratejik saldırılar gerçekleşiyor. T.C küresel jeo-politik bir düğüm noktasına dönüşen Ortadoğu'da, bölgesel güç olma hayalleriyle hareket ediyor, hızla militarize olarak, bölgesel savaş olasılığının yükseldiği koşullarda aktif roller üstleniyor.

TC'nin dış politikada bütün angajmanları ve izlediği agresyon politikaları, içeride uyguladığı konsantre faşist düzenlemeler ve kurduğu çalışma rejimi ile bağlantılı biçim alıyor.

Finans kapitalin Ortadoğu'nun yeni düzeninde pay kapma hazırlığı, TC'nin transformasyon sürecinin bir parçası olarak devreye giriyor.

Kürt Federe Devleti'yle uzun zamandan beri kurulan ve derinleştirilen ekonomik ve siyasi ilişkilerin yanında, Suriye sorununun ulaştığı boyut, sınırların fiilen ortadan kalkması, petrol kaynaklarına, yollarına ulaşma zeminleri, Ortadoğu'nun hatta Kuzey Afrika'nın yeni ekonomik alan ve bakir pazarlar olarak öne çıkması finans kapitalin "iştahını" arttırıyor, onu agresifleştiriyor. Türkiye kapitalizminin yapısal sorunu olan sermaye birikimi olgusu, içine girilen yeni ve yüksek konjonktürde finans kapitalin daha da pervasızlaşmasına yol açıyor.

Fakat bütün bu hamlelerin gerçekleşmesi, içeride işçi sınıfının parçalanması, şekilsizleştirilmesi ve köleleştirilmesiyle mümkün. Finans kapital içerde şiddetli ve stratejik saldırılarla bir taraftan sınıfı kronik örgütsüzlüğe sürüklemek istiyor, diğer taraftan maksimum sömürünün gerçekleşmesi için karşı devrimci stratejiler uyguluyor.

Çin ya da Vietnam çalışma rejimi diye tanımlayabileceğimiz uygulamalarla, maksimum

sömürü yöntem ve tekniklerini hayata geçiriyor ve sınıfın atomize olması ve enkazlaşması yönünde sistematik adımlar atıyor.

Orta vadede Kürt sorununun gelişme biçimine bağlı olarak, Kürdistan topraklarının Çinleştirilmesi de bu projenin bir parçası olarak rezervde tutuluyor.

TC Avrupa'nın, küresel finans kapitalin "yeni Çin'i" olarak uluslararası iş bölümünde yer almaya uğraşırken, Kürdistan toprakları da yeni yatırım alanları ve muazzam ucuz iş gücü ile TC'nin Çin'i olarak gündemde tutuluyor.

Daha bugünden bölgesel askeri ücret tartışmalarının yapılması, sistematik güvencesizleştirme ve sendikasılaştırma politikaları karşı devrimci taktikler olarak dikkat çekiyor. Özellikle finans kapitalin Anadolu topraklarını, bir işçi cehennemine çevirmek yönünde taşeronlaştırma uygulamaları, sınıfa yönelik sistematik saldırıların en konsantre biçimi olarak önem taşıyor.

Taşeron cumhuriyeti

TC'nin transformasyon süreci, bir yanıla taşeron cumhuriyeti olarak tanımlanabilir. Küresel sermayenin ve yeni jeo-politiğin ihtiyaçlarına uygun ve kapitalist entegrasyon gereği olarak "eski Türkiye düzeni" yıkılırken, TC yeni bir sermaye cumhuriyeti olarak transforme oluyor. TC yeni jeo-politiğin aktif taşeronu olarak, bölgede konumlanıyor. Suriye'de "Proxy war"

-taşeron savaşını örgütüyor ve küresel finans kapitalin bölgedeki taşeronu olarak işlev görmeye çalışıyor. İçerde ise sınıfı abluka altına almak, onu köleleştirmek, bilinç ve kimliğini deforme etmek için sistematik taşeronlaştırma uygulamalarını devreye sokuyor.

TC'nin özellikle dışarıda aktif bir taşeron ve bölgesel lejyoner bir güç olarak davranması, ancak içeride sınıfın güvencesizleştirilmesi, sendikasılaştırılması, işsizleştirilmesi, kısaca kronik yoksulluk ve sefaletle sürüklenerek, amorf olmasıyla mümkündür.

Aslında bu uygulamalar bir başka boyutta "hayırsever-cemaatçi" kapitalizmin kendini ürettiği ve beslediği zeminlerin önünü de açıyor. Bir nevi karşı devrimci bir diyalektik işliyor.

Bu karşı devrimci saldırılar içinde taşeronlaştırma sınıfa yönelik taammüden saldırıyı içeriyor, sınıfın bugününün yıkımı ve geleceğin gaspı olarak işlev görüyor.

Taşeron sistemi: İşçinin enkazlaşması ve yıkımı

Sınıfı köleleştirmenin temel aracı olan taşeronlaştırma, "legal" bir kölelik sistemidir. Kölelik sisteminin temeli kölenin zihinsel olarak yıkımına ve maksimum değer yaratmasına dayanır. Çağdaş kölenin yani taşeron işçinin hiçbir hakkı yoktur, yalnızca aldığı ücretle karnını doyurabilir, işsizlik tehdidi eskinin kırbaç cezası gibidir, her an her şart altında kölenin biat etmesi kuraldır, kölenin yeni dönemde iş bulduğuna yani köle olduğuna şükretmesi gerekir. Çağdaş köle sahipleri, finans kapital maksimum kâr

stratejisini bir köleleştirme politikası olan taşeronlaştırma üzerinden kuruyor.

Kapitalizmin ontolojisi sermaye birikimine dayanır. Bu da artı-emeğe hızla, sistematik ve yoğun bir şekilde el konulmasıyla gerçekleşir.

Sermayenin bunun için izleyeceği temel stratejisi iki boyutta kendini dışa vurur: Mutlak ve görel artı-değeri arttırmak...

İzlediği yöntemler kısaca şöyledir; sermaye ücretleri sabit tutar, iş gününü uzatır,

ya da tersinden iş gününe sınıfın mücadelesi karşısında müdahale etmeden ücretleri sistematik azaltma taktiği izler. Diğer bir yöntem ise işçileri daha fazla, daha hızlı ve daha yoğun çalıştırır, böylece emeğin yoğunluğunu arttırmayı hedefler. Ayrıca işçilerin emek verimlerini arttıracak yöntemleri (yeni teknolojiler, mekanizasyon gibi) devreye sokarak, tüketim mallarının piyasa değerini düşürür, reel ücretlerde görülen kısmi artış ya da iyileşmelere karşın, daha fazla artı emeğe el koyar.

Sermaye bütün bunları bir arada uygulayabilir. Taşeronlaşma emeğin daha yoğun ve daha uzun,

daha hızlı sömürülmesine dayanan yok edici bir sistemdir. Ayrıca bu sistem bünyesinde atomize edici bir nitelik taşıdığından dolayı sınıfın kolektif aksiyonunu bozar, sınıfı parçalar ve kolektif davranma yeteneklerini zafiyete uğratar. Taşeronlaştırma kısaca olağanüstü yıkıcı bir sömürü sistemidir.

Neo-liberal politikaların ayrılmaz parçası olan taşeronlaşma yeni üretim tekniklerini en önemli, en çok kullanan ve son derece "zengin" uygulama biçimi olan bir artı-değer üretme mekanizmasıdır.

Türkiye'de taşeronlaşmanın kökleri eskiye dayansa da yıkıcı neo-liberal politikalarla yaygın olarak uygulanmaya başlandı. Özellikle 1990'ların ikinci yarısından sonra hemen hemen her sektörde karşımıza çıktı. 2000'li yıllar ve özellikle ikinci dönem AKP iktidarından sonra taşeronlaşma ana çalışma biçimine dönüşmeye başladı.

4857 sayılı İş Kanunu, taşeronluğun hukuksal nitelik kazandığı yasa oldu.

Yasada taşeronluk "alt işveren" olarak tanımlandı.

Finans kapital taşeronluk sistemiyle temelde ucuz iş gücünü hedefledi. Sınıfı, disiplin ve kontrol altında tutacak uygulamaları devreye soktu ve derinleştirdi.

Sermaye emeğin toplu sözleşme, sendikalaşma ve diğer tarihsel kazanımlarına yönelik şiddetli saldırılarıyla birlikte, sınıfı felç edici, yabancılaşmayı yoğunlaştıran ve konsantre eden taşeronluk sistemini bir arada uyguladı.

Taşeronluk sistemi aynı zamanda sermayeye müthiş bir rekabet avantajı sağladı.

İşçi sınıfı işsizlik tehdidi altında, taşeronda çalışmaya zorlandı. Bu sermaye için son derece ucuz iş gücü anlamına geldi, hayat pahalılığı, açlık ve yoksulluk şartları işçinin kölece çalışmasını koşulladı. Sermaye bu koşullar altında maksimum kâr stratejisini hayata geçirdi ve sınıfı boyunduruk altına alacak uygulamaları ve sınıf üzerinde makro tahakküm kuracak gücü elde etti. Sınıfı köleleştiren, terbiye eden, güvencesizleştiren, yabancılaştıran bu ölümcül fasit daire yıkıcı sonuçlar doğurdu. Sınıfın kimliği ve bilincinde şiddetli deformasyonlar yaşandı. Kolektif davranma, düşünce ve hareket etme yetenekleri felç oldu. Emeğin taşeronlaşması bilinçte önemli kırılmalar yarattı. İşçilerin zümrelilik ve loncalık bilicisiyle hareket etmesine ve hızla atomize olmasına yol açtı.

AKP iktidarı yeni süreçte taşeronlaşmayı, daha da yaygınlaştıracak ve derinleştirecek, sermayenin önündeki bütün engelleri kaldıracak ve sermayeye stratejik olanaklar sağlayacak bir tarzda çalışma yaşamında uygulamayı hedefliyor.

Bir anlamda taşeronlaşma ana çalışma biçimine dönüştürülüyor. Böylece Çin çalışma rejiminin inşasında temel kolonlardan biri kuruluyor. Yeni yasayla AKP, 4857 sayılı İş Yasası'nda "alt işveren" olarak tanımlanan taşeron işverenin mahiyetini genişletiyor. İş Yasası'nın 2. maddesi "asıl işveren kendi asıl işini taşeron işverenine devredemez, yalnızca asıl işe yardımcı nitelikte olan; temizlik, taşıma, güvenlik, yemek vb. işleri asıl işin teknik anlamda uzmanlık gerektiren kısmını taşeron devredebilir" diyor. Bu maddedeki "asıl işler" ibaresi kaldırılıp, her işin taşeron verilmesinin önü açılıyor. Ayrıca asıl işlerin taşeron verilmesi için yasada belirlenen kıstas ortadan kaldırılıyor. Asıl işlerin taşeron verilmesi için aranan "işletmenin ve yapılan işin gereği yani teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektirme" koşulu kaldırılıp ya da gevşetilerek "asıl işler" ibaresi her yönüyle delinmeye çalışılıyor.

Mevzuatta görülen bu "küçük" düzeltme, sermaye açısından son derece önemli bir içerik taşıyor. İşçi sınıfına daha yoğun ve acımasız saldırı anlamına geliyor. Finans kapital, T.C. tarihindeki en militan siyasal aktörü AKP'den bu "düzeltmenin" yapılmasını bütün kurumlarıyla istiyor. AKP'de bu görevi büyük bir şevkle yerine getiriyor.

Bugün 6 milyona yakın işçi taşeron sistemin tutsağı olarak yaşıyor. Bu sayı sınıfın toplam sayısının (gizli ve açık işsizlerin sayısı 5 milyona ulaştı. 16 milyon da çalışan işçi bulunuyor.) %35'ini oluşturuyor. Yeni uygulamalarla bu sayının hızla artması, bugün özellikle sağlık, eğitim, inşaat, madencilik gibi sektörlerde %70-80'e varan düzeye ulaşması hedefleniyor. Yasada ve fiiliyatta uygulamalar bu sürecin şiddetli ve hızlı yaşanacağını gösteriyor.

Öncü ve biriktiren direnişler

AKP iktidarının TC'nin transformasyonuna bağlı bir şekilde, sınıfa bu çok yönlü ve boyutlu saldırısı, kendini en çıplak biçimde Çin ve Vietnam çalışma rejiminin inşasında gösteriyor. Taşeronluk sisteminin çalışma yaşamının esasını oluşturması, işçi simsarlığının yasallaştırılması, özel istihdam büroları, kiralık ve ödünç emek gücü

piyasalarının kurulması, asgari ücretin bölgeselleştirilmesi, kıdem ve ihbar tazminatının gaspı kısacası sistematik işsizleştirme, güvencesizleştirme, sendikasılaştırma, yoksullaştırma ve örgütsüzleştirme stratejisi işçi sınıfının diri tepkileriyle karşılanıyor.

Bugün açısından lokal düzeyde, ağırlıkta spontanel karakterli gelişen taşeron karşı işçi direnişleri giderek yayılma, birbirini etkileme ve besleme özelliği taşımaya başladı.

Daha önce öne çıkan ve dikkat çeken taşeron karşı, İzmir Belediyesi taşeron işçilerin direnişleri ve Maltepe Belediyesi taşeron işçilerin direnişleri olmuştur. Marmaray da bu direnişlere güç verdi.

Bu direnişlerin her biri öfke patlamalarıydı. Yer yer devlet güçleriyle çatışmaya dönüştü. Gözaltı operasyonları gerçekleşti. Uzun soluklu olmaları ve kamuoyunu bir düzeyde harekete geçirmeleriyle iz

biraktılar.

Aktüel olarak gerçekleşen Liman-İş üyesi işçilerin Mersin Limanı'nda atılan 39 işçi için işgal eylemleri (liman işçileri 2007'de de benzer direnişler gerçekleştirmişlerdi). Son derece radikal ve limanı felç edici içerikte gerçekleşti. Her şeyden önce direnişin kazanımla bitmesi, taşeron karşı işçi direnişlerine güç verecek mahiyette oldu. Koç Üniversitesi'nde de benzer bir direniş yaşandı. İşçiler direnişlerini kazanımla sonuçlandırdı.

Taşeron işçilerin işten atılmalarına karşı başlattığı direniş, 1 hafta sonunda, 161 işçinin yeniden işe dönmeleriyle bitirildi. Koç Üniversitesi işçileri özellikle işe geri dönme ve bir dizi kısmi hak kazanımlarıyla önemli bir zafere imzalarını attılar. Taşeron işçilere ancak direnişle ve eylemle en temel hakların kazanılıp, korunabileceğini gösterdiler.

Cerrahpaşa ve bir dizi üniversitede Dev Sağlık-İş'in gerçekleştirdiği taşeron karşıtı mücadele, direniş ve eylemler son derece dikkat çekici, moral verici ve kararlılık aşılacağı oldu.

Yukarıda kısaca bahsettiğimiz taşeron karşıtı işçi direnişleri içine girilen dönemin öncü eylemleri, pratikleri ve mücadeleleri olarak değerlendirebiliriz.

Bu direnişlerin yayılması, güç kazanması, senkronize bir boyuta ulaşması güvencesizleştirme ve taşeronlaştırmaya karşı emek güçlerinin stratejik yönelimleriyle doğru orantılı bir gelişme olacaktır.

Enformel bir sektörde, formal bir örgütlenmenin etkili olması olanaklı değildir. Formal örgütlenmelerin başarısız ve etkisiz olduğu koşullarda, yeni bir yaratıcı enformel örgütlenmeler ve örgütlenme ağlarıyla taşeron işçilerin sınıfsal öfke ve kinlerini açığa çıkarmak yaşamsal önemdedir.

Bugün taşeron işletmelerin bütününde işyeri komiteleri, taban örgütlenmelerini kurmak, işçileri bu örgütlenmelerde birleştirmek esas görevdir. "İşyeri komitelerinde birleş ve örgütlen!" temel bir şiar olmalıdır. Bu şiar bugün ağırlıkta, belki ajitasyon ve propaganda içeriği taşıyacaktır. Ama her direniş, her eylem bu şiarın eylem ve örgütlenme içeriğini besleyecektir.

İşyeri komiteleri ya da taban örgütlenmeleri suplex özellikleriyle ve sınıfın kolektif aklı, yüreği ve yumruğu olma nitelikleriyle en olmaz yerde kurulan, bir şey yapılamaz denilen yerde inşa olan sınıfın öz örgütlenmeleridir. Yeter ki taşeron işletmelerinde her gün, her saat, her dakika biriken sınıfsal öfke ve kin açığa çıkarılabilsin.

"Bir şey yapmalı!" düşüncesi örgütlenmenin başlangıcı ve mayasıdır.

Anti-emperyalist mücadele ve ulusal etken

H.Fırat

(Bağımsızlık ve Devrim, II. Bölüm, Eksen Yayıncılık, 1998, s. 31-55)

Fark konunun öneminden değil, fakat sorunun ortaya konuluşundan, ele alınışından geliyor, demiştim... Peki konunun ele alınışını belirleyen nedir? Doğru ele alış nasıl saptayacağız? Bu konudaki nesnel ölçütler nelerdir? Her konuda olduğu gibi bu konuda da doğru ölçüt herşeyden önce izlenen, izlenecek olan yöntemdir. Marks'ın teorisi, Marksizm-Leninizm dediğimiz dünya görüşü, herşeyden önce bilimsel bir yöntem demektir. Bu bilimsel yöntemin en ayırdedici yönlerinden biri ise, somut siyasal sorunların kendi somut tarihsel gerçeklikleri içerisinde ele alınması ve çözümlenmesi gerektiğine ilişkin ilkesel tutumdur. Şu ya da bu toplumsal ya da siyasal sorunun her yerde ya da her durumda geçerli herhangi bir soyut çözüm formülü ya da şablonu yoktur. Herhangi bir ülkede anti-emperyalist bir mücadelenin ne anlama geldiğini, onun kapsamını ve niteliğini ancak o ülkeyle ilgili somut çözümlemenizle ortaya koyabilirsiniz. Genel planda da bu böyledir. Bütün

demokrasi sorununu çözememiştik, demokrasi sorunu burjuva devriminin bir sorunuymuştu ve bundan dolayı da içte burjuva demokratik devrim çizgisi bir nesnel zorunluluktuktu. Dışta emperyalizmin egemenliği var ve emperyalizmin egemenliği ise ulusal kölelik demektir. Ulusal kölelik ulusal kurtuluşu gerektirir ve ulusal kurtuluş ise her zaman burjuva kurtuluştur, burjuva demokratik kurtuluştur. Dolayısıyla içte burjuva devrimi ve dışta burjuva devrimi. İçte siyasal demokrasi ve dışta siyasal bağımsızlık. İçte **demokratik** yön ya da öge ve dışta **ulusal** yön ya da öge. Ve tüm bunların toplamı ve en veziz ifadesi olarak, ulusal demokratik devrim!..

Türkiye sol hareketine egemen muhakeme tarzı, buna düşünce şablonu da diyebilirsiniz, işte kısaca ve kabaca bu.

Bu şablonun '60'lı yıllardaki teorisyenleri milliyetçi-kemalist orta sınıf aydınları idi. '71 devrimci hareketi MDD Hareketi üzerinden bu şablonu devraldı, Çin Devrimi formülleri temelinde ona evrensel dayanaklar buldu, onu devrimci bir yoruma tabi tuttu ve '70'li yıllara devretti. '70'li yıllar boyunca kendi içindeki sayısız iç bölünmeye rağmen geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar bu düşünce şablonlarını paralel bir tutumla sürdürdüler. Şimdi '90'lı yılların sonuna geliyoruz ve hala da sürdürüyorlar. Yine de aradan geçen dönemin yarattığı temelli bir fark var. '70'li yıllarda bu şablonlara belirgin bir inanç ve güven vardı, bazı çevreler bu şablonlara bir içerik kazandırmak için güvenli ve hummalı bir teorik çaba içinde olabiliyorlardı. Dönemin kitle hareketine damgasını vuran küçük-burjuva demokratik öge, bu inanç ve güveni besleyen kuvvetli bir maddi-siyasi iklim oluşturuyordu. Oysa bugün o eski inanç ve güvenden eser yok. Savunulan görüşleri işleme ve gerekçelendirmeye yönelik sözüdelebilir herhangi bir çaba yok, yalnızca birer önyargıya dönüştüğü için bir türlü aşılamayan içi boş düşünce kalıpları var.

Önyargıya dönüşmüş bu düşünce esaretinden kurtulmak içinse, herşeyden önce, Marksizm-Leninizmin bilimsel yöntemine sarılmak gereklidir. Bu yöntemin temel bir kuralı, toplumsal-siyasal sorunların ancak kendi somutlukları içinde ele alınarak incelenilecekleri ve doğru bir çözüm şekline kavuşturulabilecekleridir. Türkiye'de emperyalizme karşı mücadelenin burjuva demokratik karakterde olduğunu neye göre söylüyoruz? Bu sonuca anti-emperyalist mücadelenin her zaman ve her durumda değişmeyen bir karaktere sahip olduğu gibi genel bir kabulden mi ulaşıyoruz, yoksa Türkiye toplumunun bugünkü somut toplumsal-iktisadi gerçekliğinden hareketle mi? Bu temel önemdeki sorunun yanıtında tartışmakta olduğumuz konunun tüm içeriği saklıdır. Bu çok farklı açılardan enine boyuna irdelenip tartışılacaktır. Şimdilik bize gerekli olan, yöntemsel hatırlatmalardan çıkarmamız gereken kısa sonuç ise

şudur: Soyut bir demokrasi sorunu olmadığı gibi, soyut bir anti-emperyalizm sorunu da yoktur.

Tarihsel dönemler içinde ulusal etken/ulusal sorun

Konuya "ulusal etken"den ya da "ulusal sorun"dan başlamamız gerekecek. Zira konuya ilişkin anahtar kavramlardan biri budur. Bilindiği gibi geleneksel küçük-burjuva akımların programlarında ve devrim stratejilerinde bu kavram çok özel bir yer tutar. Buna göre; emperyalizme karşı mücadele her durumda "ulusal", dolayısıyla burjuva demokratik karakterde bir mücadeledir. Bu nedenledir ki; slogan ve formülasyonlarda, devrimin anti-emperyalist yönü ya da karakteri, "ulusal", "milli" vb. terimlerle ifade edilir. Milli Demokratik Devrim, Ulusal Demokratik Devrim, Ulusal Demokratik Halk Devrimi vb. örneklerde olduğu gibi. (Şimdilerde "anti-emperyalist demokratik devrim" diyenler de var, fakat bu içeriğe değil terminolojiye ilişkin bir farklılıktır.) Anti-emperyalist mücadele her durum ve koşulda salt "ulusal" karakterde, dolayısıyla **burjuva demokratik** nitelikte bir mücadele sayıldığı, ya da salt buna indirgendiği için, ulusal sorun kavramından konuya başlamak açıklayıcı olacaktır.

Ulus, ulusal sorun, ulusal kölelik, ulusal kurtuluş, bunlar tarihsel kategorilerdir. Demek oluyor ki, tarihsel bir evrimin ürünüdürler ve tarihsel evrimin gelecekteki seyri içinde ortadan kalkacaklardır. Böyle olduğu içindir ki, genel dünya tarihinin farklı evrelerinde farklı ülkeler ve halklar için olduğu kadar, her bir ülke ya da halkın kendi tarihinin farklı evrelerinde de farklı bir anlam ve içerik taşırlar.

Ulusal sorun, dünya tarihi içinde ilk kez Batı'da, ulusal gelişme ve bir ulusal devlet formu içinde bütünleşme olarak kendini gösterdi ve tarihsel sözüdelebilir herhangi bir çaba yok, yalnızca birer önyargıya dönüştüğü için bir türlü aşılamayan içi boş düşünce kalıpları var.

Batı'dan Doğu'ya doğru geçiyoruz, Doğu Avrupa'ya bakıyoruz. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında burada ulusal sorun daha farklı bir biçim ve kapsamda çıkıyor karşımıza. Dünya tarihinin bu evresinde ve dünyanın bu bölgesinde, ulusal

sorunun aldığı biçim ve kapsam, çok uluslu imparatorlukların, bunların bünyesindeki çok sayıda ezilen ulusun varlığı ile belirleniyor. Çarlık Rusyası, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve nihayet Osmanlı İmparatorluğu, o dönemde birer halklar hapishanesi. Bunların bünyesinde geneldeki kapitalist gelişmeye bağlı olarak şekillenen ulusal kimlikler ve kendini gösteren ulusal sorunlar, ulusal hareketler ve çatışmalar var. Burada ulusal sorun, ezilen ulusların ezen ulusun egemenliğinden kurtulması sorunu olarak kendini gösteriyor. Bu tarihsel evrede ulusal sorun, şu veya bu ezilen ulusun şu veya bu ezen ulusun egemenliğinden kurtulması mücadelesi, yani kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi olarak, kendi bağımsız ulusal varlığına ve devletine sahip olma mücadelesi şeklinde kendini gösteriyor.

Burada, bu tarihsel evrede, bu çok uluslu imparatorluklar bünyesinde ulusal sorun, aynı şekilde, burjuva demokratik bir içerik taşıyor. Ezilen ulusun hakim ulusal bünyeden özgürleştirilmesi ile ezilen ulusun geniş köylü yığınlarının feodal ilişkilerden özgürleşmesi sorunu burada tarihsel olarak paralel düşen sorunlardır. Bu iki sorun birlikte, somut toplumsal-iktisadi içeriğiyle, burjuva demokratik devrimi kapsamına girmektedir. Dolayısıyla burada da ulusal sorunun mahiyeti ve çözümü, kendi sınırları içerisindeki karakteriyle, burjuva demokratik bir nitelik taşıyor.

Ve nihayet 1905 Devrimi sonrasında, esas olarak da birinci emperyalist savaş dönemine geliyoruz. Bakıyoruz, bu sefer Doğu'da bir ulusal kaynaşma başlıyor. Hindistan kaynaklı, Çin kaynaklı, Endonezya kaynaklı... Bu 20. yüzyılın başında bu kez artık Asya'nın ve Afrika'nın sömürge ve yarı-sömürge halklarının emperyalizmin egemenliğinden kurtulma çabası kendini göstermiştir. 1905 Devrimi'nin ardından ilk ipuçlarını veren bu kaynaşma, emperyalist savaştan sonra daha belirgin bir hale gelecekti. Çünkü emperyalist savaş bu sömürge halklarını dünya politik sahnesinin içine çekti. O güne kadar tarihin kenarında kalmış bulunan ve dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan bu halklar dünya siyaset sahnesinde peşpeşe kendilerini göstermeye başladılar.

Bu gelişmenin önünü açmada Ekim Devrimi'nin apayrı bir tarihsel rolü oldu. Tüm dünyayı sarsan bu muazzam tarihsel olay, ezilen halkların emperyalist-sömürgeci kölelikten kurtulma umutlarını ve arzularını görülmemiş ölçülerde güçlendirmekle kalmadı, onların karşısına güçlü ve samimi bir müttefik olarak da çıktı. Ekim Devrimi, muazzam maddi ve moral etkisiyle, Doğu'nun, Asya'nın ve Afrika'nın mazlum halklarını milli kurtuluş devrimleri süreci içine çekti. Özetle, işçilerin ve köylülerin Rusya'da kendi egemen sınıflarıyla ve onların gerisindeki emperyalist kuvvetlerle hesaplaşmayı başarabilmeleri ve dünya sahnesine bütün ezilen halkların sözcüleri olarak, içten ve kararlı müttefikleri olarak çıkmaları, apayrı bir

itilim kazandırıyor sömürge ve yarı-sömürge halkların kurtuluş mücadelelerine. Böylece 20. yüzyıl tarihi içinde büyük sarsıntılar yaratan bir ulusal kurtuluş mücadeleleri süreci başlıyor.

Peki nedir Doğu'daki bu ulusal kurtuluş süreçlerinin anlamı, kapsamı ve karakteri? Nedir örneğin Çin'in ulusal kurtuluş süreci? Bu sürecin özü ve esası, içte feodal egemenlikle ve dışta emperyalist kölelikle hesaplaşmaktır. Bu tarihsel evrede Çin vb. ülkeler tarihsel olarak burjuva demokratik gelişme sürecinin sorunlarıyla yüzyüzelir. Bu gelişmenin içteki engeli feodal-komprador sınıflar, dıştaki engeli emperyalizm. Ulusal demokratik gelişmenin önünü açmak için bu engelleri aşmak, içte feodal-komprador sınıflarla, dışta ise emperyalizm ile hesaplaşmak zorunlu tarihsel görevler. Dıştaki emperyalizmin içteki dayanağı feodal ya da yarı-feodal sınıflardır. İçte feodalizmle hesaplaşmak, burjuva demokratik bir içerik taşıyor. Dışta emperyalizmle hesaplaşmak, aynı şekilde, burjuva demokratik bir içerik taşıyor. O tarihsel evrede bu böyle.

Dolayısıyla burada hemen bir sonuç çıkartılabilir. Emperyalizme karşı mücadelenin içeriğini belirleyen, aynı zamanda, onun içteki dayanağının, toplumsal ve iktisadi dayanaklarının karakteridir. Çin'de emperyalist egemenlik içte feodal sınıflara dayanıyordu. Köylüler içte feodal toprak sahiplerine başkaldırırken, dışta karşılarında emperyalizmi buluyorlardı. Dışta emperyalizme karşı mücadele, bunu onun içteki feodal dayanaklarına karşı mücadeleyle birleştirmeyi gerektiriyordu. Özetle, anti-feodal devrimin anti-emperyalist devrimle organik bir bütünlüğü ve dolayısıyla da burada devrimin genel bir burjuva demokratik karakteri var.

Zaten bu toplumlar burjuva gelişme, yani uluslaşma sürecinin sorunlarını yaşıyorlar. Burada burjuva gelişmeyi böyle anlamak gerekiyor. Zira ulusal gelişme, temelde bir burjuva gelişmedir. Ve bir ulusun kendi kimliğini kazanması süreci, aslında burjuvalaşması sürecidir. Ve bu mahiyetiyle bu tarihsel gelişme burjuva demokratik bir içerik taşır. Anti-emperyalist mücadele burada, bu tarihsel aşamada, bu ulusal kurtuluş mücadelesi aşamasında, anti-feodal, anti-emperyalist mücadele aşamasında, somutta burjuva demokratik bir içerik taşıyor. Bu mücadeleyi veren güçlere, bu mücadelenin temel toplumsal dayanaklarına bakıyoruz; köylülük, bütün katmanlarıyla köylülük. Ama köylülüğün özgürleşmesi mücadelesi, burjuva demokratik bir nitelik taşır. Köylülüğün feodal ilişkilerin prangasından kurtulması, tarihsel olarak da, somut iktisadi-toplumsal içerik olarak da, burjuva demokratik bir karakter taşır. Nedir köylülüğün özgürleşmesi? Feodal bağımlılık ilişkilerinden kurtulması ve toprağa kavuşmasıdır. Özel mülk şeklinde toprağa kavuşmasıdır. Burada henüz sosyalist içerik taşıyan hiçbir şey yoktur. Sözkonusu olan bu sınırlar içinde henüz tümiyle

burjuva demokratik bir gelişmedir. Ama elbette tarihsel olarak bu bir ilerleme, büyük bir ilerlemedir. Feodal bağlardan, o feodal kast ilişkilerinden kurtulmak, burada tarihsel yönden büyük bir ilerlemedir. Bu demokratik devrimin esas içeriği ve karakteridir. Ve köylülük bu özgürleşmeyi, ancak dışta da emperyalizme karşı mücadele ederse başarabiliyor. Yani anti-feodal devrim burada anti-emperyalist devrimle içiçedir. Bu organik bir bütündür. Birini tasfiye etmek için diğeri de tasfiye etmek bir zorunluluktur. Anti-feodal anti-emperyalist devrim, gerçek bir devrim olarak, gerçek bir ulusal demokratik devrim olarak, burada organik bir bütün oluşturmaktadır.

Bu ülkelerde devrim özünde bir köylü-toprak devrimidir ve devrimin yükünü taşıyan temel toplumsal güç de köylülüktür. Gelgelelim köylülüğün kendisi bağımsız olarak böyle bir inisiyatif ortaya koyabilen bir sınıf değil. Köylülüğü birilerinin sürüklemesi gerekiyor. Dünya siyaset sahnesinde de, her toplumun kendi içinde de, ilk itilim daha ileri bir sınıftan geliyor. İşçi sınıfını kastediyorum. Eğer işçi sınıfının önderliği varsa, işte o anti-emperyalist, anti-feodal devrim bütün sonuçlarına varabiliyor. Ya da köylülüğün mücadelesine işçi sınıfının ideolojisinden ve genel dünya siyaset sahnesindeki mücadelesinden esinlenen şu veya bu devrimci akım önderlik ediyorsa... Burada biraz karmaşık problemler var, bunlara girmek istemiyorum. Vurgulamak istediğim temelde şudur: Bu mücadeleler, dünya proleter devrim sürecinin bir parçası olarak ortaya çıktıkları ölçüde, dışta emperyalizme karşı, içte feodalizme karşı bir hesaplaşmaya dönüşebiliyorlar. Çin Devrimi bunun klasik bir örneğidir.

Ama işçi sınıfının, ya da işçi sınıfının devrimci ideolojisini ve ideallerini temsil etmek iddiasında olan devrimci bir akımın etkinlik kuramayıp da burjuvazinin etkinlik kurduğu kurtuluş mücadeleleri var. Ulusal burjuvazinin etkinlik kurduğu kurtuluş mücadeleleri var. Bu mücadeleler gene burjuva demokratik nitelik taşıyan mücadeleler. Ama bunlar dışta emperyalizme karşı içte feodalizme karşı kesin bir hesaplaşmaya varamayan mücadeleler. Burjuva ulusal kurtuluş mücadeleleri bunlar.

Üç temel tarihsel evreden kalkarak, ulusal sorunun kendini tarih sahnesinde göstermesinin üç dönemini kısaca özetledim ve bu çerçevede üç ayrı ulusal sorun kategorisi sıraladım. İlk Batı'da modern ulusların ortaya çıkması sürecinden sözettim. İkinci olarak, özellikle Doğu Avrupa'da klasik örneklerini gördüğümüz bir ulusal özgürleşme mücadelesinden, ezilen ulusların ezen ulusun siyasal egemenliğinden kurtuluş mücadelelerinden, klasik anlamıyla ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı mücadelelerinden sözettim. Ve nihayet konuyu getirip sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin emperyalizme ve feodalizme karşı

mücadeleleriyle bağladım. Ulusal sorunun ve hareketin bu üç ayrı döneminde sorunun somut anlamı ve kapsamı değişse de temelde değişmeyen bir yön var. Bu, bu üç dönemde de ulusal sorunun değişmeyen **burjuva demokratik** karakteridir. Çünkü her üç durumda da sözkonusu olan, bu ulusların burjuvalaşma ve demokratikleşme süreçleridir. Ulusal sorunun burjuva demokratik karakteri de zaten buradan geliyor. Bu sınırlar içinde kapitalizm aşılmış olmuyor. Tersine, gerçekte kapitalist gelişmenin ideal bir zemini olan burjuva uluslaşma ve burjuva ulusal devlet formu kazanılıyor. (Elbette bu mücadeleler, 20. yüzyılda ve son iki kategoriye giren toplumlarda, bu sınırlar içerisinde durmak zorunda değil. Bu problemlere girmiyorum, bunlar devrim sorunları, devrim stratejisi sorunları tartışıldığı zaman tartışılmalı. Ya da ben bu tartışmanın sonraki evrelerinde girebilirim bu sorunlara.)

Her üç tarihsel durumda da ortak olan nokta, ulusal sorunun **burjuva demokratik** bir içerik taşımasıdır, dedim.

Ama dikkat edin, bu üç farklı kategorideki halklar bu tarihi aynı dönemde yaşamıyorlar. Örneğin İngiltere'nin 17. yüzyıldan başlayarak yaşadığı ve 19. yüzyıla ulaştığında esas olarak tamamladığı bir süreci, Çin ancak 20. yüzyılın başında yaşamaya başlıyor. İngiltere'den neredeyse 250 yıl sonra yaşıyor. Yani aynı sorun, tarih içerisinde, evrensel tarih içerisinde halkların karşısına farklı tarihsel aşamalarda çıkıyor. Çin'in karşısında bir burjuva uluslaşma sürecinin varolduğu bir tarihsel evrede, İngiltere, Almanya, Fransa sosyal kurtuluş sorunuyla yüzyüzedirler. Bu toplumlarda burjuva uluslaşma süreçleri tarihsel olarak artık geride kalmıştır, sosyal kurtuluş, bunun bir çözümü olarak sosyalizm gündemdedir. Yüzyılın başında Çin kendi burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmeye çalışırken, aynı dönemde gücü olsaydı Alman proletaryasının, güç biriktirebilseydi İngiliz proletaryasının yapacağı iş proleter devrimi gerçekleştirmek ve sosyalizme geçmekti. Batı halklarının burjuva demokratik ulusal gelişme yönünden bir önceki tarihsel evrede yaşayıp tamamladığını Doğu halkları ancak bir sonraki tarihsel evrede yaşayabiliyor. Çin'in 20. yüzyılın başında yaşamaya kalktığını, İngiltere 16.-17. yüzyıl içinde yaşamaya başlıyor ve bunu 19. yüzyılın başında fazlasıyla tamamlıyor. Batı'da ulusal sorun, bazı istisnai örnekler ve durumlar dışında, 19. yüzyılın son

çeyreğinden itibaren artık geride kalmıştır. Orada burjuva gelişmenin sorunları değil, burjuva demokratik kurtuluşun sorunları değil, burjuvalaşmış ulus içerisinde proletaryanın sosyal kurtuluş mücadelesi ya da genel planda emeğin sosyal kurtuluş mücadelesi sözkonusudur.

Dolayısıyla, dikkat edin, dünya tarihi içerisinde bile sorun ancak somut bir çerçevede ortaya konulup tartışılabilir. Bu tarihsel durumlar ve örnekler de

gösteriyor ki, bu sorun soyut olarak konulamaz. Değişik tarihsel evrelerde, bu sorunun somut konuluğu, somut içeriği, başka başkadır. Farklı ülkelerin tarihini karşılaştırdığımızda bunu görüyoruz.

Bir de şu veya bu toplumun kendi tarihine, kendine özgü tarihine, farklı aşamaların sürekliliği içinde bakalım. Peşpeşe bir dizi devrim ve dolayısıyla tarihsel evre yaşadığı için klasik bir örnek oluşturan Rusya'yı alalım

“**Peşpeşe bir dizi devrim ve dolayısıyla tarihsel evre yaşadığı için klasik bir örnek oluşturan Rusya'yı alalım örneğin. Rusya'da ulusal sorun neydi? Bu soru bu şekliyle çok geneldir ve bu genelliği içinde sorunun soyut bir yanıtı da yoktur, olamazdı. Rusya'da Çarlık ayakta iken ulusal sorunun anlamı ve içeriği farklıdır. Çarlığın devrilmesinin ardından farklıdır. Ve nihayet sosyalist rejime geçildiği dönemde daha farklıdır.**”

örneğin. Rusya'da ulusal sorun neydi? Bu soru bu şekliyle çok geneldir ve bu genelliği içinde sorunun soyut bir yanıtı da yoktur, olamazdı. Rusya'da Çarlık ayakta iken ulusal sorunun anlamı ve içeriği farklıdır. Çarlığın devrilmesinin ardından farklıdır. Ve nihayet sosyalist rejime geçildiği dönemde daha farklıdır. Çarlık ayakta iken, bu, ezilen ulusların ezen ulusun egemenliğinden kurtulması mücadelesidir. Bu çerçevede burjuva demokratik bir içerik taşıyor. Bakıyoruz, Şubat Devrimi'nin ardından, ulusal özgürleşme mücadelesi ancak Çarlığın yerini almış emperyalist burjuvazinin devrilmesiyle bir sonuca bağlanabiliyor. Sorunun kendisi demokratik içeriğini korumakla birlikte, sorunun çözümü gitmiş emperyalist burjuvazinin devrilmesi sorununa, Rus emperyalist burjuvazisinin devrilmesi genel sorununa bağlanmış. Yani sosyalist devrimin bir parçası haline gelmiş, bu anlamda sosyalist bir karakter kazanmış. Halbuki Şubat Devrimi'nden önce bu demokratik devrimin bir parçası idi. Şubat'tan sonra bakıyoruz soruna, sorun daha farklı bir anlam, içerik ve dolayısıyla çözüm tarzı kazanıyor. (Rusya tarihinin farklı evrelerinde sorunun anlam, içerik ve dolayısıyla çözümünde oluşan farklılaşma için, Stalin'in devrimin birinci yılında kaleme aldığı temel önemde bir makaleden alınarak ekte sunulmuş pasajlara bakınız. - Red.)

Sonra bakıyoruz, Rus proletaryası Rus burjuvazisini deviriyor, iktidarı ele geçiriyor, ama ülkede hala bir ulusal sorun ve bu çerçevede bir tartışma var. Bu aşamada sorun ne? Bu aşamada sorun, eski ulusal eşitsizlikler döneminin, devrim öncesi ulusal eşitsizlikler tarihinin yarattığı ve kökleştirdiği tarihsel eşitsizlikler ile yine eski dönemin mirası ulusal önyargıları ve düşmanlıkları gidermektir. Sosyalizme geçiş aşamasında işte sorun bu. Proletarya iktidarı almış, ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımış, uluslar özgür tercihlerle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği içinde biraraya gelmişler. Ama buna rağmen sorun henüz bitmemiş. Eski yapısı ve muhtevasıyla bitmiş, değişik bir yapı ve muhteva ile hala da sürüyor.

Bu aşamada sorun ne? Bir, devrim öncesi tarihten kalma önyargılar var ve ulusal güvensizlikler, bunun yarattığı olumsuz bir kültür var. Bunu gidermek başlıbaşına bir sorun ve bu öyle sanıldığı kadar kolay bir iş değil. İki, Çarlığın izlediği ulusal baskı

siyasetinden dolayı iktisadi ve kültürel açıdan geri kalmış, geri bırakılmış uluslar gerçeği var. Uluslar arasında iktisadi, kültürel, siyasi açıdan gelişme eşitsizlikleri var. Sosyalist bir düzen pratikte ezilen ulusun lehine sistemli iktisadi, siyasi ve kültürel tedbirlerle bu eşitsizlikleri bir an önce gidermekle yüzyüzedir ve gerçek bir enternasyonalizmin gereği olarak bunu yapmak zorundadır. Dolayısıyla bu mahiyette bir ulusal sorun var. Bu anlamda, çok uluslu bir geçmişi olan toplumlarda sosyalizmin inşa süreci, aynı zamanda, farklı uluslar arasında tarihin biriktirdiği somut maddi eşitsizlikler neyse onları gidermek süreci de olacaktır. Ve bu çerçevede, bu mahiyette bir ulusal sorun sözkonusudur. Bu da işte sosyalist inşanın bir parçası olan bir sorun. Elbetteki geçmiş tarihin, eski düzenin devrettiği bir sorun. Ama çözümünü artık sosyalist inşa süreci içinde bulan, sosyalizmin kuruluşu süreci içinde bulan bir sorun. Normalde burjuva demokratik devrimin bir ögesi olan sorun kendi çözümünü gidip bir başka çerçevede, sosyalist devrim ve sosyalizmin kuruluşu süreci içinde buluyor.

Dünya tarihinin ve belirli bir ülkenin farklı evrelerindeki farklı durumlar üzerine bu anlatımdan süzülüp çıkarılacak en basit ve özlü sonuç ise, bir kez daha şu temel önemdeki yönetsel ilkedden başka bir şey de değil: Toplumsal ve siyasi sorunların soyut bir konuluşu ve soyut bir çözümü yoktur. Her sorun kendi tarihsel somutluğu içinde incelenir. Ve her sorunun mahiyeti ancak böyle bir somut tarihsel incelemeyle açıklığa kavuşturulabilir. Bu sonucu, konuya ilişkin klasikleşmiş metinlerin yazarı Stalin'in sorunun yönetsel ele alınışına ilişkin şu veciz sözleriyle pekiştirebiliriz: *"Ulusal sorun, hiç de, kesin olarak mutlak, değişmez bir şey değildir. Mevcut rejimin dönüşümü genel sorununun bir parçası olduğu için, ulusal sorun, tamamen toplumsal koşullar, ülkede kurulmuş olan iktidarın niteliği ve, genel olarak, toplumsal gelişmenin tüm seyri tarafından belirlenir."* (Bkz. *Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun* makalesinden ekte aktarılan parçalar. -Red.)

Anti-emperyalist mücadele her durumda burjuva demokratik bir karakter mi taşır?

Şimdi konuya Türkiye'yle bağlantılı daha somut bir çerçeveden devam edebiliriz. Türkiye'de bağımsızlık mücadelesinin içeriği nedir? Bu soruya yanıt mı arıyorsunuz, o halde öncelikle şunu bilmek zorundasınız; hiçbir kalıp, hiçbir şablon bu soruya kendi başına bir yanıt oluşturamaz. Yanıt, Türkiye'deki somut toplumsal-iktisadi ilişkilerin tahlilidir. Yanıt, Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliğin yapısının ve niteliğinin somut bir çerçevedeki tahlilidir. Bu egemenliğin temelleri nelerdir ve bu egemenliğe nasıl son verilir sorularınızın yanıtı, sorunun çözümüne, çözümün içeriğine de açıklık kazandıracaktır.

O zaman dönüp bakacağız, gerçekten bunun içeriği nedir? Bunun içeriği ne kadar demokratiktir ve ne kadar sosyalisttir? Evet sözkonusu olan demokratik ve sosyalist yanları ya da boyutları olan bir sorundur. Anti-emperyalizm sorunu belli tarihsel durumlarda siyasi demokrasi sorunundan temelden farklıdır demiştik. O noktayı yeniden tekrarlıyorum, zira konunun anlaşılması ve önyargıların geride bırakılabilmesi bakımından bu noktanın kavranması son derece önemlidir. Siyasi demokrasi burjuva demokrasidir. Ne ederseniz edin, siyasi demokrasi, kendi sınırları içinde, daima burjuva demokratik bir sorundur. Kuşkusuz o kendi çözümünü kendi karakterini aşan bir çerçevede ortaya koyabilir. Yani siz siyasi demokrasi sorununda da mesafe almak için burjuvaziye karşı bir mücadele perspektifi ve stratejisi izleyebilirsiniz, bu ayrı bir sorun. Gelgelelim onun genel çerçevesi sosyalist olsa bile, kendi dar çerçevesi her halükarda burjuva demokratik bir içerik taşır.

Oysa, önemle belirtiyorum, anti-emperyalist mücadele sözkonusu olduğu zaman, bu aynı şey her tarihsel durumda tam geçerli değil. Belli tarihsel-toplumsal koşullarda ancak kısmen geçerli, bu bir yanıyla, yalnızca belli sınırlar içinde geçerli. Anti-emperyalist mücadelenin elbette burjuva demokratik bir yönü ya da boyutu var. Ama siz anti-emperyalist mücadeleyi her durumda buna indirgediğiniz zaman, burjuva demokratik bir perspektifin içine hapsolursunuz, yani somutta milliyetçilik dediğimiz ya da salt yurtseverlik dediğimiz platforma düşersiniz. Çünkü anti-emperyalist mücadele, aynı zamanda anti-kapitalist bir içerik de taşır. Ve bu anti-kapitalist içeriğiyle o aynı zamanda sosyalist mücadelenin de dolaysız bir ögesidir.

Daha da önemlisi şudur. Anti-emperyalist mücadelenin dolaysız olarak böyle bir muhteva kazandığı tarihsel koşullarda, onun burjuva demokratik yönü ya da boyutu da artık temeldeki bu sosyalist çerçeve içinde devrimci bir anlam kazanır, kazanabilir. Bunu kavrayamadığımız sürece, Türkiye gibi burjuva uluslaşma sürecini esası itibarıyla tamamlamış, burjuva ulusun kendi içinde emek ve sermaye olarak uzlaşmaz biçimde bölündüğü bir ülkedeki anti-emperyalist mücadele sorununu da doğru kavramayı başaramazsınız. '60'lı yıllarda sol-kemalist orta sınıf aydınları "İkinci Milli Kurtuluş Mücadelesi" derlerken, bunu aynı zamanda işbirlikçi komprador-feodal sınıf ve olgunlaşmamış, henüz tali durumdaki emek-sermaye çelişkisi ile gerekçelendiriyorlardı. Oysa onların genel kalıplarını bugün hala sürdürenler, bugün aynı gerekçeleri ileri süremiyorlar. Geri iktisadi tahliller geride bırakılmalı çok oldu. Kaba tutarsızlık, bunun ürünü olan geri stratejilerin hala da sürdürülüyor olmasındadır.

Türkiye'de Amerikan emperyalizminin egemenliğine son vermek mi istiyorsunuz? Türk burjuvazisinin sınıf egemenliğini devirmeden bunu yapamazsınız. Bunu yaptığınızda ise zaten sosyalist devrim yapmış olursunuz. Dolayısıyla devrimimiz bu noktada yalnızca iç karakteriyle proleter devrim değil, dış karakteriyle de proleter bir devrim olacaktır. Ama onun içeriği proleter devrimden ya da sosyalist karakterden ibaret değil. Bu genel olgu bağımsızlık sorunu için de geçerli. Yani siyasi bağımsızlık (bakın bağımsızlık demiyorum, ya da anti-emperyalizm demiyorum, "siyasal" ön takısına dikkat çekiyorum, bunun altını çiziyorum) "siyasal bağımsızlık" denilen de bir sorun var. Siz dünya emperyalist sisteminin dışına çıkmadığınız halde, nispeten gelişmiş bir siyasi bağımsızlık elde edebilirsiniz. (Elbetteki üç ya da bilemediniz beş yıl sonra emperyalizme yeniden adım adım boyun eğmek üzere. Çünkü kapitalizmin kendi yasaları, sistemin kendi yasaları vardır, bu kaçınılmaz olarak dayatır kendini.) Bu dar anlamda bir siyasi bağımsızlık sorunu elbette vardır, işte bu darlığı, bu tanımlanmış darlığı içerisinde siyasi bağımsızlık sorunu, burjuva demokratik bir karakter taşır.

Buradaki siyasi bağımsızlık sorunu, tanımı,

niteliği ve kapsamı yönünden, aynen siyasi demokrasi sorunu gibidir. Genel olarak demokrasi değil, ya da proleter demokrasi değil, siyasi demokrasi. Yani sosyal içeriğinden soyutlanmış bir siyasi ilişkiler sistemi, bir kurumlar sistemi, ya da bir haklar sistemi olarak siyasi demokrasi, nasıl burjuva demokratik bir içerik taşıyorsa, sistemin kendi sınırları içinde ileri bir devlet bağımsızlığı elde etmek anlamında siyasi bağımsızlık da, bu anlamda burjuva demokratik bir içerik taşır.

Peki, eğer biz devrimci isek, eğer biz bu toplumdaki en ileri sınıfın temsilcisi olmak iddiasındaysak, eğer biz salt burjuva gelişiminin sorunlarıyla değil de temelde ve işin esasında emekçilerin sosyal kurtuluş mücadelesi sorunuyla ilgilisek, biz emperyalizmden kurtuluş sorununu bu tür bir bağımsızlığa indirgeyebilir miyiz? Böyle olursa bizim herhangi bir milliyetçi burjuva ya da küçük-burjuvadan farkımız ne olur? Örneğin somutta Doğu Perinçek'ten farkımız ne olur?

Buna sorun ve kavramlar üzerine düşünme yeteneği ya da zahmeti gösteremeyenlerin yetiştirecekleri yanıt şudur: Kim bağımsızlık sorununu buna indiriyor ki? Elbette Türkiye'nin devrimcileri, bu konularını korudukları sürece, bağımsızlık sorununu buna indirgemiyorlar. Ama onlar burjuva iktisadi ve toplumsal ilişkilerin egemen olduğu ve emperyalist egemenliğin bu ilişkiler üzerinden temellendiği bir toplumda anti-emperyalist mücadeleyi burjuva demokratik karakterde görmekle, onun niteliğini buna indirgemekle, farkında olmadan da olsa aynı küçük-burjuva yurtsever konuma düşüyorlar. Ayrıca bu tutarsız teorik konumu ve kavrayışı korudukları sürece, yarının uygun koşullarında, bu kez bilinçli bir biçimde, "devrimin ilk aşaması" adına sistem sınırları içinde ileri bir siyasi bağımsızlık çizgisine kayabilirler. Unutmayalım, dünün TKP'sinin "ileri demokratik düzen"ini bugünün EMEP'i "demokratik devlet" biçiminde hortlatıyor. İleri "demokratik devlet" ve ileri "siyasi bağımsızlık". Kurulu düzenin temelleri üzerinde! Önce dönüp dünün, '70'lerin TDKP'sinin bu sorunları ortaya koyuşuna bakın, sonra da bugünün EMEP çizgisine. İki farklı tablo oluşturur gibiler. Ne var ki, arada temel önemde bir süreklilik ögesi var. Bu, Türkiye devriminin sorunlarına burjuva demokratik ufku aşmayan yaklaşımdır. Dünün devrimci TDKP'si de anti-emperyalist mücadeleyi "ulusal" ve "burjuva demokratik" karakterde görüyordu. Bu görüş tarzı bugünkü EMEP'in dünde varolan kökünü işaretler.

Çok güçlü bir demokratik devrim kültürü var Türkiye sol hareketinde. Bunun nedenlerini tahmin etmek zor değil. Sol hareketin tarihine toplu olarak baktığımızda, bu kültürün bir sürekliliği olduğunu görüyoruz. Bir içerik değişimine uğrayabiliyor kısmen, biçim değişimine, teriminoloji değişimine uğrayabiliyor. Ama esasa ilişkin içeriği yönünden bir sürekliliği var. İnsanlar bugün faşizme karşı mücadelenin belli bir ele alınışına, demokrasi

sorununun belli bir ele alınışına, bağımsızlık sorunu ya da köylü sorununun belli bir ele alınışına çok bağılıymış gibi görünüyorlar da, bu konuda önyargı çok kuvvetli de, buna hiç kuşku yok, ama bakıyoruz içerik olarak ortada fazla birşey yok. Örneğin geleneksel akımlar gelinen yerde konumuzu oluşturan sorunu, anti-emperyalist mücadele sorununu nasıl ele alıyorlar diye merak edip bakmaya kalksanız, dikkate değer herhangi bir ciddi metin ya da makale bulamazsınız. Emperyalizme karşı mücadelenin sorunlarını ele alan, programın bağımsızlık maddesini gerekçelendiren herhangi ciddi bir metin görmek mümkün değil. Geçmiş metinlerde, '80 öncesinin dergilerinde ya da kitaplarında var elbette böyle şeyler. Ama '80 sonrasında ait doğru dürüst bir şey yok, düşününüz ki aradan 15-20 yıl geçmiş! Bugünün geleneksel çizgiye bağlı siyasal akımları çok bağılıymış gibi göründükleri programatik sorunlara ilişkin ortaya herhangi ciddi bir düşünce koyuyor değil. Bunu hiçbir temel programatik sorunda göremiyoruz. Demokrasi sorununda yok, bağımsızlık sorununda yok, köylü sorununda yok. Toplumun çok yakıcı bir gündemi olduğu halde, birkaç hareketin sınırlı ve yüzeysel girişimlerini saklı tutun, gerçekte Kürt sorununda bile yok.

Büyük bir düşünsel kısırlık ile bazı temel formülasyonlara görünürdeki çok sıkı bir bağlılık bir arada gidiyorsa, biliniz ki sözkonusu bağlılık, yalnızca bir önyargıdan ibaret. İnsanların devraldığı bir ideolojik kavrayış, bunun ifadesi bir program var. Daha doğrusu o programın belli formülleri, belli şablonları var. Bu bir kültür, devralınan bir kültür. Onun için de bir kökü var, kolay kolay sökülüp atılmıyor. Ama bir içerik yok orada. Açık, tanımlanmış, belirgin hale gelmiş bir içerik yok. Böyle olunca bu düşüncelere bağlılık, gerçekte bir önyargıya bağlılıktan öteye geçemiyor. Ortada bu düşüncelere coşkulu bir bağlılık da yok, olamaz da. Çünkü insanlar işin aslında bu düşüncelere artık güvenemiyorlar da. Bu çok şaşırtıcı da değildir; zira insan, açıklayamadığı, gerekçelendiremediği bir temel düşünceye güvenli ve coşkulu bir bağlılık gösteremez. Şu veya bu sorun önemlidir deyip durmak çok fazla birşey ifade etmez. Neden önemlidir? Nasıl bir kapsamı vardır? Nasıl bir mantığı vardır? Eğer bu konuda siz ciddi bir teorik-siyasal içerik ortaya koyamıyorsanız, buna teorik-siyasal bir açıklık getiremiyorsanız, sözkonusu düşünce çizgisinin coşkulu savunucuları da olamazsınız.

Biz çıktığımızdan beri çok çeşitli biçimlerde itham edildik, Troçkizm, yarı-Troçkizmle suçlandık. Ama bakıyoruz, bunun ciddi, içeriği olan bir eleştiriyeye dönüştüğü herhangi bir örnek yok. Oysa bizim fikirlerimiz sol hareketin, çeşitli sol grupların saflarında sanıldığından da fazla ilgi görüyor, insanları düşünmeye itiyor, kafaları karıştırıyor. Bu nedendir ki, bu karışıklığın önünü almak, bu etkiyi bloke etmek

için bir takım şeylerle olur-olmaz itham edilebiliyoruz. Ama tekrar ediyorum, kimse oturup bu sorunlara ilişkin ciddi bir içerik ortaya koyamıyor. Bunun tartıştığımız konu çerçevesinde hiç değilse benim bilgim dahilindeki tek sözü edilebilir istisnası, Körfez Savaşı'nın hemen öncesinde ve onun geçici olarak uyardığı anti-emperyalist duyarlılık ortamında *Orak-Çekiç*'te yayınlanmış bir makaledir. Baştan sona eklektik vurgularla dolu olan ve bu arada bizim konumumuza ilişkin ciddiyetten yoksun sözde eleştiriler de içeren bu makale, "*Aynadaki Yüz Kimin?*" başlıklı derleme broşüründe yeniden yayımlandı (*Devrimci Proletarya Yayınları*, s.87-103 -Red.). Bu metin de geleneksel tutumu sürdürüyor ve anti-emperyalist mücadeleyi "burjuva demokratik nitelikte" bir mücadele sayıyor, dolayısıyla anti-emperyalizmi burjuva demokratik bir içerikten ibaret görüyor. Yani geleneksel hareketin konuya ilişkin geleneksel genel önyargısını yineliyor ve sürdürüyor.

Anti-emperyalist mücadele "burjuva demokratik nitelikteki bir görevdir" deniliyor sözkonusu makalede. Eğer siz burjuva demokratik devrimi esası yönünden aşılımış bir tarihsel aşama sayarsanız, istesiniz de anti-emperyalist mücadeleye önem veremezsiniz - makaledeki muhakeme tarzı (ve bize yöneltilen eleştirinin esası) kabaca bu. Bu düşünüş tarzı elbetteki tümüyle yanlış, bunu demokrasi sorununu ele alırken enine boyuna tartıştık. Demokrasi sorunu, siyasal demokrasi sorunu, burjuva demokratik bir sorundur; ama işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde neden gene de çok özel bir yer tutması gerektiği birçok açıdan uzun uzun irdelenip ortaya konuldu. Aynı gerekçelendirme bağımsızlık sorunu için, anti-emperyalist mücadele için de geçerlidir. Ama birkaç kez yinelemek durumunda kaldığım gibi, anti-emperyalist mücadele bu noktada siyasal demokrasiden yine de farklıdır. Zira anti-emperyalist mücadele, her zaman ve her durumda burjuva demokratik bir içeriğe indirgenemez. Burjuva demokratik bir boyut, burjuva demokratik bir yön taşır, ama temelde anti-emperyalist mücadele, hele de yaşadığımız ülkenin anti-emperyalist mücadelesi buna indirgenemez. Türkiye gibi bir ülkede emperyalizmin yenilgiye uğratılması ve emperyalist boyunduruğa son verilmesi, uluslararası sermaye cephesinin oluşturduğu emperyalist dünya zincirini bu halkadan, Türkiye halkasından kırmak anlamına gelir. Mücadelenin anti-

emperyalist yönü budur. O zinciri kırmak proleter devrim denilen şeyin kendisidir. Siz sistemin zincirini kırarsınız, sistemin dışına çıkıyorsunuz. Dışına çıktığınız, dışta kapitalist dünya ve içte kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Devrim yapmışsanız eğer, emperyalizmin iç dayanağı durumundaki egemen burjuva sınıfı devirmişsiniz demektir. Devrimde ifadesini bulan temel tarihsel değişim buradadır. Zincir kırmak budur. Yoksa siz şu veya bu ülkede siyasal bağımsızlığın şu veya bu düzeyini kazanabilirsiniz, ama buna rağmen sistemin gene de içinde kalırsınız.

Emperyalist zinciri kırmak, sistemin dışına çıkmaktır. Ve zinciri kırmak, bu anlamda bir proleter devrimdir, burjuva demokratik devrim teorik ve tarihsel olarak henüz sistem çerçevesini anlatır. Demokrasi sorununda döne döne açıklandı; bir sorunun demokratik mahiyet taşıması demek, burjuva anlamda demokratik mahiyet taşıması demek, henüz

sistemin içinde olması, yani henüz kapitalist mülkiyet ilişkileriyle bağdaşıyor olabilmesi demektir. Burjuva demokratik devrim, burjuva demokratik hareket, burjuva demokratik içerik der durur da Türkiye'nin devrimcileri, fakat zahmet edip de peki niye burjuva demokratik, buna burjuva demokratik karakteri veren nedir türünden sorular üzerine oturup sükunetle düşünme yeteneğini bir türlü gösteremezler.

Kapitalizmin kendi sınırları içerisinde, ister

bir toplum düzeyinde olsun, isterse dünya sahnesinin geneli içinde olsun, kapitalist sistemin kendi iktisadi temelleriyle bağdaşabilir olan her değişiklik, bu devrimci yollarla kazanılmış devrimci değişimler de olabilir, sistemin temelleriyle bağdaşan her değişiklik, burjuva demokratik bir karakter taşır. Sistemin aşıldığı noktada ise sosyalizm başlar. Ama sistem, sınıf iktidarının el değiştirmesiyle aşılar ancak. Yani burjuvazi hala başta, ama siz mülkiyetine şu veya bu ölçüde el koymuş, millileştirmişsinizdir. Bu tür bir kamulaştırma, burjuva demokratik bir önlemdir, sosyalist bir karakter taşımaz. Bu millileştirmeler demokratik bir içerik taşır, bu burjuva demokratik bir önlemdir.

Tanımlı yeniden hatırlatıyorum. Gerek bir ülkenin ya da toplumun kendi sınırları içerisinde, gerekse dünya sahnesinin tümünde, eğer herhangi bir önlem mevcut toplumsal düzenin temelleriyle bağdaşabiliyorsa ya da o temellerin korunması koşullarında alınabiliyorsa, bu tür önlemler burjuva anlamda demokratik bir içerik taşırlar. Burada henüz sosyalizm yoktur. Burada sosyalizme geçişi kolaylaştıran zeminler oluşabilir, devrim süreçlerinde var böyle şeyler, biliyoruz. Demokratik mahiyetteki millileştirmeler burjuvazi sınıfı olarak devrimin ilk adımları olabiliyor. Dinamik bir devrim sürecinde böyle durumlar ortaya çıkabiliyor. Mesela Lenin *Nisan Tezleri*'nde işçi denetimini öneriyor. Ama henüz bu sosyalizm değildir, diye de ekliyor. Yani henüz bu burjuvazinin sınıf iktidarının devrilmesi ve mülkiyetine el konulması anlamına gelmiyor. Bu anlamda bu henüz demokratik bir önlem. Ama bu demokratik önlem burjuvazi devirmeyi işte o noktada kolaylaştırdığı için de proleter devrimi yakınlştırıyor. Bunlar devrimlerin dinamik süreçleri içinde ortaya çıkan ve bir anlam taşıyan özel durumlardır.

“**Emperyalist zinciri kırmak, sistemin dışına çıkmaktır. Ve zinciri kırmak, bu anlamda bir proleter devrimdir, burjuva demokratik devrim teorik ve tarihsel olarak henüz sistem çerçevesini anlatır. Demokrasi sorununda döne döne açıklandı; bir sorunun demokratik mahiyet taşıması demek, burjuva anlamda demokratik mahiyet taşıması demek, henüz sistemin içinde olması, yani henüz kapitalist mülkiyet ilişkileriyle bağdaşıyor olabileceği demektir**”

Ek metin:

Ekim Devrimi ve ulusal sorun

J. V. Stalin

“Ulusal sorun, hiç de, kesin olarak mutlak, değişmez bir şey değildir. Mevcut rejimin dönüşümü genel sorununun bir parçası olduğu için, ulusal sorun, tamamen toplumsal koşullar, ülkede kurulmuş olan iktidarın niteliği ve genel olarak, toplumsal gelişmenin tüm seyri tarafından belirlenir. Bu, özellikle çevre-bölgelerde ulusal sorunun ve ulusal hareketin, devrimin seyrini izleyerek hızla içerik değiştirmekte olduğu Rusya’da, devrim dönemi sırasında, herkesin gözü önünde, açık bir biçimde, kendini göstermektedir.”

Şubat Devrimi ve sömürge sorunu

“Rusya’da burjuva devrim döneminde (Şubat 1917’den itibaren), çevre-bölgelerde ulusal hareket, bir burjuva kurtuluş hareketi niteliği taşıyordu. Yüzyıllar boyunca ‘eski rejim’ tarafından ezilen ve sömürülen Rusya’nın ulusları ilk kez olarak güçlerinin bilincine vardılar ve ezenlere karşı savaşa atıldılar. Hareketin sloganı ‘ulusal baskının ortadan kaldırılması’ idi. (...) Sözkonusu olan, ulusal baskının ‘temel nedeni’ olan Çarlıktan kurtulmak ve ulusal burjuva devletleri kurmaktır. Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı, çevre-bölgelerin ulusal burjuvazilerinin iktidarı ele almaları ve ‘kendi öz’ ulusal devletlerini kurmak için Şubat Devrimi’nden yararlanmaları biçiminde yorumlanıyordu. Devrimin daha sonraki gelişmesi, yukarıda belirtilen burjuva kurumlarının hesaplarına girmiyordu ve giremezdi de. Ve maskesini atıp gerçek yüzü ile beliren bir emperyalizmin Çarlığın yerine geçtiği ve bu emperyalizmin milliyetler için daha güçlü ve daha tehlikeli bir düşman olduğu, yeni bir ulusal baskının temeli olduğu gözden kaçırılıyordu.

“Nitekim Çarlığın yıkılması ve burjuvazinin iktidara geçmesi, ulusal baskının ortadan kaldırılması sonucunu vermedi. Bu baskının eski kaba biçimi yerine, daha ince, ama daha tehlikeli, yeni biçimde bir ulusal baskı kondu. (...)”

“Bu durumda ulusların kendi kaderlerini tayin etme haklarının eski burjuva demokratik yorumu bir düş oluyor, devrimci anlamını yitiriyordu. Besbelli ki, bu koşullarda, ulusal baskının ortadan kaldırılması ve küçük ulusal devletlerin bağımsız duruma getirilmesi sözkonusu bile olamaz. Ezilen milliyetlerin emekçi yığınlarının kurtuluşunun ve ulusal baskının ortadan kaldırılmasının, emperyalizm ile bağları koparmadan, ‘kendi’ ulusal burjuvazisini devirmeden ve emekçi yığınların kendilerinin iktidarını gerçekleştirilmeden düşünülmemeyeceği açık-seçik belli oluyordu.

“Bu, Ekim Devrimi’nden sonra, daha da açık olarak anlaşıldı.”

Ekim Devrimi ve ulusal sorun

“Şubat devrimi, bağrında birbirleriyle uzlaşmaz iç çelişkiler taşıyordu. Bu devrim, işçilerin ve köylülerin (askerler) çabasıyla gerçekleşti; ama sonuç öyle oldu ki, iktidar işçilerin ve köylülerin değil, burjuvazinin eline geçti. (...) Yapılan bir burjuva devrimiydi, bu devrimi, işçiler ve köylüler, sömürücüler hesabına

yapmışlardı.

“... Ülkeyi emperyalist savaş çıkmazından, iktisadi çöküntüden kurtarmak için yeni bir devrim gerekti, bu kez *sosyalist* olan bir devrim.

“Bu devrimin sonucu Ekim ayaklanması oldu.

“Toprak ağalarının ve burjuvazinin iktidarını deviren ve yerine bir işçi-köylü hükümeti yerleştiren Ekim Devrimi, Şubat Devrimi’nin çelişkilerini bir atılımda çözümlendi. Büyük toprak sahiplerinin ve kulakların mutlak egemenliğini kırmak ve toprakları kır emekçi yığınlarının emrine vermek; fabrikaları ve işletmeleri kamulaştırmak ve onları işçilerin yönetimi altına koymak; emperyalizmle bağları koparmak ve soygun savaşına son vermek, gizli anlaşmaları ilan etmek ve yabancı toprakların fethi siyasetinin maskesini düşürmek, ve ensonu, ezilen halkların emekçi yığınlarının kendi kaderlerini tayin etme hakkını kabul etmek ve Finlandiya’nın bağımsızlığını tanımak, işte bu devrim sırasında Sovyetler iktidarı tarafından alınan temel önlemler bunlardır.

“Bu, gerçekten *sosyalist* bir devrim oldu.”

“... O zaman herkes için açık-seçik belli oldu ki, ulusal burjuvazi, ‘kendi halkını’ ulusal baskıdan kurtarmak peşinde değildi, o halkın alımlarından kârlar elde etme özgürlüğü, ayrıcalıklarını ve sermayelerini koruma özgürlüğü peşindeydi.

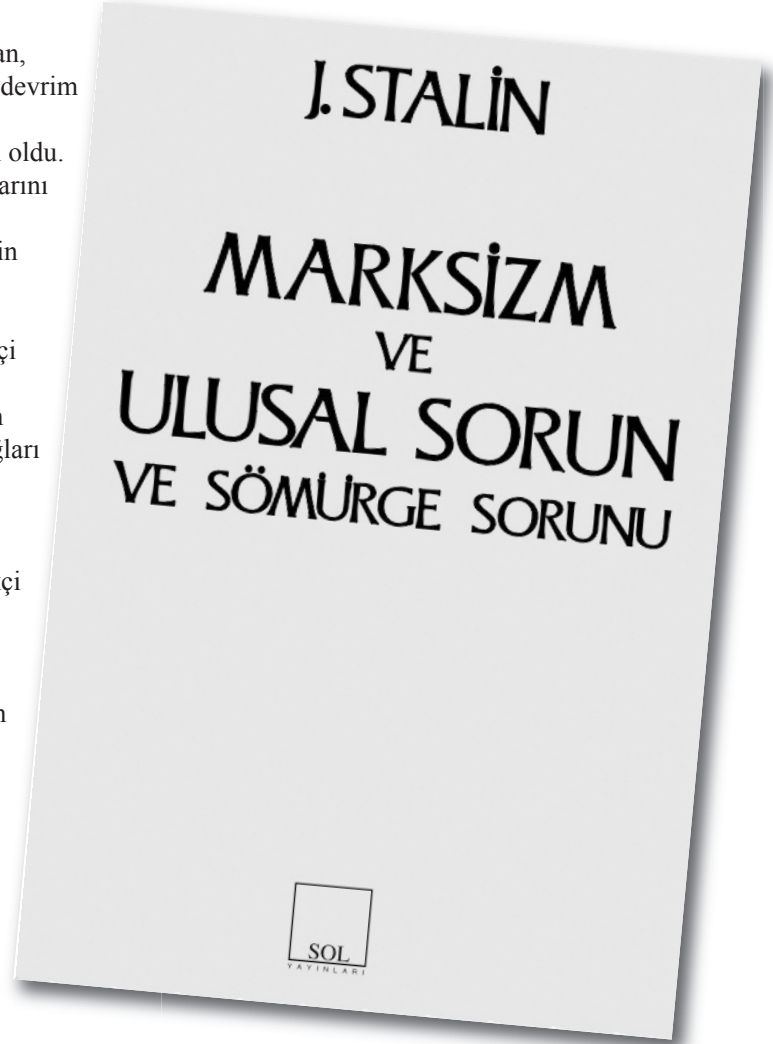
“O zaman bütün açıklığıyla anlaşıldı ki, emperyalizmle bağları koparmadan, ezilen ulusların burjuvazisi devrilmeden ve iktidar, bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden, ezilen ulusların kurtuluşu düşünülemez.

“Ve böylece ‘bütün iktidar ulusal burjuvaziye’ sloganıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki eski burjuva kavramının maskesini, devrimin bizzat seyri düşürdü ve bu kavram bir kenara atıldı. ‘Bütün iktidar, ezilen ulusların emekçi yığınlarına’ sloganıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki sosyalist kavram, tüm uygulanma haklarını ve olanaklarını kazanmış oldu.

“Böylece Ekim Devrimi, eski burjuva ulusal kurtuluş hareketine son vererek, ezilen ulusların işçi ve köylülerinin her türlü baskıya karşı, ve bu arada ulusal baskıya karşı, ‘kendi’ burjuvazilerinin iktidarına karşı ve yabancı burjuvaziye, genel olarak emperyalizme karşı yeni sosyalist bir hareketin çağını açmış oldu.”

Ekim Devriminin dünya ölçüsündeki önemi

“... Gerçekte Doğu’nun ezilen halklarının, emekçi yığınlarının yüzyıllar boyu süren uyuşukluğuna son veren ve onları dünya emperyalizmine karşı savaşa sürükleyen, dünyada ilk devrim, Ekim Devrimi olmuştur. İran’da, Çin’de, Hindistan’da Rus sovyetleri örneğine uygun işçi ve köylü sovyetlerinin kuruluşu bunun inandırıcı kanıtıdır.

“... Böylece geri kalmış Doğu halkları ile ileri Batı halkları arasında bağlar kurarak Ekim Devrimi bu halkları emperyalizme karşı ortak bir savaş kampında birleştiriyor.

“Böylece ulusal sorun, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir sorun olmaktan çıkıyor, ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline geliyor.”

“Ekim Devriminin dünya ölçüsünde önemi, özellikle şunlardan ötürüdür:

“1) Ulusal sorunu, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir sorun olmaktan çıkararak, ezilen halkların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalist sömürden kurtuluşu genel sorunu haline getirerek bunun alanını genişletmiştir.

“2) Bu kurtuluşun gerçekleştirilmesi için büyük olanaklar yaratmış ve gerçek yolları açmıştır. Ve böylelikle Batı’nın ve Doğu’nun ezilen halklarının kurtuluşunu geniş ölçüde kolaylaştırmıştır; onları, emperyalizme karşı utkun savaşın ortak yoluna getirmiştir.

“3) Batının proleterlerinden Rusya devrimi aracılığıyla Doğu’nun ezilen halklarına kadar varan dünya emperyalizmine karşı yeni bir devrimler cephesi kurarak, *sosyalist Batıyla köleleştirilmiş Doğu arasına köprü kurmuştur.* “

Kasım 1918

Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu
(Sol Yayınları, 3. Baskı, s.87-99)

Libya'da çeteler savaşı...

NATO bombardımanıyla Muammer Kaddafi yönetiminin devrilmesinden sonra Libya'da oluşan kaos ortamı devam ediyor. Silahlı çeteler, kabileler, El Kaide uzantıları ve kukla yönetim arasında yaşanan çatışmalar farklı kentlerde cereyan ediyor. Fakat başkent Trablusgarp ve ikinci büyük kent Bingazi dışındaki kentlerde yaşanan olaylar basında pek yer bulamıyor. Son dönemde çatışmaların bu iki kente belirgin hale gelmesi, Libya'da devam eden çeteler savaşının şiddetlendiğini gözler önüne serdi.

İki bakanlığın kuşatılması...

60 bin Libyalı'yı katlederek Kaddafi'yi devirdikten sonra emperyalistler, göstermelik bir seçimle işbirlikçi kuklaları yönetime yerleştirdiler. Ancak kukla yönetim, Kaddafi yönetimine karşı NATO tetikçiliği yapan tüm tarafları memnun etmeyi başaramadı. Bu da, NATO şemsiyesi altında Kaddafi'ye karşı birleşen gerici güçler arasındaki iktidar ve rant kavgasını şiddetlendirdi.

Geçen hafta ağır silahlarla donanmış güçler, Dışişleri Bakanlığı ile Maliye Bakanlığı binalarını günlerce kuşatma altında tuttular. Başbakan dahil bazı üst düzey görevlilerin istifa etmesini isteyen silahlı çeteler, başkent Trablusgarp'ın göbeğinde günlerce süren kuşatmayı, ancak yapılan protesto gösterilerinin ardından kaldırdılar.

Kolluk kuvvetleri, kukla yönetimin güçsüzlüğünü açığa çıkartan ve utanç verici bir duruma düşmesine yol açan silahlı kuşatma eylemine saldırmayı göze alamadılar. Silahlı gruplarla pazarlık yapan yönetim, altından kalkamayacağı talepleri kabul etmedi ama kuşatmayı yarabilecek güçten yoksun olduğunu gösterdi. Yaklaşık bir hafta süren kuşatma kaldırılrsa da bu gerici güçler arasındaki iktidar ve rant kavgası devam ediyor.

Bingazi savaş alanı

Trablusgarp'ta iki bakanlık silahlı çeteler tarafından kuşatma altında tutulurken, Bingazi'de peş peşe bombalar patlatıldı. Son günlerde beş polis merkezi silahlı saldırıya maruz kalırken, önceki gün patlayıcı dolu araçların havaya uçurulması ile gerçekleştirilen iki saldırıda, çoğu çocuk 20'yi aşkın kişi hayatını kaybetti. Vahşi saldırıda yaralananların sayısının ise 30'dan fazla olduğu bildirildi. İlk patlama büyük bir hastanenin yakınında, ikincisi ise kentin büyük caddelerinden birinde gerçekleşti.

Saldırıları önlemekte aciz kalan kukla yönetim, polis merkezlerinin bir kısmını boşaltmakla yetindi. Bunu fırsat bilen çeteler ise daha da pervasızlaşmış görünüyor.

Yoğunlaşan olayları değerlendiren siyasi analizciler, Libya'nın ikinci büyük kenti Bingazi'de ciddi bir otorite boşluğu olduğunu, kolluk kuvvetlerinin duruma hakim olamadığını ve durumun daha da kötüleşebileceğini belirtiyorlar.

Tekeller Libya'yı yağmalamakla meşguller

Kaddafi yönetiminin NATO bombardımanıyla yıkılmasından sonra eski haline getirilmeye çalışılan tek şey, petrol üretimi ve emperyalist merkezlere taşınmasıdır. Yedi ay süren NATO bombardımanı eşliğinde "devrim" yapan işbirlikçi gerici, Libya'nın yağmasından "sus payı" olarak, tekellerin işini kolaylaştırıyorlar.

Emperyalistlerle işbirlikçileri, aradan 1.5 yıl geçmesine rağmen sadece ham petrol üretimini hızla eski haline getirdiler. Zira onlar için öncelikli sorun buydu. Dünyanın en kaliteli petrol yataklarını ele geçiren büyük tekeller, hızla üretimi eski düzeyine yakın bir noktaya getirerek bu ülkenin zenginliğini yağmalamaya başladılar.

Emperyalist tekellerin petrolü yağmalama işi düzene koyuldu ama bunun dışında Libya'da hiçbir şey yolunda gitmiyor. Bir tarafta emperyalist güçler öte tarafta birbiriyle halen çatışan "yerli" gerici güçler var. Ortada merkezi bir otorite yokken bu güçlerin silahlı olması, sorunları daha da karmaşık hale getiriyor. Bu tabloda savaşın faturasını ödeyen Libyalı emekçiler ise, farklı ateşler arasında kalıyor.

Otorite boşluğu ve emperyalistler

Libya'da devam eden "otorite boşluğu" bu sorunu yaratan emperyalistlerin çıkarlarına da dokunmaya başladı. Libyalılar'ın birbirlerini öldürmesini önemsemeyen emperyalistler, işin ucu kendilerine de dokununca sorunla ilgilenmeye başladılar.

ABD büyükelçisi öldürüldü, İngiliz elçisi yaralı kurtuldu, Fransa elçisi ise tesadüf eseri hayatta. Görüldüğü üzere kukla yönetimi aceze düşüren silahlı saldırıların ucu emperyalistlere de dokunmaya başladı. Bunun üzerine yeni önlemler almaya hazırlanan bu güç odaklarının derdi, elbette Libya'da istikrarlı bir ortamın oluşturulması değil. Onlar, kendi çıkarlarını korumak amacıyla "güvenli alanlar" yaratma derdinler.

İngiltere elçilik ve şirket çalışanlarının bir kısmını geri çekerken, Beyaz Saray'dan yapılan açıklamaya göre Obama yönetimi ise, İspanya ve Almanya'dan birer askeri birliği Libya'ya kaydırmaya hazırlanıyor. Öte yandan Fransız yönetiminin de Libya'ya askeri güç konumlandırmaya hazırlandığı bildiriliyor. Yani emperyalist güçler, Libyalılar birbirini "özgürce" öldürürken, şirketleri için "güvenli alanlar" oluşturmakla meşguller.

Bu planın başarısızlığa uğraması durumunda, yeni bir işgal hareketinin gündeme gelmesi ihtimal dahilindedir. Zira Kaddafi yönetiminin yıkılmasından sonra Libya kökten dinci çetelerin silah ve eleman merkezi haline getirildi. Emperyalistlerin Suriye'deki tetikçileri arasında binlerce Libyalı'nın bulunması tesadüf değildir. Dolayısıyla emperyalistler, eğer ihtiyaç duyarlarsa, kendi icatları olan kökten dinci çapulcuları bahane ederek Libya'ya doğrudan müdahale edebilirler...

NATO bombalarıyla gelen "özgürlük"!

Yedi ay devam eden NATO bombardımanıyla Kaddafi'yi deviren gerici güçler, güya "devrim" yaptılar. Oysa gerçekleşen şey, Libya halkının onurunu ayaklar altına alan emperyalist bir saldırıdan ibaretti.

Şu anda iktidar ve rant için aralarında çatışan kukla yönetim ve silahlı çetelerin tümü, Kaddafi'ye karşı NATO'nun tetikçilerinden başka bir şey değillerdi. Bu güçler, 'diktatör Kaddafi'den daha iyi bir yönetim kurmak bir yana, Libya'yı kaosa doğru sürükleyen, işbirlikçi birer figürandan öteye geçemediler. Başarabildikleri şey ise, emperyalist tekellerin Libya'nın doğal zenginliklerini vahşi bir şekilde yağmalamalarının önünü açmaktır.

Filistinli çocuklar İsrail'in hedefinde!

13 Mayıs günü sabah Cenin Mülteci Kampı'na giren İsrail özel kuvvetlerine bağlı işgalci askerlerin, çok sayıda eve baskın düzenleyerek Filistinli gençlerle çocukları gözaltına aldıkları bildirildi. İrkçi-siyonist İsrail ordusunun keyfi bir şekilde toplu tutuklamalar yaptığı biliniyor. Dün sabah Cenin'e giren İsrail askerleri de, bu keyfi tutuklamalardan birini daha gerçekleştirdiler.

İrkçi-siyonist İsrail rejiminin, Filistinli çocuklara "tehlikeli düşman" muamelesi yaptığına dair sayısız örnek mevcut. Zira siyonist zihniyete göre her Filistinli çocuk, "geleceğin teröristi"dir. Bu zihniyetin sonucu olarak işgalci İsrail askerleri, katletmek de dahil olmak üzere, Filistinli çocuklara her tür vahşeti reva görüyorlar. Ancak bu vahşi icraatlara rağmen tutuklanan çocukların sayısı %5 ile %10 arasında değişiyordu. Oysa 2013 yılında, keyfi tutuklamalarda hedef alınan çocuk sayısında dramatik bir artış olduğu gözleniyor.

Filistinli İnsan Hakları Savunucuları, bu yıl gözaltına alınanlar içinde çocukların oranının %50'ye vardığını saptadılar. Keyfi toplu tutuklamaların "sıradan" olduğu işgal altındaki Filistin toraklarında, saldırıya maruz kalan çocuk oranının bu düzeye çıkması, ırkçı-siyonist İsrail devletinin yasa/kural tanımadan çocuklara karşı bir "sürek avı" başlattığını kanıtıyor.

İsrail rejiminin vahşiliği toplu tutuklamalardan ibaret değil. Gözaltına alma anında başlayan psikolojik ve fiziki işkence de sistematik bir şekilde uygulanıyor. Filistinli çocuklar da yetişkinler gibi işkenceye maruz kalıyorlar. İsrail, işkencenin "yasal" olduğu az sayıdaki devletlerden biridir.

Emperyalistler tarafından "Ortadoğu'nun demokrasi vahası" diye pazarlanan İsrail devleti, Filistinli bir çocuğu gözaltına almak için, ağır silahlarla donanmış 15-20 asker eşliğinde sabaha karşı evlere baskın düzenliyor. İrkçi-siyonist işgale karşı bir türlü kıramadığı direnişi ve bunun bir parçası olan Filistinli çocukları pervasızca hedef alan İsrail devletinin bu vahşi icraatları, özünde bir intikam ve irade kırma savaşıdır.

İsrail'in icraatları genelde Filistin halkına, özelde bu halkın çocuklarına derin acılar yaşatıyor, ancak devam eden direniş, siyonistlerin irade kırma savaşını kazanmaktan uzak olduklarını kanıtıyor.

Sadece son on yılda 7 bini aşkın çocuğu tutuklayan İsrail rejiminin zindanlarında halen 5 bin civarında Filistinli tutsak bulunuyor.

Ölümü değersiz gören değersiz yaşayanlara dair...

Güzel işçi ölümlerinin sistemi

T. Kor

Bangladeş'te bir iş merkezi çöktü. Üç hafta geçmesine karşın enkaz kaldırma çalışmaları sürüyor. Tam 8 katlı dev bir üretim tesisi. İçindeki çok sayıda tekstil atölyesinde 3 bin işçinin çalıştığı bir yer. Adı Rana Plaza'ydı...

Rana Plaza 24 Nisan'dan bu yana artık yok. O ihtişamlı 8 katlı dev artık yok. Ya da Plaza denecek bir hali yok...

Plazanın sahibi Muhammed Sohel Rana, plazaya kendi aile ismini vermişti. Burjuvaların en büyük övünçleri kendi aile isimlerini hayata maletmektir. Bunun için ödenecek değerden kaçınmazlar, ne de olsa onlar için reklam masrafindan öteye geçmeyen bedeller yüzlerce insanın hayatına denk geliyor.

Çöken plazadan çıkmayan isyan kapitalizmin rüyasıdır

Rana Plaza çöktü. Bangladeş'in en büyük konfeksiyon patronlarından birine ait 8 katlı plaza çöktü. Fakat sadece burjuvanın sermayesi, mülkü değil ucuz işgücü de yitti. Aradan geçen iki hafta sonunda çıkarılan ölü sayısı bini aştı. 3 bin işçinin çalıştığı bu plazada ölü sayısının hala artması bekleniyor. Zira bina kâr hırsıyla o kadar çürük inşa edilmişti ki çökmemesi mucize sayılmıştı. Ve yapılan tüm uyarılara rağmen çalışmaya devam edilmişti. 8 katlı plaza enkazının altında kalan yüzlerce işçi için hayat yavaş yavaş yitiliyor. Geçen her saat ile enkaz altındaki işçilerin kurtulma olasılığı da ortadan kalkıyor. Kapitalizmin böbürlene böbürlene ne kadar kâr yaptığını anlatarak işçileri doldurduğu bu plazalar, bilinen holding ya da banka merkezleri gibi değildir. Plaza adı yapıdan gelir, fakat bildiğimiz fabrikadır. Ve bu çöken fabrika plaza başta sahibi olmak üzere patronları rüyadan uyandırır. Şimdi yas arasında günah keçisi yaratılmalı, yeni plaza inşaatları ve diğer çürük tekstil fabrikalarındaki işçiler uyutulmalıdır. Zira işçiler uyumadan, ölenin ardından yas tutup da gerçekten kopmadan patronlar yeni rüyalar göremez.

Batılı ülkelerdeki bilinen 'marka' olmuş tekstil firmaları için ayda sadece 38 dolar maaş karşılığında günde 15 saat çalışarak elbise dikiyorlardı çöken plazayla yiten işçiler. Evet dünyanın batısında kullanılan malzemeleriyle sağlığını düşündüğünü iddia eden, her yıl bir-iki sosyal sorumluluk kampanyasıyla vicdanını da sömüren batılı markalar Bangladeş'te işçileri köle sayıyordu. İşçilerin ne durumda olduklarını bilmiyorlar mı? Elbette biliyorlar. Çalışma saatlerini planlamaktan, sendikasız çalışmayı garanti altında tutmaya kadar atılan her adımdan, kazanılan tek kuruş kara kadar her şeye hakim olunan bir kapitalist yönetim çarkında elbette işçilerin durumu da biliniyor. Bundan dolayı Avrupa'nın yüzlerce kilometre ötesinde bu fabrikalarda üretimlerini yapıyorlar. Vicdandan uzak, köleliğin başkentinde...

"Enkazdan çıkan aşk" mı dediniz?

İşçiler ölüyor. Her gün her saat... Ve artık işçi aileleri hiç değilse yas tutabilmek için yılın bir gününü takvimden almak istiyor. İş cinayetlerini o kadar kanıksadık ki isteğimiz sadece bir günlük yas oldu.

Ne de olsa işçi ölümü normal, hatta bundan dolayı günlerce burjuva basın Bangladeş'teki ölümleri kısa haberlerle vermekle yetindi. Eğer Londra'da plaza asansöründe streten ölürseniz haber olur. Ama Bangladeş'te konfeksiyon sektöründe ölmek çok 'sıradan', 'tekrar haber'. Ama Bangladeş'te konfeksiyon işçileri bu kez burjuvaların dikkatini çekmeyi başardı. Enkaz kaldırma çabaları sırasında iki işçinin birbirine sarılmış halde cesetlerine ulaşıldı. İşte bu burjuva basın için haberdirdi ve "enkazdan çıkan aşk" ya da 'romantik ölüm' başlıkları taşıyordu. Böylece ölen 1038 işçi artık değersiz bir veri olurken "haber niteliği taşımak" gözdeki kan damlasına düşmüştü.

Taslama Akhter fotoğrafı çeken. 2,5 haftadır enkazdan sağ çıkan, ölü çıkan işçilerin fotoğrafını çekiyordu. Deklanşöre basmak artık duygudan yalıtık bir tekrardı onun için. O farklı kareyi arıyordu. Ya ölümü sıradan olmayacaktı ya da kurtuluşu...

Akhter şöyle anlatıyor o fotoğrafı: "Kim oldukları hakkında umutsuzca uğraştım ancak en henüz en ufak bir ipucu bile bulamadım. Kim olduklarını ya da ilişkilerinin ne olduğunu bilmiyorum."

Ama deklanşöre basıp burjuva basına servis ederek zaten onları çoktan metalaştırmıştı. Bunun için Akhter'in anlatımı bu kısımda kesildi. Haberler sadece bir birine sarılan gözyaşında kan olan iki işçiyi anlattı.

Fakat Akhter vicdan muhasebesine devam ediyordu. "Yaşam mücadelelerinin son anlarında birbirleri için mücadele etmiş, biri diğerini kurtarmaya çalışırken, son nefeslerini vermişlerdi" diyor Akhter, sınıf kimliğinin bir işçinin diğeri için mücadele etmek demek olduğunu bilmediği için.

"Bu fotoğrafa her baktığımda daha çok rahatsız oluyorum. Beni derinden yaralıyor. Sanki bana şunu söylemeye çalışıyorlar: Biz sadece bir sayı değiliz-ucuz işçi ve ucuz bir hayat değiliz. Biz de sizin gibi insanız. Bizim hayatımız ve hayallerimiz de en az sizlerinki kadar değerli".

Akhter, geç kalmış bir vicdan azabıyla konuşuyor. Sattığı kare değersiz insan topluluğu için haberlerde değer olurken kendisine Afrika'da açlıktan ölen çocuğu bekleyen akbaba fotoğrafçısını hatırlatalım. Vicdan deklanşöre basmadan olmalı. Bakılan fotoğraftan rahatsız olunca değil.

Hindistan'a kaçmaya çalışırken yakalanan Rana Plaza sahibi Muhammed Sohel Rana'nın mal varlığına devlet tarafından el konuldu. "Yasadışı inşaat", "ihmal" ve "işçileri tehlikeli koşullarda çalışmaya zorlamak" suçlamalarından mahkeme önüne "adalet" için çıkarılacak olan Rana'nın en fazla 7 yıl hapse mahkum edilmesi bekleniyor. Bu da demek oluyor ki her ölen işçi için 3 gün bile değil! Kapitalistler için ülkenin adı değişir ama sistemin işleyiş yasaları birbirinin kopyasıdır. Tuzla'da ölen işçi için veya 17 Ağustos'ta onlarca insana mezar olan konutları yaptıran Veli Göçer için verilen cezalardan alışığz binden fazla canı katleden ihmale verilen 7 yıllık cezalara. İdam dahi az kalacak ceza tanımı için lakin sadece 7 yıl hapsedilebilecek.

Sistem tüm acımasızlığıyla işliyor. Hesaplı, ikircikli planlarıyla zehrini yavaş yavaş salıyor. Rana Plaza'da 17 gün sonra sağ çıkan işçi için mucize dendi. Zira çoktan enkaz kaldırma derdine düşmüşken başka işçilerin sağ çıkma ihtimalini sıfırlamak gerekiyordu. Bunun için "mucize" denerek olağanüstü vurgusu yapıldı. Ama biz ve enkaz altındaki işçiler biliyorduk ki hala enkazdan sağ çıkarma ihtimali var...

Tabutların sayımıyla gelen hak kurulu

Bangladeş hükümeti işçi ölümlerinin ardından gelecek tepkiyi vaatlerle susuturma telaşında. Hükümet fabrika sahibinin izni olmadan sendika kurma hakkını tanıma kararı alıyor, ayrıca asgari ücretin yükseltilmesi de düşünülüyor. Ölümler su üstüne çıkarıyor köleliğin düzeyini. Fabrika sahibinin izni olmadan sendika kurma hakkı. Zaten böyle olması gerekmez mi? Zaten asgari ücretin iyileştirilmesi gerekmez mi?

Gerekmez. Daha çok kar hırsı taşıyanlar için bu bir ödün anlamına gelirken gerekmez.

Son olarak bir veri; geçtiğimiz yıl Pakistan'daki bir konfeksiyon fabrikası yangınında 260 işçi, Bangladeş'teki fabrika yangınında ise 112 işçi yaşamını yitirdi. Bunlar toplu ölüm sayıları fakat işçiye biçilen değer kefedenden daha az olduğu için bu bölgede ölüm fabrikalarda üretiliyor. 2005 yılından beri, fabrikalarda çıkan yangınlar ve çöken binalarda ölenlerin sayısı 1800...

15-16 Haziran direniş ruhuyla...

İşçilerin birliğini halkların kardeşliğini büyütelim!

15-16 Haziran'dan...

Baskıların, yasakların, hak gasplarının, emperyalist savaşların dünya genelinde yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Sermaye sınıfının saldırıları ve saldırganlığı artarken dünya sokaklarından işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin sesleri de yükseliyor. Türkiye'ye baktığımızda, onca soruna rağmen işçi sınıfının derin sessizliğini ve mücadelenin durgunluğunu görmekteyiz. Ama bu dağının görünen bu yüzünden başka, bir de suyun altında kalan ve "fırtına öncesi sessizlik" diyebileceğimiz bir birikimin olduğunu görmek gerekiyor.

2013 Taksim 1 Mayıs, kızılıyla ve militanlığıyla işçi sınıfının tüm yasaklara, engellemelere rağmen sınıf mücadelesi tarihine nasıl sahip çıktığını göstermiştir. Taksim iradesi, hak gasplarına dur diyebilmektir. Taksim iradesi, sermaye sınıfına karşı başkaldırıyı büyütür. Taksim iradesi, devrime ve sosyalizme inancın ortaya konmasıdır. Bu iradeden güç almasını bilmeli ve sınıfın öfkelerini bilemeliyiz.

Sermaye sınıfına karşı birlik ve kardeşliği güçlendirmenin dışındaki tüm seçenekler sermayenin hazinesine bir şekilde yazılacaktır. Tam da bundan dolayı gerek tarihsel gerekse de güncel mücadelenin birikimlerini özümsememiz gerekir. Geçmişin mücadele günlerini ele alırken güncel sorunlara karşı fabrikalardan, sanayi havzalarından, sokaktan ve yaşamın tüm alanlarından sesin gür çıkmasını ve omuz omuza verenlerin sayısını arttırmayı

hedeflemeliyiz.

15-16 Haziran'ın direniş ruhuyla sokağa, mücadeleye!

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yerde duran 15-16 Haziran direnişinin 34. yıldönümüne yaklaşıyoruz. İşçi sınıfına ve emekçilere dönük hak gasplarının ve saldırıların yoğun olduğu bu dönemde Taksim iradesi ile mücadeleye güç verirken 15-16 Haziran ruhunu kuşanmalı, sokaktaki mücadeleyi büyütmeliyiz.

15-16 Haziran'ın yıldönümü, sessizliğin ardından tetikte bekleyen işçi ve emekçilerin kavgaya atılma dönemi olabilmelidir. İşçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturan metal işçileri MESS'in dayatmalarına karşı aylardır bekleyişlerini sürdürüyor. Türk Metal ve Çelik İş gibi sendikalar bile grev kararını almak zorunda kaldı. Göstermelik de olsa MESS'e hemen boyun eğmiş değiller. Metal işçilerinin önünde duran grev süreci, 15-16 Haziran direnişinin kararlılığıyla MESS'e ve Türk Metal çetesine karşı başkaldırının, bizden çaldıklarını geri almanın eylemine dönüşebilmelidir.

ÜİS, taşeronlaştırma, kıdem tazminatının gaspı işçi sınıfının elindeki son kalelerin de alınma hamleleridir. Sosyal hak gasplarının karşısındaki sessizliği bozarak ÜİS'e, taşeronlaştırmaya, kıdem tazminatının gaspına karşı 15-16 Haziran Direnişi'nin gösterdiği yoldan yürünmelidir.

Bir taraftan sosyal yıkım saldırılarını kesintisiz uygulayan sermaye devleti öte yandan emperyalistlerin bölgedeki taşeronluğunu kusursuz sürdürmeye devam ediyor. Son olarak Reyhanlı'da yaşanan saldırı bir kez daha gösterdi ki, Suriye'ye dönük emperyalist planlarda doğrudan aktör olmaya çalışan sermaye devleti ve AKP hükümeti işçi ve emekçileri savaşın içine sürüklüyor. Emperyalist savaşın yansımalarını en ağır yaşayacak olan işçi ve emekçiler olarak, 15-16 Haziran direniş ruhu ile emperyalist savaş ve saldırganlığın karşısında kardeşliğin gücünü büyütmeli, ezilen hakların yanında olmalıyız.

BDSP'den 15-16 Haziran hazırlıkları...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 12 Mayıs Pazar günü yapılan toplantılarla, büyük işçi direnişi 15-16 Haziran Direnişi'nin 43. yılında gerçekleştirecekleri çalışmaların startını verdi.

Gebze

Sınıf devrimcilerinin Gebze'deki toplantısı, kahvaltı yapılarak başladı. Kahvaltı sırasında başta Reyhanlı'daki patlama olmak üzere güncel gelişmelerle ilgili sohbet edildi.

Kahvaltının ardından toplantıya geçildi. Toplantıda 15-16 Haziran işçi direnişini başlatan koşullar ve direnişin tarihi anlatıldı. Bugün yaşanan sosyal hak gasplarından, metal sektöründe yaşanan MESS Grup TİS sürecinden, emperyalist savaş ve saldırganlıktan ve bunların işçilere, emekçilere yansımalarından bahsedildi.

"Sosyal hakların gaspına ve emperyalist saldırganlığa karşı 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!", "15-16 Haziran ruhuyla MESS'i ezelim, çaldıklarını geri alalım!" şiarlarıyla örülecek politik-pratik bir çalışma hattıyla 15-16 Haziran çalışma sürecinin başlatılacağı belirtildi. Bunun, 15-16 Haziran'ın ruhunun ve Taksim iradesinin kuşanılarak işçi sınıfının güncel sorunlarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek için örülecek bir çalışma dönemi olacağına değinildi.

Çalışmanın içeriği konuşulduktan sonra çalışma sürecinde kullanılacak araçlar, yapılacak eylem- etkinliklerin programları konuşuldu. Örgütlenme Komisyonu üzerinden yürütülecek çalışmanın kültür-sanat, teknik hazırlık ve basın komisyonları oluşturuldu.

15-16 Haziran çalışmasının temel araçlarından biri olan yerel işçi bülteni GREV'in bu süreçte nasıl kullanılacağı konuşulup bülten yazıları belirlenerek paylaşıldı.

GOP

GOP BDSP, İşçilerin Birliği Derneği'nde 15-16 Haziran gündemli toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda ilk olarak 15-16 Haziran direnişini, öncesi ve sonrası ile anlatan bir sunum yapıldı. Türkiye işçi sınıfının hala sermayeye karşı gerçekleştirdiği en görkemli direniş olduğu vurgulandı. 15-16 Haziran ruhuyla geleceği kazanma çağrısı yapılarak sunum sonlandırıldı.

Sunumun ardından söz toplantıya katılanlara bırakıldı. Bu bölümde ağırlıklı olarak 15-16 Haziran direnişinin politik arka planı üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Aranın ardından geçilen ikinci bölümde 15-16 Haziran işçi direnişinin tarihsel çağrısının işçi ve emekçilere nasıl taşınacağı üzerine sohbet edildi. Katılımcıların söz aldığı bu bölümde çeşitli araçların kullanılması kararlaştırıldı. İlk olarak 15-16 Haziran gündemli bir piknik yapılması kararlaştırıldı. Piknikte sunulmak üzere tiyatro ve şiir dinletisi hazırlanmasına karar verildi. Tiyatro ve şiir ekipleri oluşturuldu. Uzun zamandır çıkarılmayan bölge işçi bülteninin 15-16 Haziran gündemli çıkarılması kararlaştırıldı. 1 Mayıs öncesi oluşturulan komisyonların güçlendirilerek devam ettirilmesine karar verildi.

9 Haziranda yapılacak pikniğin Gebze'de yapılacak 15-16 Haziran gündemli mitingün ön süreci olarak örgütlenmesinin üzerinde duruldu. Toplantıda oluşturulan ekiplerin toplantı ve çalışma günlerinin belirlenmesi ile gündem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze-GOP

“Bedeller ödemeliyiz ki yarın çocuklarımız daha iyi bir dünyada yaşasınlar!”

Taksim 1 Mayıs'ına sermaye devleti azgınca saldırmış, onlarca emekçi çeşitli yerlerinden yaralanmıştı. Sermaye devletinin uyguladığı polis terörü sırasında kafasına isabet eden gaz kapsülü nedeniyle ağır yaralanan ve ameliyat olan 55 yaşındaki Telekom işçisi Zafer Yolcu ile 1 Mayıs üzerine konuştuk...

- Neden 1 Mayıs, neden Taksim?

Zafer Yolcu: Taksim bizim için, yani işçi ve emekçiler için çok önemli bir yerde duruyor. Aslında 1 Mayıs çok önemli bir yerde duruyor. 1 Mayıs, başta Amerika ve Avrupa olmak üzere dünyanın birçok yerinde işçi ve emekçi kardeşlerimizin insanca bir yaşam ve çalışma koşullarına olan özlemleri sonucu verilen mücadelelerle ortaya çıkan bir gün. Canlar verilerek, kanlar dökülerek, bedeller ödenerek kazanılan bir gün. Sermayeye geri adımlar atılan bir gün. En önemlisi ise işçilerin sermayeye karşı uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. Neden Taksim sorusuna gelince; dünyada çeşitli yerlerde olduğu gibi Türkiyeli işçi ve emekçiler de 1 Mayıs'ı bedeller ödeyerek kazanmıştır. Bu uğurda 1977 1 Mayıs'ında 34 canımızı verdik. 1987 yine öyle. 1996'da yine bedeller ödedik, canlarımızı verdik. 2013 1 Mayıs'ına gelince devlet Taksim'i "çukur var", "inşaat çalışması var" diye yasakladı. Aslında çukur falan bahane. Taksim, emekçilerin 2009 1 Mayıs'ından sonra kazanımının ve iradesinin bir simgesi oldu artık. Taksim için uydurulan gerekçeler ise sermayenin hedefinde olan Taksim yasağının bahanesi oldu. Keza 1 Mayıs'ın hemen ardından diğer yasaklarla ağızlarındaki baklaları döktüler.

Mesela Hac nasıl Müslümanların kutsal bir günü ise biz işçiler için 1 Mayıs daha kutsal sayılacak bir gün. Siz hiç Haccın inşaat çalışmasından kaynaklı ertelendiğini veya başka bir alana yönlendirildiğini duydunuz mu? İşte bu nedenle, bahaneler bizim Taksim'e çıkmamız için engel değil.

- Devletin yasağının ardından diğer şehirlerden binlerce polis getirilerek Taksim polis ablukasına alındı. 1 Mayıs günü yaşadıklarınızı bize anlatır mısınız?

1 Mayıs sabahı Kartal'daki sınıf kardeşlerimizle yola çıktık. Zaten olağanüstü bir hal ilan edilmiş, otobüs, vapur, metrobüs seferleri iptal edilmiş, her yer polis ablukasına alınmıştı. Tüm engellemelere rağmen Mecidiyeköy'e ulaştık. Tabii burada da barikatlar kat

kattı. Daha toparlanıp yürüyüşe bile başlamadan polis barikatlarından bizlere doğru onlarca gaz yağmaya başladı. Polisler saldırınca biz de kendimizi gazdan korumak için sokağa girdik. Sokağa girmemize rağmen üzerimize doğru gelerek gaz yağdırmaya devam ettiler. Ve hedef gözeterek gazları atıyorlardı. Bu azgınca saldırılara karşı durduk ve dağılmadık. 2-3 saat boyunca yoğun gaz altında sürdürdük saldırılar. Polis barikatı ile aramızda 30-35 metre vardı ki polisin beni hedef olarak attığı gazın kapsülü kafama isabet etti. Ben yere yığıldım, onca gaz bulutunun arasına. Çevremdeki arkadaşların yardımı ile taksiye bindirilip hastaneye götürüldüm yarı bilinçle. 4 hastaneye gittiğimizi hatırlıyorum. Oraları çok bilmediğimden kaynaklı. Şehir, Okmeydanı Özel, Okmeydanı Devlet hastanelerine götürüldüm ilk önce. Hepsini "beyin cerrahımız yok" dedi. Arkadaşlarım durumun aciliyetini bildirerek ambulans verilmesini istedi fakat vermediler. En sonunda Haseki'ye getirildim. Girer girmez hastane polisi geldi. Polis 1 Mayıs nedeniyle getirildiğimi doktorlardan öğrendi ve "iyi olmuş" vb. şeyler söyledi. Biz de müdahale ettik. Kısa süreli gerginliğin ardından polisi uzaklaştırdık. Sonra acile götürüldüm. Kafama dikiş atıldı. Beyin cerrahına

gönderdiler. Beyin cerrahı kafama dikiş atılmasının yanlış olduğunu söyleyerek dikiş atanlara tepki gösterdi. Tomografiye gittim. Doktor, "beyin felci geçirme tehlikesi var" dedi tomografi sonuçlarına baktıktan sonra. Alın kemiklerim kırık, kafatasım çatlamış beyine gaz sızmış. Apar-topar ameliyata alındım. 3 saatlik bir operasyon geçirdim. Ardından hala üzerimde narkozun etkisi sürerken gece 02.00'de polisler geldi. Yanımda eşim vardı beni uyandırdı. Avukatlarıma haber verdim. İfade için geldiler dedim. Avukatlar hukuksuzluk olduğunu söylediler. Telefonu kapattıktan sonra ifade vermeyeceğimi belirttim, gittiler. Ertesi gün iki defa arayıp beni ifade için rahatsız ettiler. Bende ifade vermeyeceğimi belirttim ve beni bir daha aramamalarını söyledim. Bir haftaya hastanede kaldım, sonra taburcu edildim. Şimdi evde dinleniyorum, sağolsun dostlarımız, arkadaşlarımız hiç yalnız bırakmadılar. İşe gidemiyorum, 10 Haziran'a kadar da raporluym.

- Taksim yasağının ardından bir nevi yasaklar furyası yaşamımıza sokuldu. Son olarak önümüzdeki süreç için neler söylemek istersiniz?

- Bundan sonra daha çok yan yana gelmek, birlikte hareket ederek mücadele etmek gerekiyor. Burjuvazinin pervasız saldırıları her yerde karşımıza çıkıyor. Bugünkü yasakçı zihniyet bunun bir parçası. Suriye'ye dönük savaş çabaları bunun bir parçası. Onlar ne kadar azgınca saldırıyorlarsa biz de o kadar onurlu bir yaşam için mücadeleye sarılmamız. Bu mücadelede bizden öncekiler canlarını, hayatlarını verdiler. Ve biz onların ödediği bedeller üzerinden bugün bu hakları kullanabiliyoruz. Bizler bedeller ödemeliyiz ki yarın bizim çocuklarımız daha iyi bir dünyada yaşasınlar.

Mücadele bu, kafa da kırılır, kol da kopar. Ama biz mücadelemizden vazgeçmemeliyiz. Daha fazla mücadele etmeliyiz.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Roboski 500. gününde katiller nerede?”

Roboski Katliamı'nın 500. günü geride kalırken devletin yayınladığı bir rapor ve süren soruşturma dışında bir adım atılmaması İstanbul ve Adana'da da protesto edildi

İstanbul

HDK tarafından Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde "Roboski 500 gün oldu sorumlular nerede?" ve "Roboski katliamını unutmadık, unutturmayacağız! Sorumlular yargılsın!" pankartları açıldı. Eylemde ilk olarak 500. gününe gelen katliamının devleti yönetenlerin eliyle gerçekleştiği vurgulandı. Reyhanlı'daki patlamalara dikkat çekilerek yaratılan provokasyona devleti yönetenlerin savaş dilinin neden olduğu ifade edildi.

Eylem Denizler'den, İbo'ya, Diyarbakır zindanında kendini ateşe veren Dörtler'den Haki Karer'e devrim ve özgürlük şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla sürdü. "Şehit namırın!" sloganıyla biten saygı duruşunun ardından basın açıklamasını HDK İstanbul Yürütme Kurulu üyesi Aysel Güzel okudu.

Adana

HDK ve İHD tarafından bir basın açıklaması yapıldı. İnönü Parkı'nda kurumlar adına açıklama yapan Güven Boğa şunları söyledi: "Aradan 500 gün geçmesine rağmen hala hiçbir adım atılmamıştır. Tüm halklarımızı acıya boğan, 500 gün boyunca unutulmadan dile getirilen ve köylülere katledenlerin açığa çıkarılması ve yargılanması için yükselen sese kulak verilmiyor."

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana

Üniversitelerden...

“Kürdistan’a izin yok!”

Bolu’daki Abant İzzet Baysal Üniversitesi’nde Ulusal Gençlik Sempozyumu programında konser veren Simurg Müzik Grubu, ilk şarkılarını seslendirdikten sonra yaptığı konuşma nedeniyle sahneden indirildi. Simurg’un sahneden indirilmesine neden olan “Türkiye’den, Ortadoğu’dan ve Kürdistan’dan topladığımız şarkıları sizlerle paylaşacağız” demesiydi.

Simurg Müzik Grubu yaşanan durum üzerine yaptığı açıklamada, “Yapılan saygısızlığı grubumuza değil, sadece bize değil barışa, kardeşliğe, paylaşımına karşı yapılmış varsayıyoruz” dedi. Açıklamada ayrıca “Barış ve kardeşlik için çıktığımız bu müzik yolculuğuna bütün bu olumsuzluklara rağmen barışa olan umudumuzla nefesimiz yettiğince devam edeceğiz” denilerek tepki gösterildi.

KTÜ yurdunda Kürtçe konuşana saldırı!

Simurg’un Kürdistan kelimesi programdan çıkarılmasına neden olurken Trabzon Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ) Eğitim Fakültesi’nde de bir öğrenci Kürtçe konuştuğu için saldırıya uğradı.

Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu (DÖDEF) üyesi öğrenciler Rektörlük önünde basın açıklaması yaparak faşist saldırıyı protesto ettiler.

AÜ’de soruşturmalara karşı eylem

DTCF’de sürekli devam eden soruşturma terörü, Yeni Akit’in hedef göstermesi ile birlikte Cebeci Kampüsü’ne de taşındı. Görünüm Gazetesi’nin dağıtımının engellenmesi, yemekhane eylemleri, Newroz kutlaması, 16 Mart katliam protestoları ve daha birçok basın açıklaması gerekçe gösterilerek 50’yi aşkın öğrenciye yüzlerce soruşturma açıldı. Soruşturmanın gerekçeleri ve uygulanış biçimleri, 10 Mayıs günü AÜ öğrencileri tarafından rektörlük önünde yapılan eylemle protesto edildi.

Basın açıklamasında dönemin başından itibaren açılan soruşturma konularına ve yaşanan hukuksuzluklara değinildi. En demokratik eylemin bile soruşturmaya tabi tutulduğu belirtilen açıklamada, soruşturmanın ÖGB’lerin fişlemesi ve polislerin yönlendirmesiyle açıldığına değinilerek “Baskılar bizi yıldıramayacak. Demokratik haklarımızı kullanmaya, basın açıklamaları yapmaya ve katılmaya devam edeceğiz. Soruşturmalar geri çekilsin, eğitim hakkımız engellenemez” denildi.

Açıklamanın ardından “soruşturmaların geri çekilmesi” talebinin rektörlüğe iletilmesi için temsilci öğrenciler rektörlüğe girdiler. İki saate yakın süren görüşme sonunda öğrenciler “rektörlük söylemlerimizi, taleplerimizi değerlendirecek. Bu süre içerisinde eylemlerimiz devam edecek” demeleri üzerine, oraya gelen öğrenciler somut bir adım atılmadan ve rektör gelmeden rektörlüğün önünden ayrılmayacaklarını söylediler. Tekrar görüşmeye giden temsilci öğrenciler 28 Mayıs saat 9.30 tarihinde rektör yardımcısı ile yeniden görüşeceklerini, bu tarihe kadar rektörlüğün ne gibi adımlar atacağını kararlaştıracağını

belirttiler.

Hasta tutsaklarla dayanışma

DÖDEF, başta tutuklu öğrenciler Uğur Tekdal ve Mesut Tanrikulu olmak üzere tüm hasta tutsakların serbest bırakılması, hapisanelerde yeni ölümler yaşanmaması için eylemdeydi. 9 Mayıs’ta İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi önünde buluşan DÖDEF’li öğrenciler “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Cezaevlerinden ağrıların yükselmesini istemiyoruz!” yazılı ozalitle Beyazıt Ana Kapı’ya yürüdüler.

Merkez Kampüs ve Fen Edebiyat Fakültesi’nden gelen öğrencilerin ana kapıda buluşmasının ardından eylem başlatıldı. “Haberiniz var mı?” sorusuyla kitlenin içinde dolaşan öğrenciler, hasta tutsakların isimlerini sayarak yaşanabilecek ölümlere dikkat çeken tiyatral bir anlatım gerçekleştirdi.

Kaya, açıklamaya hasta tutsaklardan durumu ağır olanların bigisini sunarak devam ederken “122’si ağır 400’ü aşkın tutsak cezaevlerindeki ağır koşullarda yaşama tutunmaya çalışmaktadır” dedi.

Aynur Kaya açıklamayı şöyle bitirdi: “Biz devrimci demokrat yurtsever öğrenciler olarak bütün hasta tutsakların bir an önce tahliye edilmesini istiyoruz. Cezaevleri ölümevleri olmasın diyen tüm vicdan sahibi insanları daha duyarlı olmaya çağırıyoruz”

DEÜ’de faşist saldırı

DEÜ’de 8 Mayıs’ta faşistlerin Ahmet Kültür Alternatif Öğrenci Şenliği’nin hazırlıkları kapsamında afişleme çalışması yapan Kürt öğrencilerin afişlerini yırtmasıyla başlayan gerginlik, 9 Mayıs günü faşistlerin Kürt öğrencilere saldırısıyla devam etti. Kürt öğrenciler, pusuya düşürülerek demir sopalı 7 faşistin saldırısına uğradılar. Edebiyat ve İktisat fakültelerinde okuyan bu iki öğrenciye yönelik saldırının ardından, okuldaki diğer Kürt öğrenciler ve Ekim Gençliği okulları saldırının gerçekleştiği bölgeye doğru yöneldi, fakat faşistler okuldan kaçtılar.

Gerçekleştirilen faşist saldırı sonucunda, bir öğrencinin kafasında birden fazla yerde kırık ve omzunda çıkık bulunmakta, diğerinin ise çok ciddi bir sağlık problemi olmamakla beraber sağ gözünde ve belinde ağrılar bulunmaktadır.

Saldırı, ÖGB kulübesinin yanında gerçekleştiği halde ÖGB’lerin faşistler kaçınca kadar olay mahaline gelmemesi, kaçarken ayağı takılarak düşen faşist öğrenciyi yakalamaya çalışan devrimci ve ilerici öğrencileri engellemeleri, yerden kalkan faşiste kaçması yönlü telkinlerde bulunmaları, geçtiğimiz hafta gerçekleşen faşist saldırının ardından stand açmak için toplanan ilerici ve devrimci öğrencilere müdahale etmek için hazır bulunan polislerin ortada bulunmayışları, faşist saldırının münferit bir olay olmanın çok ötesinde, sivil faşist-polis-ÖGB koordinasyonlu gerçekleştirilen, hedefi belli bir saldırı olduğunu kanıtlamaktadır.

Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuzçesmeler Kampüsü’nde 9 Mayıs’ta yaşanan saldırıdan sonra 10 Mayıs’ta Demokratik Yurtsever Gençlik tarafından basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirildi.

DEVİRİM’in ışığı sönmeyecek!

ODTÜ Bahar Şenlikleri’nin 2. gününde, geleneksel devrim yürüyüşü binlerce öğrencinin katılımıyla gerçekleştirildi. Yürüyüşün ardından Devrim Stadyumu’na ulaşan kitle bir kez daha mumlarla “DEVİRİM” yazdı.

Aralarında Ekim Gençliği’nin de bulunduğu birçok devrimci ve ilerici kurum tarafından örgütlenen “devrim yürüyüşü” 17.30’da Fizik Bölümü önünde toplanmaya başladı. Diğer üniversitelerden katılım sağlayan öğrenciler ise 17.00’da A-1 ve A-4 kapılarından toplu giriş yaptılar. Yürüyüşe başlamadan önce Fizik önünde devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu esnasında okunan şehit isimlerinin ardından “Yaşıyor!” sesleri yankılandı. Ardından “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atılarak yürüyüş başlatıldı.

Genç komünistler yürüyüşe “Bu çürümüş düzenin tek alternatifi sosyalizmdir! Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” pankartı ve kızıl bayraklarla katılım sağladılar.

Yürüyüşe Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, Genç-Sen, Anarşist Platform, Ankara Gençlik Derneği, +İvme Dergisi, SDH, SGD, TKP’li Öğrenciler ve Yurtsever Öğrenciler pankartlarıyla katılım sağlarken ODTÜ Öğrencileri de yürüyüşün en önünde yer aldı.

Stada gelindiğinde oldukça geniş bir alana mumlarla ‘DEVİRİM’ yazıldı. Mumların aynı anda yakılmasıyla birlikte tribüne koşan kitle aynı zamanda “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganını haykırdı. Bu esnada sahneye çıkan Grup Kibele seslendirdiği ezgilerle coşkuyu arttırdı. Şenliklerin 2. günü, gecenin ilerleyen saatlerinde sahneye çıkan Kardeş Türküler’in söylediği kardeşlik ezgileriyle sona erdi.

Üniversitelerde Kürtçe’ye saldırı

AKP’nin “barış” havası yaratmaya çalıştığı bugünlerde iki üniversiteden gelen haberler esasta devletin Kürt halkına yönelik bakışını değiştirmedigini gösteriyor.

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için yaz kampında buluşalım!

Üniversitelerin kapanmasına kısa bir süre kala yaz kampı hazırlıklarımız başladı. Yoğun bir çalışma üzerinden örgütlenecek kamp, 8-14 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşecek. Farklı illerden, çeşitli üniversitelerden gençler "gelecek ve özgürlük" temasıyla yaz kampında buluşacak.

Çağrımız gelecek ve özgürlük için!

Gençlik bugün koyu bir geleceksizlikle karşı karşıya bulunuyor. Üniversiteleri ticarethaneye öğrencileri de müşteriye çeviren sermaye düzeni, gençliğin geleceğini sermaye baronlarına ipotek ediyor. Yıllarca süren üniversite öğreniminin ardından gençliğin eline geçen diploma, kağıt parçası olmaktan öte bir anlam taşıyor.

Geleceğini kendi ellerine almak isteyenler ise sermaye devletinin her türlü baskı mekanizmasıyla sindirilmeye, sessizleştirilmeye çalışılıyor. İrkçi faşist çeteler, dinci-gerici çapulcular, ÖGB, polis gibi düzenin vurucu güçleri, gençliği susturmanın araçları olarak kullanılıyor. Akabinde, üniversite yönetimlerince soruşturma-ceza terörü devreye sokuluyor. Yetmediği yerde de düzenin savcılar, hakimleri ve cezaevleri...

Tüm bunları püskürtebilmenin tek yolu ise üniversitelerde kol kola girerek mücadele etmekten geçiyor.

Çağrımız dayanışma ve kolektivizm için!

Yaz kampımız, tam da burada anlamını buluyor. Sermayenin saldırılarına karşı üniversitelerde kol kola verilecek mücadeleyi güçlendirmek için buluşacağız kampta. Farklı farklı üniversitelerden bir araya gelerek özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleyi nasıl yükselteceğimizi tartışacağız.

Kapitalizmin yozlaştırma, bireyselleştirme, bencilleştirme çabalarına inat, kolektivizmi öreceğiz.

Tüm kampı bu bilinçle örgütleyeceğiz.

Öte yandan, gerek kültür-sanat atölyelerinde, gerek diğer etkinliklerde "yaşamda seyirciye yer olmadığını" haykıracağız. Sınıfsız ve kardeşçe bir dünya özlemimizin küçük ama anlamlı bir örneğini yaşayacağız.

Çağrımız taraf olmak için!

Kampımız, dünyada ve ülkede yaşanan gelişmeler karşısında sessiz kalmayanların buluşacağı bir etkinlik olacak. Kapitalist krizin faturasının tüm dünyada işçi ve emekçilere kesilmesine; emperyalist savaş ve saldırganlık ile emekçi halkların katledilmesine; onyıllardır ezilen halkların/mezheplerin inkar edilerek yok sayılmasına karşı taraf olduğumu haykıracağız.

Taraf olacağız; gündoğumu ile günbatımını bir edenlerin tarafı olacağız! Fabrikalarda, atölyelerde yaşamlarını parça parça kapitalizmin çarklarına bırakanların tarafı olacağız. Üzerine bomba yağın emekçi halkların; on yıllardır dili ve dini inkâr edilmiş/yok sayılmış, sahip çıktığımızda ise katledilmiş halkların/inançların tarafı olacağız.

Geleceğin şarkılarını birlikte söylemek için!

Seminerler, söyleşiler, atölyeler, etkinlikler ve konserlerle geçecek kampımız "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan" bir geleceğin şarkılarını hep birlikte söyleyeceğimiz bir etkinlik olacak.

Tüm gençliği şarkımızın sesini yükseltmeye, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için yaz kampında buluşmaya çağırıyoruz.

İrtibat için: 0538 503 68 53

* genclikkampi2013@yahoo.com.tr

* ekimgencligi@gmail.com

* www.ekimgencligi.net

Ekim Gençliği

Üniversiteler Reyhanlı için ayakta!

Ankara

14 Mayıs'ta ODTÜ'de gerçekleşen ve Dışişleri Bakanı'nı istifaya çağırarak Reyhanlı eyleminin ardından 15 Mayıs Çarşamba günü gerçekleşen Reyhanlı eylemi bir kez daha militan bir gençlik eylemine dönüştü. Saat 12.30'da Hazırlık önünde toplanan kitle okul içerisinde ajitasyonlarla gezerek A1 Kapısı'ndan Dışişleri Bakanlığı'na yürümek için yola çıktı. Yürüyüş boyunca kitlenin sayısı artarken öfke ve eylemdeki coşku da sloganlara katılıma yansıdı. A1 Kapısı'na gelindiğinde ise binlerce polis ve TOMA'larla karşılaşıldı. Burada yapılan pazarlıklarda polisin "Ben yürümenize izin veremem ama 50 kişi temsili gidip basın açıklaması yapabilirsiniz" demesi üzerine, Hacettepe öğrencileri gelene kadar polise izin verildiği, aksi taktirde barikata yüklenileceği ve barikatları aşarak Dışişleri Bakanlığı'na gidileceği vurgulandı.

Hacettepe'den devrimci ve ilerici öğrencilerin de gelmesi üzerine tekrar pazarlıklar başladı. Sonuç çıkmayınca ise Hacettepe öğrencileri ile ODTÜ'lülerin buluşmaları esnasında ODTÜ'lüler barikata yüklenerek Eskişehir Yolu'na çıktılar. Bu sırada 2 kişi yakın mesafeden kafasına gelen gaz bombası ile yaralanırken, bir kişi de copla yaralandı. Aralarında Ekim Gençliği okurlarının da olduğu kitle yarım saate yakın Eskişehir Yolu'nu trafiğe kapattı.

Eskişehir Yolu'ndaki öğrenciler bir süre sonra A7 Kapısı'ndan A1'de çatışmayı sürdüren öğrencilerin yanına geldi. Burada da iki buçuk saate yakın çatışma sürdü. Yoğun gaz bombasının ve plastik merminin kullanıldığı eylemde aralarında 3 Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu onlarca kişi hafif şekilde yaralandı. Atılan gaz bombaları sonucu zaman zaman ormanda ufak çaplı yangınlar da oldu. Saat 17.30 gibi ise eylem iradi bir şekilde bitirildi.

Yaşanan çatışmanın ardından eylemde bulunan kitle saldırının teşirini yapmak için okul içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yemekhaneye gelindiğinde ise olaylar öğrencilere anlatılarak bakanlık önünde okunması düşünülen basın metni burada okundu.

Mersin

Mersin Üniversitesi'nde, 14 Mayıs Salı günü Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler Cumhuriyet Meydanı'na doğru kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. Cumhuriyet Meydanı'na giriş yapan öğrencileri, yemekhane boykotu yapan Eğitim Sen üyeleri alkışlarla karşıladılar. Eyleme Ekim Gençliği okulları da destek verdi.

Adana

15 Mayıs Çarşamba günü Çukurova Üniversitesi'nde yapılan açıklamada Reyhanlı katliamının sorumlusunun AKP iktidarı olduğu belirtildi ve Dışişleri Bakanı istifaya çağrıldı.

İstanbul

15 Mayıs Çarşamba günü Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüs'ten Güney Kampüs kapısına yürüyen öğrenciler, burada yaptıkları açıklamada AKP'nin yalanlarına kanmayacaklarını belirttiler. ODTÜ eylemine yapılan polis saldırısını da protesto ettiler.

Faşizmin işkencehanelerinde devrim savunması!

Burada sunduğumuz metin İbrahim Kaypakkaya'nın 21 Nisan 1973 günü Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Savcılığı tarafından alınan ifadesidir. Devamında küçük bir parça olarak yüzleştirme tutanağı da yer almaktadır. Metnin girişinden de anlaşılacağı gibi, Kaypakkaya'nın yanıtları Askeri Savcı tarafından kayda geçirilmiştir; metnin üslubu ele alınırken bu gözletilmelidir.

Siyasal poliste ve işkencede başeğmez devrimci tutumuyla yakın tarihimizde büyük bir geleneğin temellerini atmış bu yiğit devrimciyi bu vesileyle bir kez daha derin bir saygıyla anıyoruz.

(Metnin başlığı ve arabaşlıkları, metnin içeriğinden hareketle Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur. Metne bir rahatlık sağlamak için yer yer ek paragraflar da yapılmıştır...)

Gençlik mücadeleleri içinde devrim yolunu seçtim

“Getirildiği görülen sanık İbrahim KAYPAKKAYA huzura alındı, hüviyet tesbitinden sonra suç konusu olay ve örgütsel ilişkiler hatırlatılarak sanığa SORULDU: SANIK cevaben:

Ben yoksul bir ailenin çocuğu olarak, 6 yıllık Hasanoğlan İlköğretmen Okulu'nda yatılı okudum. Hasanoğlan'daki başarılı öğrenciliğim nedeniyle Yüksek Öğretmen Okulu'na gönderildim. Bir yıl hazırlık sınıfında okuduktan sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na ve aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ne girmiş oldum.

Bundan sonra devrimci gençliğin demokratik ve devrimci eylemlerine katıldım ve devrimci düşüncemi geliştirdim. 1967 yılında 9 arkadaşla birlikte Çapa Fikir Kulübü'nü kurduk. O dönemde FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun ve TİP'in bir üyesi olarak, onların düzenlediği bütün toplantı, forum, miting ve gösterilere katıldım.

1968 yılında okulun gerici yönetimi tarafından önce muvakkat ve daha sonra da kati olarak uzaklaştırıldım. Buna karşı Danıştay'dan yürütmenin durdurulması kararı almama rağmen okulun faşist idarecileri bu karara uymadı. Benim düşünce yapım, katılmış olduğum eylemler ve gençlik örgütündeki çalışmalarım, okuldan uzaklaştırılmamın başlıca nedenleri olarak gösterildi. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar katıldığım, “NATO'ya Hayır” ve Amerikan 6. filosunu protesto eylemleri, Halk Aşıkları Gecesi düzenlemeye çalışmam, bazı bildirilerin dağıtılması ve işçi yürüyüşlerine katılmam öğrencilik sıfatıma zarar getiren hareketler olarak telakki edilmiştir. Oysa bunlar, yurdunu ve halkını seven herkesin, kendi inancı ve bilinci doğrultusunda sürdürmesi gereken ve kişisel sorumluluğu olan çalışmalardır.

TİP'in parlamentocu ve reformcu çizgisine karşı mücadele

Gelişen zaman içinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti. Bu bir bakıma, ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğal sonucuydu. FKF içinde beliren başlıca iki görüş: Birincisi, FKF yönetiminin öteden beri TİP'in parlamentocu ve reformcu görüşü. İkincisi, milli demokratik devrimi savunan aşamalı devrim tezi. Bu düşünceyi ilk zamanlar Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi, daha sonra da PDA ve İşçi-Köylü de savunmaya çalıştı. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi bazı olumsuz yanlarına rağmen, devrimci kadroların bilincinin ilerlemesine ve devrimci düşüncenin kavranmasına yardımcı oldu. Çünkü TİP ve yönetici kadrosu, devrimci kadrolar, işçiler ve köylüler arasında devrimci düşüncenin, Marksizm-Leninizm'in yayılmasını engelliyorlardı. Ben, TİP'in yöneticilerini, kendilerine sosyalist adını veren reformcu orta burjuva aydınları olarak görüyorum. TİP'in çizgisi de, orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisiydi.

Ben bu ayrılığa MDD'yi (milli demokratik devrim) savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmamakla birlikte, TİP'e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamda eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştım.

İşçi ve yoksul köylü eylemlerine katılıp destekledim

Daha sonra 1969 yılında FKF'nin DEV-GENÇ'e dönüştüğü kurultayda, DEV-GENÇ ve Aydınlik Sosyalist Dergi içinde de ayrılık oldu. Ben bu ayrılığa Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü dergi ve gazetesi çevresindeki arkadaşların grubunda yer aldım. Bu dergi ve gazetenin çıkışına, dağıtımına yardımcı olmaya, savunduğumuz görüşleri işçiler, köylüler ve gençlik içersinde yaymaya çalıştım. Yine bu arada Trakya'daki topraksız köylülerin, ellerinden toprağı jandarma gücüyle gaspetmiş büyük çiflik sahiplerinin topraklarını işgal etmesi eylemlerine, İstanbul'da Demir Döküm, Sungurlar, Horoz Çivi, Pertriks, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslaved, Gamak, Singer ve Derby fabrikalarındaki işçilerin haklı grev ve direnişlerine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşüne katıldım ve fırsat buldukça da faşistlerin üniversitelere yaptığı saldırılara karşı savunma mücadelesi veren devrimci gençliğin bu mücadelesine ve diğer demokratik eylemlerine katkıda bulunmaya çalıştım.

Şahsımı ilgilendiren siyasi konuları aşan sorulara yanıt vermem

Ben buraya kadar anlattığım şeyleri söylemekte bir sakınca görmüyorum. Bütün bunlar, o dönemdeki legal ve kanunen de suç olmayan faaliyetlerdi. Ben de, bir devrimci olarak bu faaliyetler içerisinde yukarıda anlattığım çerçeve içerisinde yer aldım. Bu çalışmalarımı, Marksizm-Leninizm'e inanan bir komünist devrimcinin halkın kurtuluşu için yapması gerekli çalışmalar olduğu kadar, devrimci gençliğin örgütü DEV-GENÇ'in üyesi olan bir devrimci gencin halka ve gençliğe karşı sorumluluğunun gereği olarak da sürdürdüm. Ancak şahsımı ilgilendiren konular ve hakkımdaki isnatları taşan hususlardan gayri, gençlik örgütü ve çalıştığım devrimci gruplar içinde başkalarını etkileyebilecek bir beyanda bulunamam. Anlatmış olduğum şeyler, gençlik ve içinde bulunduğum devrimci gruplar saflarında kendi çalışma ve düşüncelerimle ilgili bulunmaktadır. Başkaları hakkında beyanda bulunmayı, kişisel sorumluluk sahamı aşan bir hareket sayarım. Sıkıyönetim ilanına kadar faaliyetlerim bunlardı.

Örgütlü faaliyetlerim hakkında konuşmam

Sıkıyönetim ilanından hemen sonra ve özellikle İsrail Başkonsolosu Efraim ELROM'un öldürülmesi olayının arkasından şiddetlenen faşist baskılar ve bir yığın tutuklamalar sonunda birçok genç ve aydın tutuklandılar. Hatta DEV-GENÇ içerisinde kayda değer bir faaliyeti olmayanların dahi yakalanıp tutuklanmaları karşısında, benim de aranıp yakalanacağımı tahmin ederek uzun bir süre gizlendim. Gizlendiğim yer ve bu devredeki ilişkilerim konusunda herhangi bir şey söylemeyi gereksiz buluyorum.

Kaçak bulunduğum dönemde ve tahminen 1972 Nisan ayı sonuna kadar elime ŞAFAK adlı dergi ve ŞAFAK yayınları geçmekte idi. Bu yayınları bana kimin nasıl getirdiği konusunda bir şey söylemeyi de gereksiz buluyorum. ŞAFAK dergisinde ve yayınlarında demokratik halk devrimi açısından katılmadığım bazı görüşler yer almakla birlikte, bir devrimci çalışmanın varlığından ve sürdürülüyor olmasından memnuniyet duydum. Daha sonra bu yayın organını çıkaran örgütlerle herhangi bir ilişki kurmaksızın, bulunduğum yerde kendi olanaklarımla ve kendi düşüncem doğrultusunda propaganda ve bilinçlendirme çalışmalarını yaptım. ŞAFAK yayın organının, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) adlı bir örgüte ait olduğunu ve böyle bir örgütün varlığını bilmiyordum. Bunları daha sonraları, bu örgütlerle ilgili yakalama haberleri dolayısıyla radyo ve gazetelerden öğrendim. Ben, bu illegal örgütün yöneticisi olduğunu söylediğiniz Doğu PERİNÇEK ile

sorgularınızda iddia ettiğiniz gibi bir ilişkide bulunmadım. Ve bana Doğu PERİNÇEK tarafından örgütsel veya başka bir görev verilmedi. Esasen Doğu PERİNÇEK'i de tanımam, sadece sıkıyönetimden önce adımı duymuştum. Kendisini PDA'ya yazı yazan bir devimci olarak biliyordum. Sizin deyiminizle, ŞAFAK örgütünün illegal organizasyonuna katılmadım.

Bu devredeki çalışmalarımı ilgili herhangi bir şey söylemeyeceğim. Çalıştığımı söylememin şahsi sorumluluğum açısından yeterli olduğu görüşündeyim. Ben sormuş olduğunuz şekilde Malatya ve Tunceli bölgelerinde faaliyet göstermedim. Çalışma alanım buralar değildi ve neresi olduğunu söylemeyi de gereksiz buluyorum; neresi olmadığını belirtmeyi yeterli görüyorum.

Devrimci bir örgütün üyesi olmaktan büyük bir kıvanç duyuyorum

Benim, bahsettiğiniz TİİKP adlı örgütle hiç bir bağıntısı olmayan kişisel nitelikteki faaliyetlerim, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ve Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu saflarına katılmama kadar sürmüştür. Sonradan katıldığım bu örgütlere ne zaman katıldığımı hatırlamıyorum. Ve beni bu örgütlere kimin aldığını söylemeyi de gereksiz buluyorum. TKP/M-L ve ona bağlı TİKKO örgütlerinin kimler tarafından kurulduğunu ve yönetildiğini bilmiyorum. Yalnız bu örgütlerin saflarına katıldığımı, onların illegal üyesi ve tarafı olduğunu saklamıyorum ve bu örgütlerin üyesi olmaktan büyük bir kıvanç duyuyorum.

Bu örgüt içerisindeki çalışma yöntemim ve örgütün kurtuluşuna esas olan düşünceler, bahsetmiş olduğunuz yazılarda geniş ölçüde yer almaktadır. Mensup olduğum bu örgütlerin "ŞAFAK REVİZYONİZMİ TEZLERİNİN ELEŞTİRİSİ", "TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE", "TÜRKİYE'DE KEMALİST HAREKET, KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI VE 27 MAYIS HAREKETİ", "BAŞKAN MAO'NUN KIZIL SİYASİ İKTİDAR ÖĞRETİSİNİ DOĞRU KAVRAYALIM" başlıklarını taşıyan ayrı ayrı, uzun ve örgütün görüşlerini yansıtan tezleri ve düşünceleri kabul ediyorum. Bu başlıklar altındaki yazılara benim de görüşlerim diye imzama atmaya hazırım, fakat bu yazıların esas olarak kimin veya kimler tarafından kaleme alınmış olduğunu bilmiyorum.

Ben bu görüşler doğrultusunda devrimci mücadele vermek üzere 1973 Ocak ayı başlarında, faşist güçler tarafından şehit edilen yiğit arkadaşım Ali Haydar YILDIZ ile Tunceli'ye gelmiştim. Köylüleri devrim için, halk ihtilali için örgütlemek amacıyla köylere gitmiştik. Buradaki çalışmalarımız 24 Ocak 1973 günü, kalmış olduğumuz Vartinik mezrasındaki kömün basılmasına kadar sürdü. Bunlar dışında başka bir açıklamaya gerek görmüyorum.

"Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım"

Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım" dedi. Başka bir diyeceği olmadığını söyledi ve birlikte tutulan işbu ifade zaptı, okunup imzalandı (21 Nisan 1973, TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası, Klasör No 3, Dosya No 1, Sıra No. 4).

"Proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim"

"İbrahim KAYPAKKAYA'ya, iddia edilen suç konusu olay anlatıldı ve huzurdaki şahıs gösterilerek soruldu. Sanık, 'ben burada gösterdiğiniz şahsı ve Hacı ÖZDOĞAN'ı tanımıyorum. Sizlerin iddia ettiği gibi bu şahıstan nüfus cüzdanı filan almış da değilim. Üzerimden çıkan ve burada gösterilen şahsa ait olduğunu söylediğiniz hüviyet cüzdanını Malatya'da buldum. Sıkıyönetimce arandığım için, hüviyetimi gizlemek amacıyla, bulduğum bu nüfus cüzdanına kendi fotoğrafımı yapıştırdım. Ben proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim. Bir sınıf mücadelesi olan size karşı yürüttüğüm mücadelede böyle şeyleri doğal karşılıyorum. Karşımda bulunan ve üzerimde bulunan hüviyet cüzdanının kendisine ait olduğunu söylediğiniz şahsı tanımıyorum onun tanıyorum demesi, ya sizin işkence ve baskılarla zorlamanızdan, ya da yine aynı sebeple korkması dolayısıyla yalan söylemesinden ileri geliyor; bunun sebebini ben bilmem' dedi.

"Halka zulmetmenin hesabı er geç sorulacaktır"

Sanık İbrahim KAYPAKKAYA'ya huzurdaki diğer üç kişi gösterilerek, suç konusu olay izah edilip soruldu. Sanık, 'ben, burada bana göstermiş olduğunuz üç köylüyü tanımıyorum ve bu kişilerle de hiçbir zaman hiçbir yerde karşılaşmış değilim; bu üç köylünün bana, baskından sonra yardım ettikleri iddianız da yalan ve uydurmadır. Ben, müsademe sırasında yaralanmış olduğum için ekmek dahi yiyemiyordum. Huzura getirilmiş olan bu üç köylü, benimle hiçbir ilişkileri olmadıkları halde, fiilsiz, sebepsiz ve haksız olarak buraya getirilmiş ve kendilerine baskı ve işkence ile gözdağı verilmek istenmiştir. Bu faşizmin bir zulüm örneğidir ve faşistlerden halka zulmetmenin hesabı er geç sorulacaktır' dedi" (TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası, Klasör No 3, Dosya No 4, Sıra No. 13/2).

(İbrahim Kaypakkaya/Bütün Yazılar-1, Tufan Yayınları, s.12-17)

'Anneler Günü'nü kutlamayanlar da var!

11 Mayıs günü gerçekleştirilen iki eylemde analar acıları dinmeden "Anneler Günü" kutlamayacaklarını, "barış"ın gelmeyeceğini haykırdı.

Roboskili annelere jandarma barikadı

Roboskî Katliamı'nda yaşamını yitiren 34 Kürt köylüsünün aileleri, katliamın 500. günü dolayısıyla katliamın gerçekleştiği sınır noktasına yürüdü. Sabah saatlerinde köy meydanında toplanan ve katliamda ölenlerin fotoğraflarını taşıyan aileler, bir noktaya kadar araçlarla geldikten sonra kortej oluşturarak katliamın gerçekleştiği noktaya doğru yürümeye başladı. Ailelerin önü, sınıra yakın bir yerde kesilirken, askerler geçişe izin verilmeyeceğini belirtti. Ancak çocuklarını anmak için yürüyüşe devam etmekte ısrarcı olan aileler, barikadı aşarak sınıra doğru yürüyüşlerini sürdürdü. Bu esnada dağlık araziye dağılan aileler ile jandarma arasında arbede yaşandı.

Bölgeye 6 hilokopterle asker bırakıldığını belirten aileler, önlerinin kesilmesini sloganlarla protesto etti. Katliamın gerçekleştiği noktaya ulaşan aileler, burada ağıtlar yaktı, karanfiller bıraktı.

Analar 424 haftadır kayıplarını arıyor

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 424. haftasında "Anneler Günü" kutlamalarına dikkat çekti. Galatasaray Meydanı'nda "Failler belli, kayıplar nerede?" pankartı açarak oturma eylemine başlayan

kayıp yakınları, kayıpların fotoğrafları ve kızıl karanfiller taşıdılar. Eylemde kayıp Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl eren, Tolga Baykal Ceylan'ın annesi Kadriye Ceylan, Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız söz aldılar.

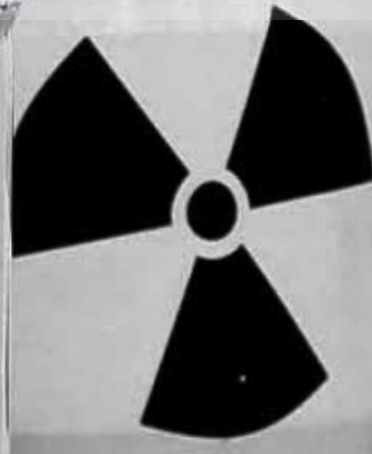
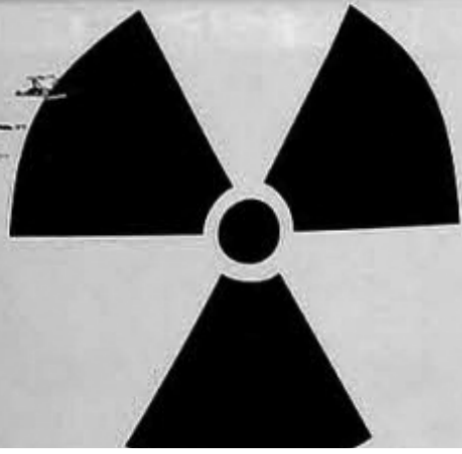
Kayıp yakınları konuşmalarında Anneler Günü vesilesiyle konuşmalar yapacak yetkililere ve Cumartesi Anneleri'ne kayıpların akıbetini açıklama sözü veren Erdoğan'a seslendiler. İrfan Bilgin, "Biz Anneler Günü'nü kemikler teslim edildiği zaman kutlayacağız" derken Kadriye Ceylan "Devlet tarafından bizim analığımız yok sayıldı" dedi. İrfan Bilgin ayrıca "yeni bir dünya kurulması için mücadele eden annelerin gününü kutluyorum" diyerek Cumartesi Anneleri'ni selamladı.

İkbâl Eren bu hafta içi mahkemenin verdiği kararla Hayrettin Eren'in "gaip" ilan edildiğini ifade ederek ilk kez devletin resmi bir makamı tarafından gözaltında kaybedildiğinin kabul edildiğini ifade etti. Eren, Berfo Ana ve Cumartesi Anneleri'ne söz vererek "kayıpları onların kucaklarına bırakacağız" dedi.

Bu haftaki eylemde Kasım ve Halil Alpsoy'un kaybedilmesi işlendi. Kasım ve Halil Alpsoy'un çocuklarının bu meydana büyüdüğü ifade edilerek, artık meydana torunlarının olduğu söylendi. Kasım Alpsoy'un oğlu Mehmet Alpsoy'un mesajı okundu. Ardından Halil Alpsoy'un oğlu Serdar Alpsoy söz aldı. Serdar Alpsoy, bizim evlatlarımız burada büyüdü diyerek Cumartesi Anneleri için yazdığı şiiri okudu.

Bu haftanın basın açıklamasını Meral Çıldır okudu. Açıklamanın ardından eylem bitirildi.

Nükleer tekellerin çıkarına İnsan ve doğa sağlığı katlediliyor!

Uluslararası İstanbul Akıllı Şebekeler Kongresi'nin açılışında yaptığı konuşmada Başbakan Erdoğan, Türkiye'nin dünyanın 10 ekonomisinden biri olma yolundaki 2023 hedefinin, nükleer santrallerle daha da gerçekçi bir hal alacağını belirtti. Hatırlanırsa Mersin Akkuyu için Rusya ile, geçtiğimiz günlerde de Japonya ile Sinop'ta nükleer santral inşaatı için anlaşmaya varılmıştı. Sermaye devletinin nükleer santral hevesi öyle kabarmış ki, dinci partinin şefi Erdoğan 3. santrali Türkiye'nin kendisinin inşa edeceğini bile söyledi! Nükleer santrallerin insan ve çevre sağlığına olan tehditi vahim örneklerle yaşanmışken ve çoğu ülke nükleer santrallerini kapatırken Türk sermaye devleti ve sözcülerinin bu hevesi haylice dikkat çekicidir. İnsan ve çevre sağlığını kirli çıkarları uğruna gözden çıkarmaya ne denli hevesli olduklarını göstermekte bir sakınca görmemektedirler.

Bu konuda pişkinliği de elden bırakmıyorlar. Erdoğan o bildik tavrıyla, "Uçağa binme. Niye? Düşebilir. Araba kullanma. Niye? Kaza yapabilir diye uçağa binmeyecek miyiz veya arabaya binmeyecek miyiz, kullanmayacak mıyız? Bütün tedbiri alacağız ama bileceğiz ki, binde bir, milyonda bir hepsinin böyle bir riski vardır" diyerek nükleer santral kazasıyla uçak, araba kazasını bir tutabiliyor. Biliniyor ki, istenildiği kadar güvenli denilirse densin olası bir kaza geri dönüşü olmayan bir şekilde milyonların hayatını, gelecek nesilleri ve doğayı korkunç tahribatlarla yüz yüze bırakıyor. Çernobil deneyiminden sonra yaşanan bir diğer önemli örnek olan ve dünyanın en güvenli nükleer santrallerinden addedilen Fukuşima deneyimi nükleer tehditin ne denli ciddi olduğunu gözler önüne sermeye yetiyor.

Başbakanın örnek seçimindeki bu sığığını yine Mersin Akkuyu'da yapılacak olan nükleer santral vesilesiyle görmüştük. O zaman da Erdoğan, "Riski olmayan hiçbir yatırım yoktur. Yani evinize Aygaz tüpü de koymamak gerekir. Veya bir doğal gaz hattı çekirtmemek gerekir" demişti. Tüp patlamasıyla

nükleer tesisin patlamasını aynı kefeye koyacak "bilim ve tecrübeye" sahip bir başbakan gerçeğiyle karşı karşıyayız. Onun bu aymazlığında gözünü paradan başka bir şey görmeyen bir tüccar vasfı dışında, mensubu olduğu sermaye sınıfından gelen ayrıcalıklara duyduğu güven de bulunmaktadır. O olası bir tehlike anında özel uçaklarıyla güvenli yerlere gidebilenlerin sınıfındadır. O biliyordur ki, tüp patlaması da olsa, nükleer tesisdeki patlama da olsa etkilenen ve zarar görenler yoksul emekçi sınıftandır. O ve onun gibilerin tuzu kurudur çünkü.

Bundandır ki, insan sağlığını ve doğayı tehdit eden böylesi riskte bir projeyi "enerji ihtiyacının karşılanması", "kalkınma" söylemleri eşliğinde "sessiz bir devrim" olarak niteleyebilmektedir. Aynı şekilde nükleer santrallerin inşaatında 10 bin kişinin çalışacağını özellikle öne çıkartan haberler yaptırılarak olası tepkiler engellenmek istenmekte, bilinçler bulandırılmaya devam etmektedir.

Sinop ve Mersin'e nükleer santralleri kuracak olan Rusya ve Japonya'nın geçmişinde Çernobil ve Fukuşima örneklerinin olması da dikkat çekici bir diğer konudur. Japonya örneğini ele alırsak, iki yıl önceki Fukuşima nükleer kazasından sonra Japonya, tüm nükleer santrallerini ülkesinde askıya alırken, Türkiye, Suudi Arabistan gibi ülkelerle nükleer santral anlaşmaları yapıyor. Fukuşima'ya rağmen "son Japon teknolojisi" teminatıyla kurulacak nükleer santral ihalesiyle övünen Türkiye gibi ülkeler sayesinde, nükleer tekeller eski kazançlarından mahrum kalmıyor. (Bugüne kadar hiç bir ülkede kabul görmemiş teknolojiye sahip 4 adet orta güç Atmea tipi reaktörlerle nükleer santral Türkiye'ye 22 milyar dolara mal olacak.)

Ayrıca dikkat çekilmesi gereken bir diğer konu, Akkuyu gibi Sinop santralının de "Hükümetler arası anlaşma" modeliyle inşa edilmesidir. Yargı denetiminden kaçınmak için "Devlet arası anlaşma formülü" kılıfıyla, ihalesiz, denetimsiz bir şekilde

hükümet masaya oturuyor ve kimi beğenirse ona nükleer santrali yaptırıyor.

Mersin Akkuyu Santrali için anlaşma yapan firmaya baktığımızda ise karşımıza Çernobil felaketinin mimarı Rosatom ismi çıkıyor. Rus devletinin tekeli olan Rosatom kendi ülkesinde yeni nükleer reaktör kurmayı ertelerken, Bulgaristan'daki proje donduruluyor, Hindistan ve İran'daki nükleer santral açılışları da erteleniyor. Ancak Türkiye'de kapılar nükleer tekellere her zaman açık!

Nükleer santrallerin çevreye ve insana verdiği zararlar ortadayken ekonomik olarak da oldukça pahalı bir tercih olduğu malum. Ancak sermaye devletinin sözcüleri ısrarla nükleer santrallerin ekonomik açıdan uygun olduğunu iddia etmekte. Ancak biliniyor ki, uzun yapım süreleri, büyük miktarlarda sübvansiyon gereksinimi, güvenlikle ilgili endişeler ve henüz kanıtlanmamış teknolojilerin yarattığı belirsizlikler nedeniyle nükleer santraller oldukça pahalı bir tercihtir. Ayrıca nükleer santrallerde kullanılacak nükleer maddeler ve atıkların güvenliğinin sağlanması yine ithalata sağlanacağından ülke ekonomisi açısından oldukça külfetli bir tercihtir.

Nükleer santraller insana ve doğaya doğrudan bir tehdittir!

Nükleer tekeller ve ondan nemalanacaklarla birlikte bir avuç kapitalistin çıkarına gelen nükleer santrallere hayır demek gerekmektedir. Nükleer santrallerin yapımı için düşünülen yerlerdeki çevre katliamı bile bundan vazgeçme için yeterli sebeptir. Gerek Sinop'ta gerekse Akkuyu'da nükleer santral için düşünülen yerlerdeki orman katliamı, su havzalarının yok edilmesi ve kirlenmesi doğal ve ekolojik dengeyi bozacaktır. Bir kaza olmasa bile nükleer santrallerin atıkları, olası sızıntılar vb. yoluyla yaşanacak radyoaktif zehirlenmelerin etkilerini anlamak için Çernobil sonrası verilere bakılması yeter. Ölümün dışında artan kanser oranları, bağışıklık sistemi bozuklukları, kan hastalıkları, omurilik, kemik ve beyinde anomaliler, genetik bozukluklar vb. pek çok sorunla insanlar baş başa bırakılmaktadır. Özellikle dikkat çekilmesi gereken, radyoaktif zehirlenmelerin sonraki nesillerde sorunları artırdığıdır. Gelecek nesiller bugünkü kapitalistlerin sefil çıkarlarının kurbanı olmaktadır.

İşte bundandır ki, nükleer santrallere kesinlikle karşı çıkılmalıdır. Kâr ve çıkar hırsları uğruna, insan ve çevre sağlığını katledenlerden hesap sormak için örgütlü tepkiler büyütülmelidir!

ÇED'den zaten muaflar

Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edilen torba yasayla 23 Haziran 1997'den önce yatırım programına alınan ve ihale sürecine girilerek üretimine başlayan projeler, bunların gerçekleştirilmesi için zorunlu olan yapılar Çevre Etki Değerlendirme (ÇED) kapsamı dışına çıkarılmıştı. Fakat son 10 yıllık ÇED verileri "ÇED gerekli değildir" kararlarıyla zaten muaf tuluyordu. 10 yılda 39 bin projeye "ÇED gerekli değildir" kararı verilirken sadece 516 proje için "ÇED gereklidir" dendi.

ÇED raporları özel şirketler tarafından sermayenin çıkarlarına uygun şekillenmesine rağmen bu tiyatral prosedürü bile çok gören sermayedarlar yollarını düzlemek için muafiyet istiyorlardı.

Mücadele Postası

Reformist sol ile dinci-gericiler kol kola

İzmir'de 11 Mayıs günü Emperyalizm ve Nato'ya Karşı Eylem Birliği'nin bir eylemi gerçekleştirildi. Bu birliğin bileşenlerinin arasında Anti-Kapitalist Müslümanlar, Kudsi-Der, Uyanış, İştiraki gibi birçok İslamcı örgüt yer alıyor. Bu birliğin diğer bileşenleri arasında ESP, EMEP, Kaldıraç, BDP, SDP gibi reformist sol çevreler de var. Bu bileşenin İstanbul merkezli olduğu biliniyor. Kaldıraç, İzmir'de oluşturulan 'NATO ve İşgal Karşıtı Birlik' içerisinde de yer alıyor. Bu ilginç birliğin bir araya gelmesi çarpık bir "anti-emperyalizm" algısı üzerine galiba. Yoksa dinci örgütlerle ortak bir eylem yapmanın anlamı yok.

Eylemde 'Allah'u ekber' nidalarının atılmasını seyretmek, dinci örgütleri meşrulaştırmaktır. Bugüne kadar dinci örgütlerin sol bakışa, devrime, ilericiliğe yaklaşımı hep bilince gelen bir durumdur. Bu aynı İslamcı örgütler Sivaslar'ı, Gaziler'i, Maraşlar'ı yaratan ve alkış tutan örgütlerdir. Bu bileşenlerle bir araya gelinmesini anlamak mümkün değil. İslamcı örgütlerin İzmir'i pilot bölge seçtiklerini, burada İslami örgütlenmelerini yaymak istediklerini medyaya yansıyan haberlerden biliyoruz. Bu yapılan eylemle İslamcı örgütler meşrulaştırmış ve onlara alan açılmış oldu. Kendine devrimciyim diyen yapıların böyle bir birlikteliğe imza atmaları geldikleri noktayı açıklamaktadır. Bu eylem reformist solun geldiği son aşamayı göstermiştir bir kez daha.

Daha acı olanı ise kendisine devrimciyim diyen yapıların da bu eylemde yer almasıdır. Sosyalizmin dine yaklaşımını unutan, dinci örgütlenmelerin asıl misyonunu unutan, bu ülkedeki dinci örgütlenmelerin nasıl da devlet tarafından beslenip büyütüldüğünü unutan, Suriye'de ve Ortadoğu'da dinci örgütlerin nasıl da emperyalistlerin taşeronluğunu yaptığını

unutan, dinci örgütlerin anti-emperyalistliğinin ikiyüzlülüğünü göremeyen, "Yeşil kuşak" projesinin bu ülkede kimler tarafından hayata geçirildiğini unutan ve son olarak İran İslam devriminin o acı verici deneyimlerini unutan, tarihinden ders almayan sol tükenmeye mahkumdur.

Reformist sol bu anlamda kendini çoktan tüketmiştir. Sözümüz devrim ve sosyalizm iddiası olanlardır. Programsızlıklarıyla ve yasal zeminin verdiği erozyonla ne kadar devrimci olduklarını/olmadıklarını göstermişlerdir. Sadece eylem yapmak için mi bu işbirliği oluşturulmuştur ya da kitle toplamak için mi? Bunu anlamak da zor. İslamcı örgütlenmelerle işçi ve emekçilere ne verebileceklerini düşündüler acaba? İslamcı örgütlerle iş yapınca 'onları da kazanacaklarını' mı sanıyorlar.

Bugün İslami örgütlenmeye karşı durmayanlar yarın onların Alevilere, Kürtlere, devrimcilere ve ilericilere saldırmalarının da önüne geçemeyeceklerdir. Dinci örgütler kadar onlara bugünden alkış tutan, meşrulaştıran reformist sol da aynı suçu işlemiş, aynı saldırganlığa ortak olmuş demektir. İşçi ve emekçilerin zihnini bulandıran bu tür örgütlenmeler, devrimin önünde bir engeldir. Bizlere düşen işçi ve emekçileri bu tür örgütlenmelerden uzak tutmak ve kendi gerçek örgütleri olan, kendi gerçek kurtuluşlarını sağlayan yolda örgütleyip, mücadele etmelerini sağlamaktır. İşçi ve emekçilerin İslamcı, dinci, gerici örgütlerin etkisinden kurtulmalarını sağlamak için onlarla bir arada değil onlara karşı mücadele esas görevdir. Bu yüzden bu birlikte yer alanlara sormak istiyoruz. Sizin esas yeriniz, safınız neresi? Bir an önce karar verin ki işçi ve emekçilerde sizlerin safınızı bilsin.

İzmir'den bir Kızıl Bayrak okuru

"Yüreğinden sevda sevda, türküler söylesem sana..."

"Tel örgüler arkasından ulaşır mı ola?"

En gençlerimizi, en yiğitlerimizi veriyoruz toprağa. Düşmanla karşı karşıya gelinen her anda gözünü kırpmadan ölümü kucaklayan, "ölüme, yârine hasret bir sevdalı gibi sarılan" oğullarımız, kızlarımız var hala...

Onlardan birisi de Sultan. Devletin katlini vacip kıldığı, burjuva medyada boy boy fotoğraflarını yayınladığı ve nihayet bir yoldaşıyla birlikte üzerlerine kurşunlar yağdırdığı Sultan... Hasan Selim Gönen'in şehit düştüğü çatışmada yaralı halde yakalandı o ve tutsak edildi. Omzuna ve koluna saplanan kurşunlarla felç kalma riskine rağmen tedavisi engellenerek Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi. Aylardır tutuklu Sultan... Onu yakından tanıyan biri olmanın verdiği duygusallıkla belki, onun inancı ve azmi beni çok etkiledi. Gözaltına alındığında başına üşüşen katillerin "Hangi elinle kullandın silahı?" sorusunu sorup kahkahalar atmasını, içinde biriktirdiği kin ve öfkeyle boşa çıkardı o. Önce sol eliyle yazı yazmaya başladı, sonra da sağ elini kıpırdatmaya başladı. Bu durumu o da tıpkı benim gibi "devrimci irade" ile açıklıyor.

Evet, devrimcilerin çelik gibi iradesi karşısında ne kurşunlar, ne de zindanlar kâr ediyor. Sultan zindanda da olsa, zafere olan inancını ve umudunu hiç kaybetmiyor. "Burada silahımız kalem ve kitap" diyor.

Ben, dışarıda barikat başlarında olduğu gibi, zindanda da devrimci siper yoldaşlığının ve dayanışmanın önemini bir kez daha vurguluyorum. Kitap yasağını, devrimcilerin ortak iradesi karşısında kaldırmak zorunda kalan Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi idaresine ve F tipi tecrite inat, devrimci kadın tutsaklarla dayanışma çağrısı yapıyorum.

Bir Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

